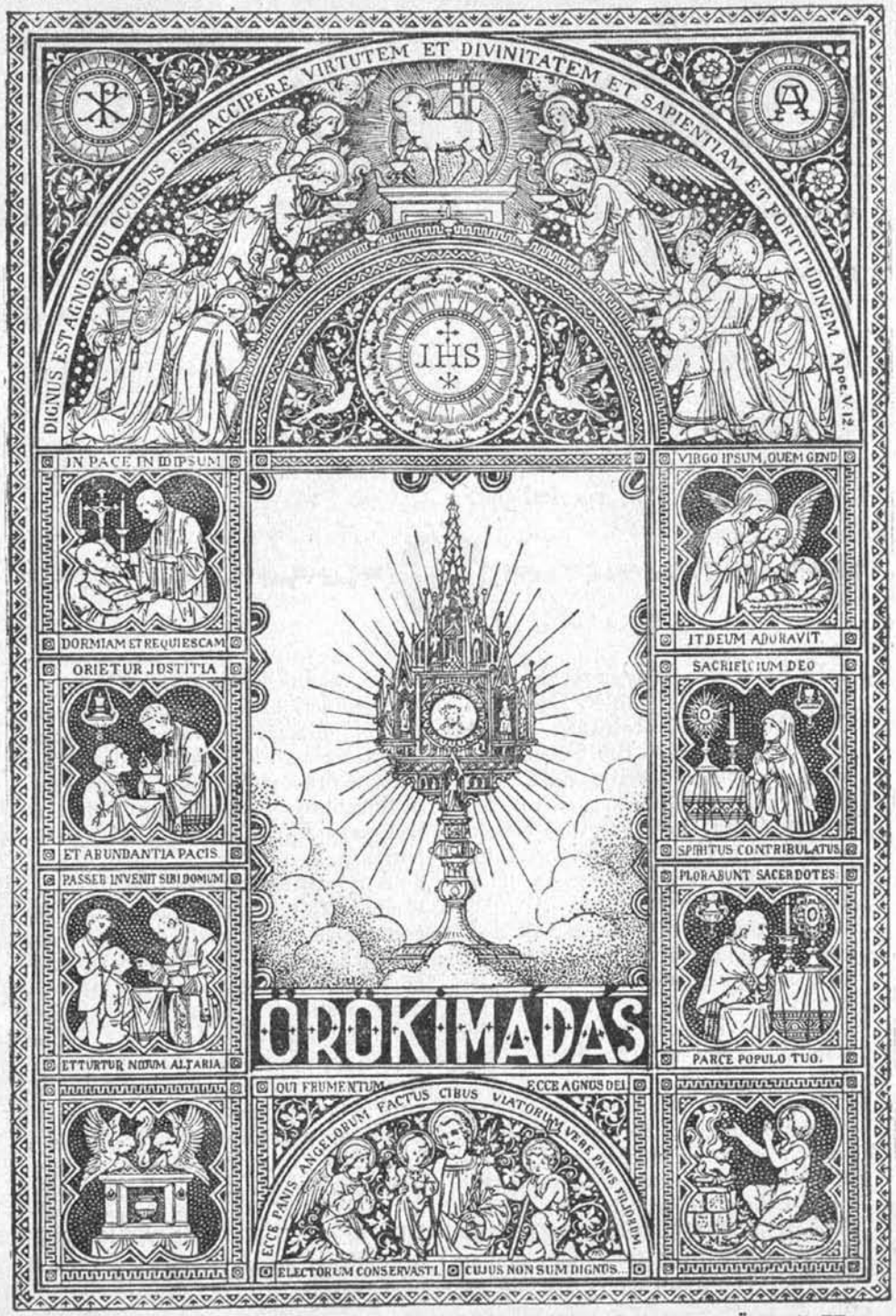

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXVII. évfolyam * 1937 * Január hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Szentséges év! — **Kacsmári Imre:** Egyszerű ének. — **Inotay Klára:** Fogadalom. — **Valkony Ferenc dr.:** Mi nekem az Oltáriszentség? — **Nagelreiter Alajos dr.:** Az oltár. I. — **Olcsvay Géza:** Lelki tarsolyomból. — **Központi Imaszándékunk:** Az Isten közelsége. — **Oltáregyleti élet.**

Új oltáregyleti igazgatók. *Budapest-országúti plébánián* **P. Szüts Zalán,** *Óbudán* **dr. Reimann Özséb,** *Budapest-belvárosban* **dr. Csókás Károly,** *Bazilikában* **Witz Béla** pápai titkos kamarás, *Ferencvárosban* **Ferenczy Géza,** *Terézvárosban* **Kahler Nándor** lettek az új helyi igazgatók. Működésüket kísérje bőséges Istenáldás!

Ünnepélyes tagavatás volt a 10 éves jubileumához ért Kőbánya Kadautcai oltáregyesületben december 13-án este ½7 órakor. Dr. Mátrai Gyula központi ügyv.-igazgató lelkesítő beszéde után avatta fel a 127 oltáregyesületi tagot.

Hatvanban a hitélet kimélyítésén lelkesen fáradozó Lévay Mihály v. püspök-prépost-plébános az oltáregyesület életébe is új buzgóságot óhajtván vinni, behozta a szentórát. Az első ünnepi szentórát a buzgó hívektől zsúfolásig megtelt prépostsági templomban dr. Mátrai központi ügyv.-igazgató vezette. Az elmélkedés aranyszálai az oltáregyesületi hivatásról beleszőtt gondolatok voltak. A hatvani Oltáregyesület vezetését *Vásárhelyi* hitoktatóra bízta a prépost-plébános. Szép reményeinket imával is biztatgatjuk. Hatvanban nagy jövője van az Oltáregyesületnek.

A neszmélyi zárda továbbfejlesztésére rendezett vásáron tartott sorsolás eredménye a következő: 4-es szám egy óriásbabát, 310-es szám egy gránátköves ezüstkarkötőt, 370-es szám egy nagy festményt (Madonna), 232-es szám egy nagy tájképfestményt, 248-as szám egy bónt három levelezőlapfényképre nyert. A nyereményeket elvitték a boldog nyerők, illetve ajándékul adták a neszmélyi zárdának: egy névtelenül maradni kívánó kongregánista a 370-es számú, Kolbányi N. úr pedig a 232. számú nyereményét. Isten fizessen meg nekik. A 310. szám nyereménye január 15-én elévül, ha át nem veszik.

SZENTSÉGES ÉV!

Így nevezhetnők az 1938-i budapesti eucharisztikus világkongresszust előkészítő esztendőt: az 1937-t, mert a nagyméltóságú püspöki kar úgy határozott, hogy az egész ország eucharisztikus életének meg kell újulnia az eucharisztikus világkongresszus előtt, mely 1938-ban a mi szegény hazánk fővárosában, Budapesten lesz.

Eucharisztikus szentév! Nagy öröm ez nekünk! Hiszen a mi programunk most mindenkié lesz. A legfölségesebb Oltáriszentségre fog irányulni mindenki figyelme, amikor május havában megnyílik ez a különleges szentév. Missziók és eucharisztikus triduumok (háromnapos ájtatosság a legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletére) ájtatosságok és az oltáriszentségi bőségesebb élet tevékeny munkálása nemcsak minden egyesületben, hanem az egész magyar katolikus Egyházban emelkednek ki eucharisztikus szentévi reményeink hajnalpírjaként.

De nagyon szeretnénk valamit: *ha tartatnának protestáns magyar testvéreink számára is előadások a legfölségesebb Oltáriszentség titkáról. Ha a Szent István halálának 900-ik évfordulóján egyszer már hiteles katolikus oldalról hallgathatnák meg mi nekünk az Eucharisztia.* Milyen az igazi magyar, a szentistváni magyar hit! Mégiscsak érdekelné őket, mi az, ami az egész világ képviselőit idehozza ebbe a szegény kis országba. A kongresszus manifesztációinak átütő ereje mégiscsak győzhet egyes igazán hívő nem katolikusoknak lelkében. A megismert igazság még most is csak nagyhatalom, amelyet nem lehet figyelmen kívül hagyni; rendes, normális észnek és igaz keresztény akaratnak meg kell előtte hódolnia.

Illum opertet regnare! Neki uralkodnia kell! Az Úr Jézusnak többször kimondhatjuk bátran. Neki minden érdek felett álló irányításhoz van joga, az egész kereszténység Krisztus országa, az Ő jogai mind — az eucharisztikus jogok is — tiszteletben tartandók az egész kereszténység által. *A lelkek csodálatos világában fel kell ragyognia*

a Napnak! Nem ülhet a világ nagyrésze tovább is sötétségben és a «halál árnyékában». Az isteni «mindennapi kenyér» kell, hogy tápláléka legyen mindenkinek, mert mindenkinek szüksége van reá. Emberek vagyunk s a földön járunk, nagyon kicsinyek és elesettek maradunk, ha nem ízleljük meg naponta a mennyországot a legméltóságosabb Oltáriszentség vételében.

Milyen gyönyörű tevékenységre nyílik alkalmunk — kedves oltáregyletiek — ebben a szentséges évben! Milyen kedvező alkalom lesz apostoli buzgóságunknak! Milyen fölséges lelki látomás csak elképzelni is hazánk eucharisztikus megújhodását, a szíveknek a legfölségesebb Oltáriszentséghez fordulását és a Vele való kapcsolódását!

Lelkesedésünk tüzét, apostoli buzgalmunk hevét, tenniakarásunk energiáit az év első hónapjában különösen *alázatos és buzgó imával növeljük*, mert minden lelkesedés és buzgó akarás hiábavaló, nem lesz eredménye a legnagyszerűbb munka áradatának sem, ha nem indult egészen tiszta forrásból és nincs benne az imával megszerzett kegyelem éltető ereje.

Mátrai Gyula dr.

EGYSZERŰ ÉNEK.

Reggel van, újra reggel,
szívem, te újra menj el,
menj az Úr asztalához,
kenyeréhez, borához,
Szívem, te újra menj el.

Szívem, te nap-nap után,
délelőtt és délután
menj csak be a templomba,
imákat köss csokorba,
délelőtt és délután.

Szívem, itt nincs más dolgod:
a keresztet kell hordnod,
segíteni Jézusnak,
írt adni sebnek, búnak,
a keresztet kell hordnod.

Szívem, oly szép a halál,
ha a jóságban-talál,
halál a Menny kapuja,
az örök-öröm kulcsa,
ha a jóságban-talál.

Reggel van, énem: örülj,
Atyád asztalához ülj,
mosd fehérebbre lelked,
törleszd égben vett telked,
Atyád asztalához ülj . . .

Kacsmári Imre.

Poppe—Siekens—Dr. Mátrai: «*Az isteni Gyermekbarátnál*» című imakönyve nagyszerű tartalommal, szép képekkel, erős vászonkötésben kapható a kiadóhivatalban 2 P-ért. Bőrbötésben 5 pengő. Oltáregyletieknek 20% engedmény! A legjobb eucharisztikus gyermekimakönyv!

Fogadalom

Az oltár tiszta márványtükörén
Gyertyáknak fénye úgy lobog felém . . .
A márványoltár égő áldozat:
Istennek áldoz szűz bárányokat.

A szemük könnyes, szívük megremeg
A szűzi ajkuk hő imát rebeg.
A nap betűz a templomablakon
S megáll a húsz apácahomlokon.

S felzúg az eskü, mint a hatalom:
«Az Úr Istennek én megfogadom,
Hogy jóban rosszban Vele maradok
És szeretni és szolgálni fogok».

És szívem többé már nem az enyém,
Uralni fogja azt a hit, remény
És ezt a bűnös szót, hogy akarom,
Kimondani e földön nem fogom.

És mindég csak az Istené leszek
Hűn, lángolón és forrón szeretek,
S nem leszek más, mint halott, ki él,
De társai közt jár, nevet, beszél . . .

És mégis: halva szolgálom csak Őt,
Mert négy fal vonja rám a szemfedőt,
Csak egy él bennem: lángoló remény,
Hogy Krisztusé vagyok és Ő enyém! . . .

Húsz ajk rebeg, mind bűnért áldozat
S Jézusnak testét nyujtja át a pap,
A húsz apáca szíve megdobog
És fenn, az égben az Úr mosolyog . . . !

Inotay Klára.

Mi nekem az Oltáriszentség?

AZ OLTÁRISZENTSÉGRŐL beszélni, hozzá méltó szavakkal szólni oly nehéz. Arról beszélni, írni, aki előtt az angyalok serege is *néma* tisztelettel hódol, ott szólni, beszélni a tökéletlen embernek ! . . .

Az ember azonban, amennyire gyarlósága engedi, mégis megpróbálja kifejezni érzelmeit, ecsetelni gondolatait, megközelíteni a Fönségest, s előadni azt a boldogságot, imádságos hódolatot: *mi nekem az Oltáriszentség?*

Mikor Jézus megkérdezte egyszer az apostolokat, hogy kinek tartják őt az emberek, a felelet különböző volt. Csak Péter borult le s vallotta meg az apostoli hitet: Te vagy Krisztus, az élő Istennek Fia.

S mikor ez a Jézus az utolsóvacsora termében kezébe vette a kenyeret s tanítványainak nyujtotta, szólt: Vegyétek és egyétek, mert *ez — az én testem.*

Mi nekem az Oltáriszentség? Krisztusnak, az élő Isten Fiának valóságos teste, vére, önmaga a maga teljességében, vagyis Krisztus, tehát Isten. Krisztusom Ő ott a kerek ostya színében, az az alázatos, szelíd, kegyes, megbocsájtó, hatalmas, igazságos, tanító, gyógyító, vigasztaló, szenvedő, megértő, megváltó Krisztus, a Királyok Királya, az én Istenem és mindenem.

Krisztus azt mondja magáról: Én vagyok az út, az igazság s az élet. Mi nekem az Oltáriszentség?

Út, útmutató, megmutatja merre menjek, hogyan menjek, segít, hogy úgy menjek és arra menjek. Megtanít az élet helyes és szent, igaz és boldog útjára.

Mire tanít engem? Nézem és figyelek tanítására. Mit mond nekem?

Az első, amire tanít, a nagy Csend. Légy csendes, ha boldog akarsz lenni. A világban a boldog emberek ordítanak. Jézus a boldogságot a csendes lélekbe teremti meg. Amely lélekben nem dúlnak-fulnak a nyugtalan kísértések, anyagi, világi gondok, aggodalmak zűrzavarai. Ha az ember tudna egyszer rendet, nyugalmat, csendet teremteni lelkében, akkor megismerné a békét, a boldogságot is. A csendes lélek boldog lélek, a csendes szív az igazán szerető, örvendező szív. Teremts magadban s körülötted lelki csendességet s élvezni fogod az igazi békességet és boldogságot. Lármás, zajos, nagyhangú, egyenetlenkedő, veszekedő ember messze jár a csendtől, de a boldogságtól is.

S milyen *kicsiny* ott a szentostyában az alázatos Jézus. Gyengéd, szerény, s könnyed. Mi a mai emberek közt a legtöbb bajnak, egyenetlenségnek, bánatnak, irígységnek, háborúságnak, keserűségnek az oka? Mindenki több, nagyobb, hatalmasabb akar lenni, vagy legalábbis látszani a másiknál. Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, gyermekdedek, kicsinyek, egyszerűek, alázatosak, őszinték, szerények, megelégedettek, nem mentek be a mennyek országába, de itt a földön sem élvezitek a béke örömét és boldogságát.

A Jézuska vár !

Boldog akarsz lenni? Tudj kicsiny, egyszerű, őszinte, megelégedett lenni.

S látom, hogy Jézus itt van az Oltáriszentségben *hűségesen*, mindig. Ő hű hozzám s itt vár reám. Várja, hogy megterhelt, roskadozó lábaim egyszer csak odavonszolnak engem Elébe. Jőjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtak és megterhelve vagytok s enyhüljetek meg

nálam. Bármikor jősz, Ő mindig itt van, hűségesen, kész vigasztalni, segíteni, megbocsájtani, talpraállítani s táplálni. Segít, hogy te is hű légy hozzá s hű Istenhez. «Az én kenyerem, hogy Atyám akaratát teljesítsem» mondja Ő, legyen neked is ilyen az akaratod, ez a kenyered. Légy hű önmagad üdvének szolgálatához, Isten törvényeihez, felebarátodhoz, hivatásodhoz, családodhoz, társadalomhoz, hazádhoz, egyházadhoz, mennyországodhoz. A hű lélek a boldog lélek, aranyos szív, erős férfi, szépséges jellem, a jelen bizonsága, a jövő reménysége és alapja.

Milyen *fehér* ez a kis ostya. Fehér lélek, fehér jellem az élet szépsége, egészsége, ereje, biztonsága, önön és társadalmi élet, kultúra fejlődése, boldogságának, békéjének, tiszta örömeinek forrása. Fehér lélek és tiszta kéz a közéletben, tiszta szem a családi légkörben az igazi emelkedettség és erő, nyugalom, béke és megelégedés. Nincs békéjük az istenteleneknek. Isten csak a fehér szívben, tiszta lélekben lakik s ott teremti meg a békét, a mennyegzős örömet és fehér boldogságot.

Jézus az igazság is.

Az Oltáriszentség az igazság, bölcseség, tudás forrása. Mi a tudás, mi a bölcseség? A létező dolgok és jelenségek okának megismerése, megfejtése. S mi mindennek az oka? Isten. Ő a végső, az eredő ok, mindenek kiindulása. Ő van itt, Jézus, Isten e szerény ostyában.

S ha igazságra szomjas lelkem igazságra nem lel e szertelen világban, ha igaztalanul űz az élet s elnyom a gonoszság, itt az igazság forrásánál megtalálom az én igazamat, vigaszom és megnyugvásom. Ő meghallgat engem és megért. Nem ért félre, tudja, látja jóindulatomat, nem forgatja ki szavaimat, nem magyarázza el tetteimet. Nála *az üldözött vad* — lelkem menedéket, védelmet, tanácsot, erőt, igazságot lel és új életigenléssel állhatok talpra az élet nehéz küzdelméhez.

Ő az igazság! S azért merülnek el az igazi bölcsek és tudósok e Szentség égi csendjében s emelkednek fel általa az örök igazságok magaslatára s a Végtelenség boldog meglátására, megingathatatlan tiszta világszemléletére. Itt tanuljuk meg, nála, hogy mily boldogság Istennek élni és szenvedni.

Mi nekem az Oltáriszentség? Élet. «Ha nem eszitek az emberfiának testét, nem lesz élet tibennetek.» Táplál, éltet minket, testünket, hogy fegyelmezettek, tiszták, erősek, kereszthordozásra, áldozatra készek lehessünk, élteti lelkünket, hogy uralkodó méltóságából erőtlenül ki ne essék. Legyen bennünk elevenség, életöröm, víg derű Istenért való munkánkban s tudjunk másokba is, a kedvetlenekbe, elszontyolodottakba, elkeseredettekbe, reményvesztettekbe új életet, reményt önteni. Ő az egyén, a család, a társadalom, a nemzet élete.

Ha ő nincs, ha nem ő éltet, megszűnik az igazi élet, a fejlődés, a haladás, a kultúra. «Atyáitok mannát ettek a pusztában, mely az égből hullott alá, mégis meghaltak, de én olyan kenyeret adok nektek, mitől soha meg nem haltok, hanem örökké éltek.»

Ez az igazi, az örök, a pusztulás, a halál felett is diadalmaskodó Élet.

Ő a kapocs, a vinculum, mely összetart minket, szeretetben, megértésben és áldozatos hűségben. Ahol nincs élet, ott széthull minden, összeomlik, porrá lesz, szétrothad. Hol nincs élet, ott nincs mozgás, haladás, kibontakozás, tökéletesedés.

S azt látjuk, hogy a világban minden bomlik, omlik széjjel. Meglazultak a családok kötelékei, mert meglazult a fegyelmi erő az egyénekben. Megbomlik a tömeg, a társadalom. S minden pusztul, ami érték, kincs, szépség, kultúra. Mert nem élnek Krisztusból, aki az élet. Nélküle nincsen élet. Hol nincsen Krisztus, ott nincsen egység, megértés, karitász, szeretet és irgalom, csak gyűlölet, irígység, harc és háború.

Pedig Jézus azért adta az Oltáriszentséget, hogy mindnyájan eggyé legyenek. Megértő szeretetben, egységben éljenek.

Leborulok az Oltáriszentség elé, összeszedem szétszórt gondolatom és érzésem, idehelyezem, hogy benne eggyé legyen, egybekapcsoljon engem Istennel örök kötelékkel s tökéletessé, boldoggá tegyen.

Mi nekem az Oltáriszentség?

Boldogságom, békességem, örömöm forrása. A szépség, ragyogás, fényesség, édesség, erő, élet. Szentségnek kútfeje, üdvösségem záloga — győzelmem és örök élet.

Mi az Oltáriszentség a családban, a társadalomban, Egyházban? Ami a nap az égen: melegség, virulás, fény, erősség, élet, boldogság, otthon, reménység, béke. Azért hát zengjen fel az imádságos szív éneke:

Üdvözlégy Oltáriszentség!
Csodálatos szent Istenség!
Téged szívből mind imádunk
Oltárodnak tornyán áldunk,
Üdvözlégy, szent Szakramentum!
Százezerszer, meg ezerszer én Jézusom!

Dr. Valkony Ferenc.

A Központi oltáregycsület hivatalos lapja az «ÖRÖKIMÁDÁS». Előfizetési ára egy évre 2 P., mely két részletben is fizethető. Kiadja a Központi Oltáregyesület Budapest, IX. kerület, Üllői-út 77. szám.

Az oltár I.

A SZENTSÉGI Jézusnak legkedveltebb és legkedvesebb tartózkodási helye a földkerekségen az emberi szív és lélek mellett minden bizonnyal az oltár, a katolikus Egyház oltára. Az ember lelke és szíve élő oltár. Az Egyházban fa- és kőoltárok vannak, amelyek most az Újszövetségben az egyetlen istenileg jogosított oltárok a földön.

Oltárok mindig voltak a földön, mert hiszen az oltár oly idős, mint maga az emberi nem. Ábel és Kain áldozata feltételezi az oltárt, mert ahol áldozat van, ott oltárnak is kell lennie. Bizonyára már ősatyánk, Ádám is mutatott be áldozatot Istennek és fiait is tanította oltárépítésre és áldozatbemutatásra. Az első oltár, amelyet a Szentírás kifejezetten említ, Noé oltára volt. «Noé pedig oltárt épített Istennek és . . . égő áldozatot mutatott be az oltáron.» (Gen. 8, 20.)

Az oltár azáltal, hogy kimagaslik a földből, az embernek Istenhez való emelkedését jelképezi. Régi időben olyan helyeken építették az oltárokat, amelyek vallási összejövetelekre szolgáltak és melyeket Isten megjelenései szenteltek meg. Az oltárok eredetileg áldozatok bemutatására szolgáltak, később azonban emlék gyanánt is valamely nevezetes vallási esemény megörökítésére. Igy pl. Mózes az amalekiták fölött nyert győzelem emlékére emeltetett oltárt. Kezdetben az oltárokat földből vagy ércből alkották és csak Mózes idejétől kezdve említenek fából vagy ércből készült felső részeket rajta. A szentség, amely az oltárokat körülövezte, okozta, hogy azokat menedékhelynek is tekintették, ahol senkit sem volt szabad bántani. Az ószövetségi Szentírás különösen kiemeli az égőáldozati és tömjénfüstáldozati oltárt. A világ- és vallástörténelem bizonyítja, hogy a vad, a pogány népeknek is voltak és vannak oltáraik. Az Ószövetség istenileg jogosított oltárai mind előképei voltak az Újszövetség oltárának, illetve oltárainak, amelyeken a világ végeig az Úr papjai mutatják be az Újszövetség örök áldozatát, a szentmiseáldozatot.

Az Újszövetség oltára, a katolikus oltár jelenti, jelképezi Jézus Krisztust, a szent keresztet, Krisztus sírját, az utolsó vacsora asztalát, a betlehemi jászolt, Krisztus Egyházát. Erkölcsi értelemben jelenti a hit és a szív oltárát, amelyen a szeretet, türelem, önmegtagadás és tisztelet áldozatát mutatjuk be örök mennyei Atyánknak. Legmagasabb értelemben a katolikus oltár az Isten örökké tartó mennyei trónusát is jelenti, ahova eljutni életünk legfontosabb célja és rendeltetése.

A katolikus oltár azért asztalalakú, mert Jézus Krisztus az utolsó vacsora után asztalon mutatta be mennyei Atyjának, a Szentlélek-Istennek és Önmagának, mint Fiú-Istennek a vérontás nélküli mise-

áldozatot. Jézus vérontásos áldozatának oltára ellenben nem asztal, hanem a gyalázat s borzalom fája: a keresztfa volt. Édes Üdvözítőnk vérontásos áldozatát az első Nagypénteken mutatta be minden emberért és minden ember bűnei miatt, az egész világ megmentéséért és pedig egyetlen egyszer és egyetlen helyen: Jeruzsálemben, a Kálvárián, a szent keresztfán.

Midőn az első keresztény századok szentatyái azt írták, hogy a keresztényeknek nincsenek oltáraik, akkor a pogányok oltárait értették e szó «oltár» alatt. A keresztény oltároknak az őskeresztény korban való létezésében kételkedni józan ésszel nem lehet, mert elég bizonyítékunk van. Már Szent Pál írta: «Amit a pogányok áldoznak, ördögöknek áldozzák és nem Istennek . . . Nem lehettek részesei az Úr asztalának». Kor. I. 10, 20, 21. «Van oltárunk, amelyről nem ehetnek azok, akik a sátornak szolgálnak». Zsid. 13, 10. Tertullián († 245) mondja: «Nem lesz ünnepiesebb a te böjtölésed, ha az Úr oltáránál állottál?» Origenes († 254) szemrehányást tesz azoknak, akik az oltár feldíszítésére pénzadományokat adnak, erkölcseik felékesítését azonban elhanyagolják.

Tudjuk jól, hogy katolikus vallásunk lényegéhez tartozik az oltár, mert a mi szent vallásunkban van meg a Krisztustól alapított és rendelt papság és áldozat, amely oltár nélkül el sem képzelhető. Ha már a pogány és zsidó felfogás szerint a papság, áldozat és oltár együvé tartozott, úgy annál inkább és sokkal fenségesebb módon együvé tartozik ez a három tényező a katolikus felfogás szerint. Joggal írta Szent Cyprián († 258): «Ha azokat, akik az Egyházat megvetik, pogányoknak és vámosoknak kell tartanunk, akkor még inkább a lázadókat és ellenségeket, akik *hamis* oltárokat, *eltiltott* papságot és *szentségtörő* áldozatokat hoznak be». Az oltár célját illetőleg helyesen írja Szent Fulgentius († 533): «Azért építették az oltárt, hogy azon az áldozat bemutatásával Istent tiszteljük. E célból emelt egyet Noé, hasonlóképen Ábrahám . . . Az Egyház az oltáron Krisztus testét mutatja be a Szentháromságnak áldozatul». A Pontificale Romanumban az Egyház is ily értelemben fejezi ki magát az oltár konszekrálásakor, amidőn így imádkozik: «Tessék Neked ez az oltár úgy, mint az, amelyet a bátyjától megölt Ábel friss vérével áztatott és megszentelt . . ., amelyen Ábrahám fiát, Izsákot akarta feláldozni . . ., amelyen Melkizedek főpap a megengesztelés győzelmi áldozatát előre jelképezte».

Sokszor voltunk már templomban, hogy ott — főkép a szentmiseáldozat alatt — Istent dicsőítsük, dícsérjük, megengeszteljük, a vett jókért Neki hálát adjunk és Tőle szent segítségét, kegyelmét kérjük. Szent áhítat, megnyugvás, béke, öröm és vigasztalás szállja meg ott a szívünket. Mindaz a kedves meghittség, jóleső szívbeli melegség,

boldogító otthonosság és bensőség hiányoznék szívünkből, ha nem volna ott az Újszövetség oltára és rajta a Krisztust befogadó tabernákulum. Az oltárból árad az a kimondhatatlan sok lelki kincs, amelyből a hívek milliói bőségesen és szakadatlanul merítenek buzgó lelkük gazdagítására . . . Oltár nélkül üresek, hidegek, ridegek, nem sokat érők volnának a mi templomaink . . . Örök hála legyen Istennek, hogy van Jézus Krisztustól alapított oltárunk. Becsüljük meg!

Nagelreiter Alajos dr.

Nagy örömhír

az, amelyet Őeminenciájának alábbi sorai jelentenek:

«A Gondviselés iránt érzett mélységes hálával és túláradó örömmel hozom tudomástokra, hogy dicsőségesen uralkodó

Szentséges Atyánk Budapestet jelölte ki az 1938-i XXXIV. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus színhelyéül,

tekintettel azon körülményre, hogy édes hazánk ebben az évben ünnepli **Szent István első királyunk megdicsőült halálának 900 éves fordulóját.**

A pápa Őszentségének döntése töltse el lelkesedéssel minden katolikus szívét, sőt minden magyar testvérünkét is, felekezeti különbség nélkül, hiszen ez **nemzetünk rendkívüli megbecsülését jelenti.**

E páratlanul nagyszerű, nemzeti életünkben talán soha többé vissza nem térő alkalom azonban azt a kötelességet rója vállainkra, hogy ezt a kettős szentévet az öt világrész közel 400 millió katolikusának feszült figyelme mellett a **lehető legnagyobb odaadással és készséggel szolgáljuk** és segítsük teljes diadaláig.

Szeretettel kérem azért a katolikus hívek, az **egész társadalom** és valamennyi magyar tényező **egyöntetű támogatását,** hogy ebben az Isten ellen pártot ütő korban mi mutassuk meg minél méltóbban Európa hódolatát a köztünk valósággal jelenlevő Krisztus iránt, aki az Út, Igazság és az Élet.

Esztergom, 1936. Szent András apostol ünnepén.

Dr. Serédi Jusztinián
bíbornok, hercegprímás.

A nagy örömhírt a decemberi oltáregyesületi vasárnap délutánján a szószékről ünnepiesen hirdette ki dr. Mátrai ügyv.-igazgató, aki az előkészület legelső tennivalóját buzgó imában jelölte meg, a kongresszus sikere érdekében.

Nehogy — mint egyszer régen hallottuk — valakinek ismeretlen legyen az ezentúl gyakran szereplő két idegen szó értelme, megmagyarázzuk

mi az eucharisztikus kongresszus?

Olyan nagygyűlés, mely a legméltóságosabb Oltáriszentség ügyével foglalkozik. Eucharisztikus annyi, mint oltáriszentségi, kongresszus pedig: összejövetel, gyűlés. Az eucharisztikus világkongresszus jelentősége óriási, mert az egész világról eljönnek hozzánk a legfölségesebb Oltáriszentség legbuzgóbb és országuk eucharisztikus életét a legméltóbban reprezentáló képviselői.

Mikor szokott lenni eucharisztikus világkongresszus?

Minden két évben, mindig a világ más és más részén. Az 1936-os székhelye Manilla városa, a Fülöp-szigeteken. Az 1938-é tehát a mi szépséges Budapestünk lesz.

Kik a fővezérek?

Őeminenciája már kinevezte, illetve felkérte az előkészítő 13 szakosztály vezetőit.

1. *Szellemi irányító és tervező bizottság.* Elnöke: *Bangha Béla* jézustársasági atya; elnökhelyettese: *dr. Kühár Flóris* egyetemi tanár, bencés házfőnök.

2. *Belföldi propaganda-bizottság.* Elnöke: *Huszár Károly* v. miniszterelnök.

3. *Külföldi propaganda-bizottság.* Elnöke: *dr. verseghi Nagy Elek* ny. követ és meghatalmazott miniszter.

4. *Hitbuzgalmi bizottság.* Elnöke: *dr. Breyer István* győri püspök; elnökhelyettese: *dr. Czapik Gyula* praelátus-kanonok.

5. *Műszaki bizottság.* Elnöke: *Petrovácz Gyula* tanár, orsz. képviselő.

6. *Ünnepségrendező bizottság.* Elnök: *Zsembery István* v. főispán, a Mabi elnöke.

7. *Művészi bizottság.* Elnöke: *dr. Glattfelder Gyula* csanádi püspök.

8. *Egészségügyi bizottság.* Elnöke: *dr. Johann Ferenc* orvos, államtitkár.

9. *Pénzügyi bizottság.* Elnöke: *gróf Eszterházy Móric* v. miniszterelnök.

10. *Női propaganda-bizottság.* Elnöke: *gróf Apponyi Albertné.*

Szervezés alatt van:

11. *Közlekedési bizottság.*

12. *Elhelyezési és szervezési bizottság.*

13. *Élelmezési bizottság.*

A Nemzeti Ujság híradása alapján közöljük a világkongresszus első programvázlatát:

«*Az Eucharisztikus Világkongresszus tulajdonképpeni ünnepségei 1938 május végén* a kongresszus *pápai legátusának ünnepélyes fogadásával* és a Szent István-bazilikába történő *bevonulásával kezdődnének.* A 34. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus *ünnepélyes megnyitása az Ügetőversenypályán lesz.* Mindjárt az *első nap* délutánján a *különböző nemzetek fognak gyűlésezni* a főváros legnagyobb termeiben, templomaiban és közterein, míg az estét *díszelőadások* töltenék ki. — A *második napon* az ünnepi főhelyen a *gyermekek közös szentáldozása, a szülők és gyermekek felajánlása Szűz Máriának;* délután *nemzetközi díszgyűlés* az addig biztosan elkészülő fedett Sportcsarnokban, este *díszelőadások* vannak tervezve. — A *harmadik napon* a főhelyen a *nők közös áldozása,* délután *nemzetközi díszgyűlés* a Sportcsarnokban, este *eucharisztikus körmenet a Dunán,* az egész város *kivilágítása* és *tüzijáték* a Gellérthegyen. — *Negyedik nap* reggel 9-kor *monstre közös szentáldozás* az ünnepi főhelyen, délután *a kongresszus ünnepélyes zárógyűlése, áldás az Oltáriszentséggel, a nemzetek csatlakozása* rádió útján, *a Pápa rádiószózata* a Vatikánból, *a legátus záróbeszéde, a kongresszus himnusza,* este *díszelőadások* a nap programja. — *Ötödik nap* délelőtt 9-kor *szentmise a Szent Jobb jelenlétében a Parlament előtt, körmenet a Szent Jobbal, végig az Andrássy-úton, a Milleniumi Emlékig,* délután *Szent István-díszgyűlés* a főhelyen, este *díszelőadások* a program. — Tervezik még *a Szent Koronának három napon át közszemlére tételét a budavári koronázó főtemplomban* és tárgyalások folynak *képzőművészeti, iparművészeti és történelmi kiállítások* rendezéséről is.

*

A neszmélyi zárdakápolna még fedezetlen költségeire: *N. N.* «Egy nagyon szívügyem teljesedéséért, mint hálás boldogságom első gyöngyszemét, 50 P-t», özv. Marjay Károlyné «Hála jobb egészségemért, 10 P-t özv. Sulyok Gézáné 10 P-t.

LELKI-TÁRSOLYOMBÓL

157.

A hangos és együttes közös-ima valósággal újjászületteto hatású s ereje az elképzelésen felül áll! . . .

158.

Megtérésem után is főleg magamért imádkoztam; később sorelsőnek a családomat vettem s csak azután kértem «jót» enmagamra!

159.

A korszerű «pszichoanalitikai» *gyógymód* nem más, mint az ezerkilencszázkét éve divó és jól bevált fülgyónás, az eskű alatt titoktartásra kötelezett orvos becsületességére épitve — de a gyónás kegyelmi ereje nélkül! . . .

160.

Amit az Atya ad annak, aki sűrűn fordul Hozzá, leírni még megközelítőleg sem lehet. Látszólag Krisztus testét adja a kegyelmekkel, de ebben az Ég és Föld minden maradandó csodálatossága benne van!

161.

A tudományok mindig csak azt a fokot jelzik, ahová eddig az Ember véges esze eljutott. De ez még nem minden! . . .

162.

A Mindenható nem a babérain trónoló «Felség», hanem irgalmasságánál fogva Ő: *örök tevékenység!*

163.

A Mindenható a világot a Lélek boldog sütkérezéséért teremtette s nem az Ő hibája, hogy a sütkérezésből «égés» lett!

164.

Ne feledjük, hogy a Léleknek két világra szóló elhivatása van!

165.

Az itteni világot a «túlnanival» és amazt emezzel lehet csak igazolni!

166.

A *túlvilág* mintegy «ütköző-államként» ékelődik a Föld és Menny közé.

167.

A két világ között egy alig-alig átlátszó függöny lebeg, amit az isteni bölcseség — a belső evolutív fejlődés előmozdíthatása végett — időnként néhány kiváltságos lelki szemei előtt meg-meglebbent egy-egy pillanatra! . . .

168.

A túlvilági élet csakis örökélet jellegű, formájú s tartalmú lehet.

169.

A lelkek birodalmában nagyobb és lélekzetelállítóbb rendszernek kell lennie, mint amilyen itt a Földön van! . . .

IRTA: **OLCSVAY GÉZA.**

IMASZÁNDÉKUNK

Az Isten közelsége

Az Oltáregyesület állandó szentségimádása az «örökimádás» feltételezi azt, hogy az Isten közelségét átérezzük. Nem is jó addig imába kezdeni, míg — előbb — Isten jelenlétébe nem helyezkedtünk. Amikor az Ő közelségének lenyűgözően boldog és szent érzése elfog bennünket, akkor tudunk igazán imádkozni, akkor fogunk különösen sok kegyelemhez jutni.

A legfölségesebb Oltáriszentség különösen megkönnyíti az Isten közelségének átérzését. Ebben a szentségben az érzékelés is segítségünkre van, hogy azt, ami hitünk alapján valóság nekünk, külön helyhez kössük, a Szentostya színe alatt reámutassunk és azt mondjuk, itt ebben a Szentostyában — tudom —, hogy Ő van jelen, Ő van hozzám közel.

Embertársaink nagy többségében, a hithű katolikusok között is általánosabb a «magasságokban lakó», tőlünk messze távolban képzelt Isten gondolata. Pedig Ő kijelentette: «Ime, Én veletek vagyok a világ végezetéig». Az Ő trónjáról ne emberi elgondolásokkal elmélkedjünk! Isten végtelen s a végtelen mindenhová elér. Mindenüttvalósága a végtelen jóság, szeretet és irgalom keretében jelenik meg. Azért mondjuk közelségnek. Ez a szó melegít, bátorít, biztat.

Milyen nagy szüksége van most erre mindenkinek! Korunk válsága a jövőnkön sötétlő bizonytalanság vagy talán már — inkább azt is mondhatnók — veszedelem, mennyire időszerűvé teszik az Isten közelségének gondolatát! Ha nem is vagyunk gyávák, ha akármilyen élő is a hitünk, de nagyon nagy lelkierő kell most minden katolikusnak országos és világviszonylatban is! Ez a lelkierő csak úgy lesz teherbíró, ha az eucharisztikus Isten-közelségben gyökerezik, ha az életerő kimeríthetlen forrásából táplálkozik. Vigyük először a magunk lelkét Hozzá közel és tanuljunk meg lélekben közelében maradni az egész napon át s aztán, ha ez nekünk már sikerült, szóval és tettel is legyünk apostolai az Istenközelség gondolatának. Olyan időket élünk újra, hogy Krisztus minden hívének egyszersmind az Ő apostolának is kell lennie. Felvilágosítások (mindig négyszemközött) jó példaadás és szentségimádásaink alatti buzgó imádság hozhatja el az Isten közelségének boldogabb világát.

* * *

A szentségi Úr Jézus ugyanaz, mint a betlehemi jászol Jézuskája, te légy Előtte az Ő drága Józsefje és Máriája!

TELJES BÚCSÚK

Január 1., január 7., az Oltáregyesületbe való beírásunk napja, egy tetszésszerinti nap, és az imaóra napján. Harminc évi és 30 kvadragéni búcsú január 1. és 6-án, január 24-én (Hetvenedvasárnap) és január 31-én (Ötvenedvasárnap).

* * *

Engesztelő kilencedünk az újévben február 1—9-ig lesz az Örökimádástemplomban.

OLTÁREGYESÜLETI ÉLET

Elnöknőjelölő választmányi ülésünk a központi házban december 14-én délután 4 órakor volt. Megjelentek: dr. Mészáros János pápai prelátus, országos igazgató, dr. Mátrai Gyula tb. p. t. k., Montaigui Mária főnöknőanya, társelnöknő, özv. dr. Kiss Aladárné alelnöknő, Báró Bornemissza Gyuláné, Esterházy Mary grófnő, Forster Kálmánné, özv. báró Jeszenák Istvánné, dr. Kolosváry Miklósné, özv. Kövér Kálmánné, özv. gróf Révay Simonné, gróf Széchenyi Viktorné, Szegedy Maszák Aladárné, gróf Zichy Pálné és dr. Wenczel Árpád világi pápai kamarás, kormányfőtanácsos, ügyvéd. — Az elnöklő prelátus figyelmeztette a választmányt arra, hogy milyen fontos feladat előtt áll, amikor elnöknőt kell Őeminenciájának ajánlania. Vázolta az új elnöknőre váró feladatokat.

Elismerés özv. dr. Kiss Aladárnénak. A választás előtt külön meg kell említenie, hogy a Központ bizalma egyöntetűen *özv. dr. Kiss Aladárné* alelnöknő, az országos központi választmány régi oszlopa felé irányult, akinek legtöbb érdeme van felbecsülhetetlen munkásságával, melyet a szentségi Úr Jézus ügyének szentelt. Ő azonban magas korára való tekintettel arra kéri a választmányt, hogy tekintsenek el jelölésétől.

Özv. Révay Simonné grófné volt boldogult elnökasszonyunk utódjelöltje, mivel azonban ő a trianoni szerződés következtében cseh állampolgár, nem vállalhatja a szerepet.

A választmány többi tagjai is oly méltóak, hogy nem okoz nagy gondot az elnöknői kérdés, bárkire esnék is a választás.

Az új elnöknőjelölt. Ezután felszólította a megjelenteket, hogy az előttük levő íven — mely az egész választmány névsorát tartalmazta — a nevek elé tett kis körbe egy keresztet írjanak annak neve elé, akit elnöknőnek javasolnak. Az íveket — az egészen szabályszerű titkos szavazás megtörténte után — dr. Wenczel Árpád ügyvéd szedte össze és vitte az országos igazgató elé, kinek kérelmére, az alelnöknő által kinyitott íveket újra kézbevette és a szavazásokat ismertette. A szavazatok — 16 volt, mert a zárdatitkárnő is szavazott — 15 Esterházy Mary grófnőre, egy pedig Szegedy Maszák Aladárnéra esett. Tehát a választmány egyhangú szavazata *Esterházy Mary grófnő* mellett döntött.

Az elnöklő országos igazgató ünnepélyesen megkérdezi a jelenlevő grófnőt, hogy elfogadja-e az elnökséget, ha Őeminenciája arra őt kinevezi. A grófnő igenlő válaszát a megjelentek osztatlan lelkesedéssel veszik tudomásul. A választmányi ülés után tea volt a lelkigyakorlatos ebédlőben.

Özv. Kócsy Istvánnét, aki korára való tekintettel — 87 éves — nem tud megjelenni a választmányi gyűléseken, örökös tiszteletbeli tagjává választotta meg a decemberi gyűlés. Özv. Kócsynénak igen nagy érdemei vannak az Oltáregyesület (Besztercebánya!) életében.

† *Győry Teréz grófnő* és *borsodi Latinovits Róza* a választmány nagy halottai, imát kérünk lelkük üdvösségeért.

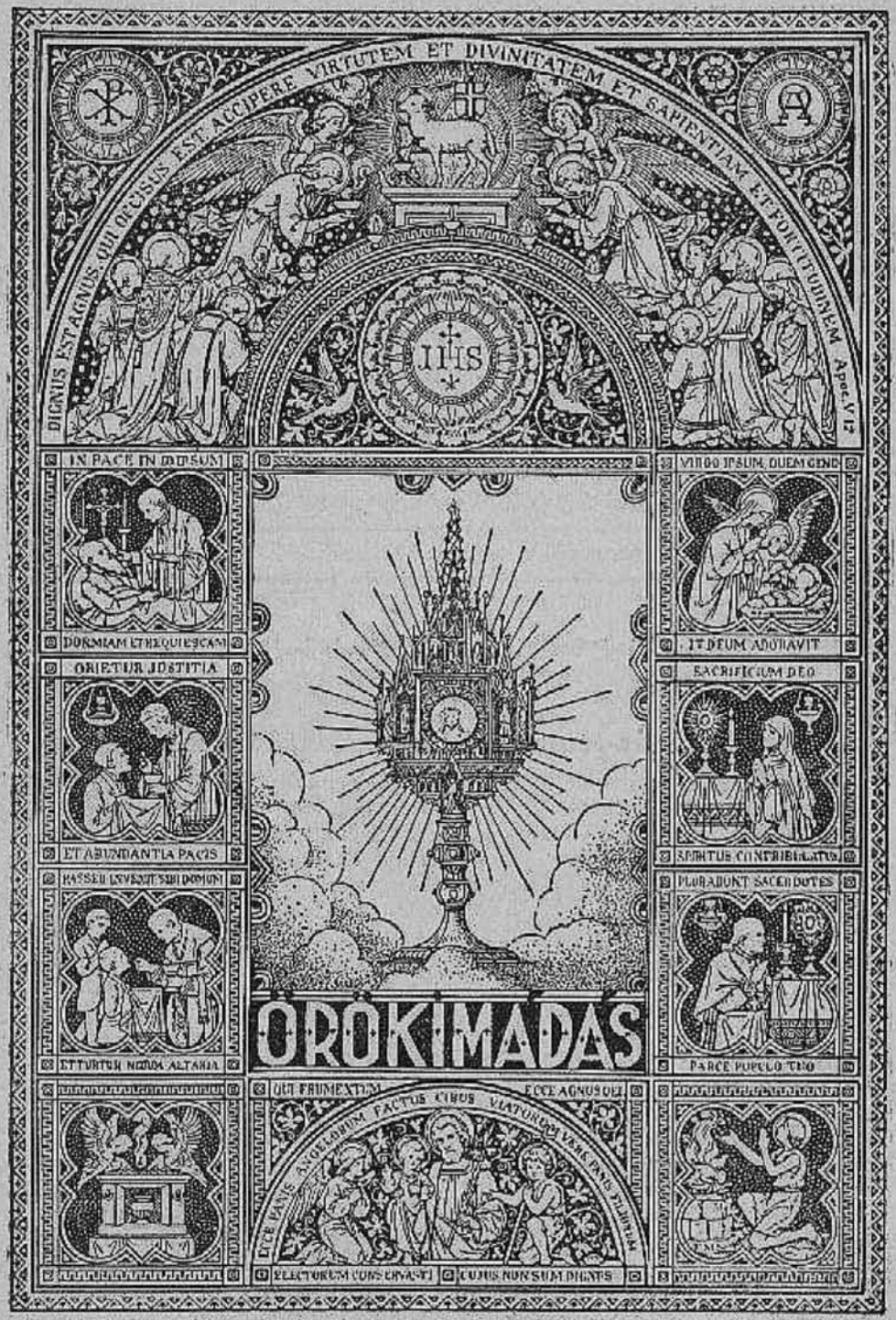
*

Engesztelő novénánk ünnepélyes ájtatosságai az idén február 1—9-ig lesznek. Szónoka újra *dr. Kovács Sándor* szentszéki tanácsos, az Actio Catholica központi titkára lesz, akinek szentbeszédei tavaly is óriási hatásúak voltak. Programját és több más hírt a jövő számunkban.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXVII. évfolyam * 1937 * FEBRUÁR HÓ

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői út 77. sz.

XXXVII. évfolyam * 1937 * Február hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Van elnöknőnk! — **Kurcz K.:** Életem, reményem. — **Miklósi László:** A fenyő tanítása. — **Nagelreiter Alajos dr.:** Az oltár. II. — **Központi: Imaszándékunk:** Nagy bűnösök megtérése. — **Olcsvay Géza:** Lelki tarsolyomból. — **Király Ödönné:** A hit örökmécsese mellett. — **Oltáregyesületi élet. — A Szent István-Társulat** karácsonyi kiadványairól.

Az alagi templomsorsjáték húzását 1937 május 23-ra halasztották.

Az Örökimádás-templom restaurálására adakoztak:

N. N. 10 P, Smith Antalné 1 P, özv. Bokor Sándorné —.50 P, N. N. 1 P, Ádám Mátyásné, Mezőkövesd 10 P, N. N. 1 P, Kovács József építési vállalkozó 20 P, Knapecz L. 10 P, dr. Bulger Károlyné 5 P, Kador Anna 1 P, N. N. 10 P, Csiz Anna 10 P, özv. Zámori Jenőné 5 P, N. N. 2 P, özv. Bokor Sándorné 1 P, N. N. 1 P, Bodnár József 5 P, N. N. 1 P, Buhóc Ede 10 P, özv. Bokor Sándorné —.50 P, vitéz Nagy István 5 P, Egy oltáregyesületi tag 3 P, Poór István 10 P, Hidvégi István 3 P, Aradi Beatrice 1 P, Biró Lajos 1 P, Egy beteg szándékára 2 P, Hamzi József, egy fontos szándékra a Szűzanya áldását kérve 5 P, Nagy Istvánné 5 P.

Az Örökimádás Ura mutassa meg könyörületességét a szándékokkal szemben és áldja meg azokat, akik az Ő házának ékességét előmozdítják. De meg kell emlékeznünk arról is, hogy az Örökimádásban a Szent Kereszt-oltárnál felállított perselyünkben júliusban 188 P 72 fillér, augusztusban 192 P 03 fillér, szeptemberben 163 P 27 fillér, októberben 384 P 62 fillér volt. Legyen az adakozókon bő Istenáldás!

Ezen eddig befolyt adományokból rendbehozattuk a templom tetőzetét és egészen új vörösréz lefolyó-csatornát (100 m hosszú, csak ez 2200 P volt) készíttettünk. Még tartozásunk is van reá, de muszáj volt a tetőt rendbehozatni. Hogy jövőre festtethessünk, előbb a beázásokat kellett megszüntetni. Még igen sok adományra van szükségünk, hogy a 29.000 P-ős költségvetés minden tétele elkészüljön. De bízunk a Gondviselésben! (Eddig már 4242 P értékű munkát végeztettünk el!) (Folyt. köv.)

VAN ELNÖKNŐNK!

Országos Központunk árvasága véget ért: Őeminenciája kegyesen kinevezte az Országos Középponti Oltáregyesület elnöknőjévé *Esterházy Mary grófnőt*. Az Oltáregyesület kormánya fiatal, de már tapasztalt és érett kézbe került, mert a grófnő már évek óta elnöknője a csákvári Oltáregyesületnek és tagja az országos központi választmánynak. Ismeri és szereti az Oltáregyesület hivatását. Kettős tiszte nem — a sokszor látott — dillettantizmus volt, hanem igazán részt is vett az Oltáregyesület életében. Az Országos Központ választmányi üléseinek egyik legbuzgóbb résztvevője, aki hacsak itthon van, mindig megjelenik, hozzászólásai, ideái mutatják, hogy az Oltáregyesület ügyeivel törődik; a csákvári Oltáregyesület őszi kerületi kiállításán láttunk egy — egész darab — gobelinhímzésű miseruhát, amely a grófnő sajátkezű kézi munkája, amely több évi kitartó fáradságot igényelt.

Új elnöknőnk tehát egészen magáévá tette az oltáregyesületi hivatást: nemcsak eucharisztikus lelkiéletet él, nemcsak irányító szerepet töltött be, de a saját kezemunkájával is szolgálta az Oltáregyesület célját. Ez az utóbbi minden hozzáértő oltáregyesületi tagnál — az igaz eucharisztikus szellem bizonyítéka. *Ha valaki igazán megérti az Eucharisztia titkát és igazán eucharisztikus lelkiéletet él, annak mintegy a lelki teljességéből csordul ki az oltáregyesületi tevékenység energiája és készteti őt e szellemnek megfelelő munkára.* Ezt érezzük az Országos Központ új elnöknőjénél is és erre kérjünk áldást a szentségi Úr Jézustól azzal, hogy mindannyian egy szentáldozást ajánlunk fel az új elnöknő eredményes és az Oltáregyesület jövőjét virágzásban tartó működéseért. Nem volnánk hűek hagyományainkhoz, ha nem szögeznők le itt azt, amit mindig hangoztatunk, hogy az Úr maga építi a házat, mi csak eszközei vagyunk Neki. Az új elnöknő munkálkodásában is azért bízunk, mert ő is egészen az Úr Jézusé: naponta találkozik Vele, már gyermekkora óta. Az Úr Jézus ezen találkozásokon árassza

el az Oltáregyesület új elnöknőjét kegyelmi gazdagságának minden szükséges ajándékával, hogy vezetése alatt a nagymultú Oltáregyesület mindig hivatása magaslatán álljon: az eucharisztikus szellemnek pionírja, a szentségi Úr Jézus ügyeinek pedig — a szegény templomokban — Mária és Márta lelkületével szolgálója legyen.

Mátrai Gyula dr.

ÉLETEM, REMÉNYEM

Ha gyötör az élet s elkerül az álom,
Ha szívem feldulva s helyem nem találom,
Ha az út porában eltaposva fekszem,
Ha fájó sebekkel marcangol a testem,
Ha eltűnt egemről minden remény-csillag,
Ha mezőm virága hervadt és nincs illat:
Bánatom éjéből összezúzva, mélyen,
Hozzád viszem lelkem — életem, reményem,
Irgalmas Jézus, Oltáriszentségem.

Itt világos minden, bánat elfut innen,
Itt könnyű újra az életben hinnem,
Itt lelkem megleli vigaszát, reményét,
Angyali örömét, tiszta égi fényét.
Bánatom könnyében megtisztulva szépen,
Mindent visszanyerek az Oltáriszentségben.
Siralomvölgyében — ez a mennyországom,
Sivár pusztaságon élő kútforrásom,
Kemény küzdelmemben öröm és áldásom.

Hóviharok dúlnak vagy verdes a zápor,
Ha éget a napfény vagy bús a menny-sátor,
Forgó tűzviharban megforgat az élet,
Minden hű barátom elhagy, szerteszéled,
Legyek egymagamban összedűlt romhalmaz;
Van aki vigyáz rám, éltet és oltalmaz;
Jézusom, Szentségem, szerető Testvérem,
Csak a Te kegyelmed, a Kenyered kérem
S nem kell már semmi más, én ezzel beérem.
Ez az én Jutalmam, ez az én Reményem,
Édes jó Jézusom, Oltáriszentségem!

Kurcz Karolin.

A fenyő tanítása

A TÜDŐSZANATÓRIUM parkszerű kertje alatt tátongó mély szakadékból jöttem fölfelé. Lassan jöttem, megálltam, hisz ráértem, — senki sem hívott, semmi sem zavart. A mély völgy aljában nagyon szűk mederben egy kis forrás üde vize rohant tovább, szinte bújva az emberek kíváncsi tekintete elől. Csak az láthatta, aki nem kímélt fáradságot, aki keresett, kutatott, aki bebarangolta az erdő titkos utait, a völgy szakadékos partjait. Megtettem, mert olvasni akartam a természet titkos könyvéből, — megtettem, mert szeretem a természetet!

Már csaknem elértem a kertet, amikor tekintetem egy gyönyörű szál fenyőn akadt meg. Késő délután volt. A nap utolsó sugarait szórta a sűrűn egymás mellett álló csupasz fák közé, — talán azért, hogy jobban lássam, hogy feltűnőbb legyen. Megálltam e sudár termetű fenyő előtt és hosszú-hosszú percekig elnéztem. Oly hatást tett rám ez a látvány, mintha oltár állna előttem, s rajta sokszáz gyertya égne. Igazi oltár volt ez a misztikusfényű domboldal, mely imádságos gondolatokat támasztott lelkemben.

Aki sokat járt fenyvesekben, annak feltűnhetett, hogy a 15—20 méteres fenyőfáknak hosszú törzse szinte egészen lombnélküli, s az a kicsi lomb, amit a természet mégis meghagyott, mintha királyi korona lenne a daliás termetű fák fején.

Nem lehet nagy, sűrű lombjuk, mert közel állnak egymáshoz, — nem férhetnének oly közel egymás mellé!

Azért nem lehet nagy lombozatuk, mert sziklás, terméketlen talajon nőnek, gyökérzetük a felszínen kúszik, nem tudna annyira belekapaszkodni a köves, sziklás hegyoldal vékonyrétegű humuszába, hogy a nagysúlyú lombsátort elbírja, nem tudná a hatalmas törzset, a sokszáz gallyat táplálni. Igénytelenek ezek a fák és hasznosak!

Tüdőszanatóriumok épülnek a fenyvesekben, mert leheletük gyógyít: gyógyítja az optimista betegeket!

És mire tanít minket a fenyő?

A földhöz közelálló gallyait elhullatja, — alul csak száraz csonkok, kiaszott ágak éktelenkednek, minthacsak azt akarná mondani a hatalmas fenyő: El, minél messzebb el ettől a piszkos, ettől a bűnös Földtől!

Aki a száraz gallyakat nézi csak, az talán botránkozik rajta, mert nem talál benne semmi szépet, semmi megcsodálni valót, semmi olyat, ami lelkét Istenhez emelné. Pedig de sok gondolatot nyujt ennek puszta szemlélése is!

A lelkiéletet élők között is sokan vannak, akik botránkoznak

azon, hogy másokban, akik pedig komolyan törekesznek az életszentségre, hibákat, éktelenkedő gyarlóságokat, bűnmaradványokat vesznek észre, hogy rajtuk kialudt, ártalmatlan szenvedélyek elsatnyult nyúlványait látják, — de nem veszik észre, hogy ezek feje, mintegy a fa koronája, a felhők fölé emelkedik, tiszta, napsugaras levegőégben lélekzenek, mennyországi éltetőelemet szívnak magukba, — szinte már el akarnak szakadni a Földtől: mind több és több rajtuk a száraz gally, a bűn elerőtlenedett, színtelenné vált maradványa, mely valamikor erős kötél gyanánt kötötte őket a sáros röghöz, — s mind följebb kerül a magasságok felé a korona!

Én is ilyen égbetörő fenyő akarok lenni: igénytelen, akinek nem kell itt a Földön semmi, csak az, ami fölemel, ami az éghez közelebb visz! Nem akarok mély gyökeret verni a Földbe, hisz nem akarok örökké itt maradni, nem akarom, hogy nehéz legyen az elszakadás, — könnyen ki akarok emelkedni abból a rögből, mely a Földhöz köt! Köves talajon akarok élni, mint a fenyő, hogy minél kevesebb legyen a sár, hisz nem alulról táplálkozom, hanem felülről: a napsugárból, a kegyelem napsugaras, meleg életéből!

Emberek között akarok élni, mint a fenyő is fenyőtársai mellett él, — mégis mindenkitől függetlenül: ne legyen reám senkinek rossz hatása, — ne kössön semmi az emberekhez, sem vér, sem barátság, — csak egy szálat, csak egy összekötő kapcsot akarok ismerni, egy éltető gyökeret: az Eucharisztiát! Ez növeljen magasra, az égig, ez tegye egyenessé, keménnyé, gerincessé a derekam, — aki rámnéz, lelkesedni tudjon, követésemre buzduljon, — hogy sokan legyünk egymás mellett, s így erősek legyünk, és mindegyikünknek egy legyen a Célja: az Ég, az Isten!

Erre tanít minket a fenyő! *Miklósi László.*

Mauriac, D. Sprenger: NAGYCSÜTÖRTÖK. 120 lap. Ára 2 P. Szalézi művek kiadása. Kitűnő könyvecske. A hitetlenség sötétségéből Krisztus igaz világosságába érkezett szerzőnek a legfölségesebb Oltáriszentség titkát mások lelkébe is az írói meggyőződés és művészet tökéletes eszközeivel beleragyogtató műve. Világi ember nem írhat tökéletesebben az Eucharisztiáról. Olvassuk és adjuk mások kezébe is, mert kitűnő propaganda eszköze lehet az eucharisztikus szellemnek.

P. Misciattelli—Husztiné: SAVONAROLA. 268 lap. Mindig az igazságért szenvedélyes kitartással küzdő s ebben a küzdelemben a tragikus hősön túl a martirium dicsőségéig magasztosuló szerzetes megrázó élettörténete. Jó tisztán látni ebben a kérdésben s ez a könyv egészen világosságot vet a Savonarola-kérdésre. (A Szent István-Társulat kiadása.)

Az oltár II.

TEMPLOMAINK legszebb dísze az oltár, és végtelen értékű gyöngye az oltáron titokzatosan létesülő és lakozó Oltáriszentség. Nemcsak a városi, hanem sok falusi templomban is több

Esterházy Mary grófnő, a B. O. K. O. E. új elnöknője.

oltárt láthatunk napjainkban, de a keresztény őskorban minden templomban csak egy oltár volt, mert az Egyház csak egy áldozatot ismer, miként ezt a szempontot Szent Ignác vértanu († 107) hangsúlyozta: «A mi Urunk Jézus Krisztusnak egy teste van, egy kelyhe, egy oltára, egy püspöke» (t. i. pápája).

Marchi régiségkutató említi kitűnő művében, hogy a katakombák egyik-másik kápolnájában 2—3 oltár is volt. Ezek azonban sírkápolnák, földalatti kápolnák oltárai voltak. A katakombákban ugyanis a vértanuk sírhelyei egyszersmind oltárul szolgálhattak. Épp úgy a IV. és V. században a bazilikák kápolnáinak is megvoltak az oltáraik. Azonban magában a templomban, ahová a hívek főkép vasár- és ünnepnapokon egybegyűltek, csak egy oltár állott a szentély közepén a püspök trónja, katedrája előtt. A görögök, akik nagy szívóssággal csüngenek az ilyen nem lényegbe vágó s mulandó rendeleteken, még manap is az ősrégi szokást követik. Hiszen a böjtölésből sem igen engednek. Sokkal szigorúbban böjtölnek náluk, mint nálunk, római katolikusoknál. Nincs mit csodálkoznunk azon, hogy náluk még most is csak egy oltár van templomaikban.

A nyugati Egyházban azonban már a VI. században több oltárt állítottak fel a templomban. A főoltár többnyire kelet felé volt felépítve úgy, hogy a miséző pap arccal a keresztény kelet felé fordulva mutatja be a legszentebb s legtisztább áldozatot: az Úr Jézus Krisztust. Ott keleten Betlehemben támadt a világ világossága: Jézus Krisztus, aki eloszlatja a nyomasztó, szinte kétségbeejtő lelki sötétséget. Ó, ha az emberek nagyobb méretekben megértenék, hol van az igazi világosság, az igazság napja, az egész emberiség igazi isteni Megváltója! Az a szánandó nép, amely lerombolja a katolikusok oltárait, felégeti templomait és vad gyűlölettel lemészárolja papjait és világi híveit, bizonyára nem találja meg az isteni Üdvözítőt, az Úr Krisztust.

Az oltárról való ez általános ismeretek már megértetik velünk a katolikus oltár nagy értékét és fontosságát. Azért a hívek részéről az oltár mindig nagy tiszteletnek örvendett és örvend. Mindnyájunknak jól kell tudnunk és hinnünk, hogy a katolikus oltár az az egyetlen szent hely, amelyen az örök Főpap Jézus Krisztus a katolikus pap kezei által az egész emberiségért, az egész világért bemutatja örök áldozatát: a szentmiseáldozatot. A katolikus oltár az a fenséges és kegyelemteljes hely, ahol az Újszövetség örök Főpapja, az Ő felkent papjai által az egész földkerekségen szüntelenül megismétli, megnyitja vérontás nélkül a keresztfán egyetlen egyszer vérontásos áldozatát, ahonnan a pap imája illatos tömjénfüstként száll fel a mindenható és végtelenül jó Istenhez és ahová üdítő harmatként leszáll a hívek részére Isten végtelen irgalmassága, ahol a vértanuk és szentek ereklyéi pihennek.

Naziánzi Szent Gergely († 392) írja, hogy édesanyja, Szent Nonna sohasem fordított hátat az oltárnak és hogyha valaki az oltárhoz menekült, azt a világi karhatalomnak nem volt szabad elfogni.

Az oltár iránt való nagy tisztelet indította a laodiceai zsinatot arra, hogy csak a papoknak engedte meg, hogy az oltárlépcsőkön felmenjenek és ott áldozzanak. A mai gyakorlat, hogy a Nagycsütörtökön nem miséző papok az oltárnál, a világi hívek pedig a szentély rácsánál, az áldoztató-padnál áldozzanak, a IV. keresztény századból való. Az előbbi századokban ugyanis valamennyien: papok és világi hívek az oltárhoz léptek szentáldozáskor.

Tanusítsunk és tanusíttassunk mindig mélységes tiszteletet, bizalmat és szeretetet templomaink oltárai iránt főkép akkor, amikor a szentmiseáldozat legszentebb és legfölségesebb misztériuma megy végbe rajtuk.

Nagelreiter Alajos dr.

Szeresd a hazát!

Néhány hónappal ezelőtt, a felkelő nap országában, Japánban történt. Egyik városban sorozás volt. Egy rendkívül kistermetű japán egyetemi hallgatót, aprósága miatt katonai szolgálatra alkalmatlannak találtak. A lelkes fiatalember szerfölött elbúsult, hogy nem harcolhat az ellenséggel szeretett hazájáért. A boldogtalan apró ember az egyik tűzhányóhegy kráterének párkányára mászott és a 150 méter mélységbe, a füstölgő tűz örvényébe vetette magát . . .

Talán nem is kell mondanom, hogy a japán fiú pogány volt, nem ismerte az igaz Istent! Nem tanulta, hogy Isten az ötödik parancsban tiltja és bünteti a bűnök egyik legnagyobbikát, az öngyilkosságot. Nem ismerte az Úr Jézust és így azt gondolta, hogy nincs célja életének. Mennyivel szerencsésebbek vagyunk mi nála! Mi tudjuk, hogy életünk célja a jó Isten szolgálata és ezzel kiérdemeljük a mennyei boldogságot . . .

Az Úr Jézus azonban szóval és példájával arra is tanít bennünket, hogy szülőföldünket, hazánkat is szeressük. Nem olyan oktalan módon, mint ez az öngyilkos japán fiú, hanem a hazaszeretet keresztény erényével. Ha hazánk védelme kívánja, mi is készek vagyunk akár életünket is föláldozni Magyarországért! Mi azonban, mint Jézus hű tanítványai, nemcsak meghalni, hanem élni is tudunk édes hazánkért. Dolgozzunk, tanuljunk, teljesítsük pontosan kötelességeinket, becsüljük magyar testvéreinket, akkor az Úr Jézus szándékai szerint gyakoroljuk a hazaszeretet krisztusi erényét . . .

Poppe—Siekens—Dr. Mátrai: «*Az isteni Gyermekbarátnál*» című imakönyve nagyszerű tartalommal, szép képekkel, erős vászonkötésben kapható a kiadóhivatalban 2 P-ért. Bőrbötésben 5 pengő. Oltáregyletieknek 20% engedmény! A legjobb eucharisztikus gyermekimakönyv!

IMASZÁNDÉKUNK

NAGY BŰNÖSÖK MEGTÉRÉSE.

A világ sok bajának a nagy bűnösök az okai, kik az ördög szolgálatában állanak és hajlandók mindent elkövetni Krisztus tábora ellen, hogy ösztönzőjük és vezérük, az ördög meg legyen elégedve. Azok a rémségek, melyeknek nap-nap után híre jön, nem érthetők meg máskép.

Mit tegyünk mi? Csak szörnyűködjünk? Nem, ez semmit sem ér! Gondoljunk inkább arra, amit az Úr Jézus mondott az Ő Egyházáról, hogy «a pokol kapui sem vesznek erőt rajta» s azután arra is, hogy a nagy ellenségből Krisztus kegyelme nagy barátot formálhat. Mint Saulnak a damaszkuszi úton, most is megjelenhet az Úr Jézus s isteni erejének és hatalmának fényével a gyűlölet sötétségéből a szeretet legtisztább világosságába vezetheti azokat, akik a hitetlenség éjszakájába akarják kényszeríteni az egész emberiséget. Ó, mennyi ember józanodnék ki a hazugság álomvilágába utalandó ígéretekből és milyen nagy volna a hitben való megerősödés, ha az istentelenség frontján csak egy világhírű vezér is megtérne!

Nos, kedves oltáregyesületiek, ha akarjátok, közreműködhettek benne. Azt hiszem még soha kedvesebbet nem tettetek az Úr Jézus Szívének, mint ha erre a szándékra ajánljátok februári imaórátokat, szentáldozásokat, önmegtagadásokat, napi munkátokat — különösen gyakran felkeltett jószándékkal mintegy átvilágítva azt — mind odaadjátok az isteni igazságosság mérlegébe, hogy a megtéréshez az első kegyelmet kaphassa egy olyan valaki, akinél ez a kegyelem a legnagyobb kamatot fogja hozni Krisztus Egyháza lelki javára. A nagy bűnösök megtéréséhez nagysúlyú érdem és nagymértékű lelki erő kell, mert az ördög is szellemóriás, emberileg alig elképzelhető erővel és a legokosabb ravaszsággal. Tőle nehéz valakit visszafoglalni! De lehetséges!

Imádkozzunk szüntelenül! Az életünkkel is!

Tegyük tökéletessé és állandóvá buzgóságunkat, adjuk oda isteni Vezérünknek és Megváltónknak tervei megvalósításához minden erőnket a lelkiekben.

TELJES BÚCSÚK:

Febr. 2, febr. 4, febr. 5, febr. 26, imádási óráink napján és egy tetszés szerint választott napon.

Az Oltáregyesület országos központjának lelkigyakorlatos házában a következő csoportos zárt lelkigyakorlatok lesznek:

Február 10—14. Szent Anna kongregáció és iparosok feleségei. Vezetője: *dr. Hütter Lajos* hittanár.

Február 16—21.: Szent Család kongregáció és úrinők, *P. Tornyos* jezsuita vezetésével.

Február 24—28.: Virgo Reparatrix kongregáció és tisztviselőnők, *P. Szunyogh* bencés vezetésével.

Március 7—11.: Hétfájdalmas Szűz csoportja és úrinők, jezsuita atya vezetésével. Jelentkezést még korlátoltan elfogad az Oltáregyesület lelkigyakorlatos háza Budapest, IX., Üllői-út 77.

LÉLEKI-TÁRSOLYTOMBÓL

170.

Ha állandó kapcsolatot akarunk létesíteni Istennel, a mi Atyánkkal, mindenekelőtt a Túlvilág felé kell fordulnunk kutatón! . . . Az onnan szerzett bizonyosság rohamosan útbaigazít s mi több, céltudatossá, megkönnyebbültté tesz. De vigyázzunk, nehogy eltévedjünk ebben a rettentő labirintusban! . . .

171.

Az a tény, hogy kivétel nélkül mindenki meghal; mindenki betegség által elrútítva, mindenki mássá formálódva hal meg; senki innen senkit és semmit magával nem vihet; mindenkinek «tanuk» előtt kell eltávoznia a Földről — azt bizonyítja, hogy valóban van a halálon túl is «élet»! . . .

172.

Érdekes, hogy éppen az eltávozottakra, vagyis a halottakra való emlékezés indítja meg bennünk helyesen azt a lelkifolyamatot, mely minden «földit» és «égit» a kellő értékére emel, vagy fokoz le! . . .

173.

A halottakra való emlékezés tulajdonképpen néma *hátrafelé baktatás!* . . .

174.

Mind boldog az, aki Halottaknapján azzal a vigasztaló tudattal tér vissza a mindennapi életbe, hogy *még* ítélet előtt áll! . . .

175.

Az Embernek tanuk előtt kell meghalnia, mert az Ember nem «meghal», hanem «*eltávozik*» — visszatér annak a világnak pitvarába, melyből évekkel előbb küldetett!

176.

Az Ember eltávozásának időpontjában, körülményeiben komoly «tervszerűség» lappang.

177.

Egyedül a Szeretet örök és a Szeretet néha-néha már a Földön is legyőzi a «Halált!»

178.

Az Ember teremtése pillanatában a fenségesítő *szabadakaratot* kapta ajándékul, mégis ez lett életének legfőbb kísértője. A szabadakarattal való legtöbbször hibás sáfárkodásnak köszönhetjük sorsunk «mostohaságát» itt a Földön s majdan Odaát is! . . .

179.

Azt, hogy egymáshoztartozandóságunknak tényleg «égi» a származása, az egyetlen isteni eredetű ima, a *Miatyánk* is igazolja!

180.

Odaát a Túlvilágon lesz ami összeomlik, lesz ami igazolódik, lesz ami megvilágosodik előttünk!

IRTA: **OLCSVAY GÉZA.**

A HIT ÖRÖKMÉCSESE MELLETT.

Irta: *KIRÁLY ÖDÖNNÉ.*

GÓLYA szállt a tanyaház tetejére. Nesztelenül ereszkedett a kémény mellé, egyideig még gyanakodva vizsgálódott, de hogy semmi veszedelem nem mutatkozott, megnyugodott. Balszárnyát bágyadtan leeresztette és hátrahajtott fejével puhán, óvatosan dörzsölni kezdte. A diófa alatt két gyerek hűsölt, a kislány homokkal játszott, a fiú előtt könyv feküdt, de tekintete a könyv fölött messzire elkalandozott. Mióta hosszú nadrág verte a bokáját, különösen szeretett álmodozni.

— Nézd, Pali, gólya. Rászállt a házunkra, talán testvérkét kapunk — suttogta a kislány. A fiú megütődve fürkészte húga arcát, de a tiszta gyermekszemek oly angyali ártatlansággal sugároztak rá vissza, hogy elszégyelte magát, elfordult.

— Szeretnéd? — kérdezte kurtán.

— Jaj, nagyon, nagyon — lelkendezett a kislány. — Te is? — A fiú szájáról gorombán pattant a válasz:

— Nem! Nem kell! Minek! — Avval felugrott, felkapott egy követ és indulatosan vágta a gólya felé. Komoran nézte, hogyan menekül a madár nagy szárnycsapásokkal, aztán nekitámaszkodott a diófának és az arca megenyhült, bánatos kifejezést öltött. Valami névtelen sejtelem szomorította, érezte, hogy könnycsepp fut a szemére és azt is érezte, hogy a kis Mária ijedten lapul mögötte. Nem mer tovább kérdezősködni és a fiú is dacosan állt mindaddig, míg a tornácon feltűnt Bognár Géza erőteljes alakja. A boldog emberek szokása szerint vidáman fütyürészett, sugárzó tekintete bejárta a tanyaházat körülölelő viruló gazdaságot. Pali arca megint színt változtatott; a gyűlölet piros lángja perzselte végig s mint egy megbokrosodott csikó ugrott át a sövénykerítésen, menekült ki, a földek felé. Lázongó szívvel baktatott a forró napsütésben, éppen olyan keseredett volt, mint mikor özvegyi sorban élő édesanyja tudtára adta, hogy Bognár Géza lesz az új apja. De a lelke háborgása akkor valahogyan elcsitult, testvértelen szíve megbékült arra a gondolatra, hogy akkor kis húga is lesz egyúttal, meg aztán hamarosan bekerült a városi iskolába s a fiúk között elfelejtett tovább tépelődni új helyzetén. Csak most, amikor hazajött szünidőre és meglátta új életet hordó anyját, most borította el ismét az indulat. Fellángolt gyűlölettel loholt a tűző napon, torkát sírás fojtogatta és ki tudja, meddig talpalt volna, de váratlanul metsző fájdalom cikázott végig a fején, az volt az érzése, hogy a nap tüzet gyujtott az agyában s ez a tűz most emésztő lánggal lobog az egész testében.

Ledobta magát a kalászok tövébe, megkínzott teste, lelke, fájdalma könnyekbe olvadt. Csak úgy rázta a sírás, de ahelyett, hogy megkönnyebbült volna, egészen letört. Visszafelé alig vánszorgott, nem is tudta, hogyan került hűvös szobájába. Beteg lett. Súlyos lázálmok gyötörték, sikoltozva birkózott a megdobott gólyával, amely mint a prédára éhes sas keringett fölötte lázas látomásaiban. Borzadva kiáltozta, hogy a fekete gólya elérte édesanyját, éles csőrével tépi, vágja a szívét, a vér messze fröcsköl belőle.

Hosszú hetek teltek el élet-halál harc között és újabb hetek a gyógyulásig. Lesoványodva, kimerülten feküdt ágyában, szótlan kétségbeeséssel eszmélt a valóságra, nézte a fekete ruhába öltözött kis Máriát, nézte a piros pohárban égő mécsest édesanyja gyászkeretes fényképe előtt. Mindent megértett.

(Folytatjuk.)

OLTÁREGYESÜLETI ÉLET

Esterházy Märy grófnő az Oltáregyesület elnöknője. 1936 dec. 31-én kelt Őeminenciája kinevezési okmánya, mely Istenben boldogult kegyelmes elnökasszonyunk örökségét a Budapesti Országos Középponti Oltáregyesületet, Esterházy Märy (azért írja így angolosan, hogy meglegyen különböztetve egy ugyanilyen nevű egyéntől) gondjaira bízza.

A grófnő a Központban általános tiszteletnek és szeretetnek örvend. Az Oltáregyesület életében aktív részt vett mindig, ez a magyarázata annak az általános bizalomnak, mellyel a választmány az ő személye felé fordult. *Kinevezéséről* — amely *a január 11-i választmányi ülésen publikáltatott* — osztatlan örömmel vett tudomást a választmány. *Dr. Mészáros János* prelátus, országos igazgatónk, a gyűlés kezdetén jelentette, hogy megjött Őeminenciájától az elnöknőt kinevező okmány, melynek felolvasására dr. Mátrai ügyvezető-igazgatót kéri meg. Lelkes taps és éljenzés után kéri az igazgató az új elnöknőt, hogy foglalja el helyét jobbján, az elnöknői széken. Majd emelkedett lélekkel köszönti őt, mint néhai gróf Czirákyné és őrgróf Pallavicini Edéné utódját, akire szent örökség szállott és akit nagy multnak fenséges teljesítményei kell hogy ösztönözzenek az Oltáregyletért s rajta keresztül a szentségi Úr Jézus dicsőségéért végzendő munkára.

Az új elnöknő első ténykedése volt az, hogy a választmányi ülés jegyzőkönyvének hitelesítésére *özv. Orosdy Fülöpné* bárónét és *özv. Révay Simonné* grófnőt kérte fel. De egészen új dolgot is hozott a választmányi ülésre: egy sereg beuroni egyházművészet motivumait felhasználó rajzot, amelyeket az Oltáregyesület a jövőben beszerzendő miseruhaanyag készíttetésénél felhasznál és így önmagának a saját mintáival ellátott anyagából készíttetheti a kazulákat és palástokat. Ez azért fontos, mert míg külföldről hozattuk nagyobb mennyiségben a selymet, több éven át ugyanazon anyagot használtuk s voltak

a kiállítás látogatói közül, akik azt hitték, hogy mi minden évben ugyanazt az anyagot állítjuk ki és «tessék-lássék» kiállítást rendezünk. Pedig minden kiállított darabnak megvan a maga — szegénytemplom gazdája. Ezért igen jó lesz az évenkint változó mintájú anyag.

Új elnöknőnk fényképét a Nemzeti Ujság január 13-i száma közölte és a 12. oldalon így ír róla:

«A Budapesti Országos Középponti Oltáregyesület elnöknőjévé—az egyesület választmányának egyhangú jelölése alapján — *Esterházy* Märy grófnőt nevezte ki a bíboros-hercegprímás. Néhai őrgróf Pallavicini Edéné örökébe minden tekintetben méltó utód lép *Esterházy* Märy grófnő személyében. Olyan családból származik, melyben teljesen otthonos a mélylelkű vallásosság. Atyja, néhai gróf Esterházy Miklós Móric, aki gróf Zichy Nándorral együtt dolgozott a katolikus politikában vezérszerepben, édesanyja, Schwarzenberg Franciska hercegnő, a mélyen vallásos, jótékonyságáért áldott nagyasszony. Az új elnökasszony testvérhuga gróf Esterházy Móricnak. *Esterházy* Märy grófnő, mint a központi választmány tagja és a csákvári Oltáregyesületnek elnöknője, eddig is tevékeny részt vett az Oltáregyesület életében.

Az Oltáregyesületnek Magyarországon fényes multja van nemcsak az eucharisztikus kultusz terjesztése, hanem a *szegény templomoknak egyházi ruhákkal és egyéb felszerelésekkel* való ellátása terén is. Az Oltáregyesület országos központja az idén «erőgyüjtés» miatt nem rendez kiállítást, hogy annál impozánsabb legyen az 1938-as Eucharisztikus Világkongresszussal kapcsolatos hivatásszerű megnyilatkozása».

*

Szentlélek-mise az Örökimádásban. Az országos központi választmány elfogadta dr. Mátrai ügyv.-ig. indítványát, hogy a Szentlélek Úristen kultuszának országunkban örvendetesen terjedő gyakorlatát a hónap első hétfőjén tartatni szokott Szentlélek-misét az Örökimádásban is megtartsák. A Szentlélek-mise mindig a ½9-es szentmise lesz. Februárban az engesztelő novéna miatt nincsen, ellenben márciusban az első ilyen szentmise ünnepélyes lesz. A Szentlélek-kultusz a legfölségesebb Oltáriszentség imádását is mindenütt előmozdítja.

*

Engesztelő kilencedünk. Már a mult számunkban hírt adtunk arról, hogy az idén a januárban szokásos novénát és a farsangvégi szentségimádást összevontan febr. 1—9-ig tartjuk meg az Örökimádás templomban. A Szentlélek segítségül hívásával kapcsolatos megnyitó és engesztelő szentmisét *Rotta Angelo* érsek, apostoli nuncius végzi február 1-én reggel 9 órakor. (A többi napokon: köznapokon 9 órakor, február 2-án és 7-én pedig 10 órakor van az engesztelő szentmise, melyet az Oltáregyesületek budapesti helyi igazgatói végeznek.) A novéna szónoka *dr. Kovács Sándor*, az Akció Katolika országos központjának titkára lesz, akinek beszédeit tavaly is óriási tömeg hallgatta. A szentbeszéd d. u. 5 óra 15 perckor van. *Beszédtémája:* **Az Echurisztia és a szociális igazságosság.**

Az ünnepi áldást február 1-én *dr. Hász István* tábori püspök, február 2-án *dr. Mészáros János* prelátus, érseki ált. helytartó, az Oltáregyesület orsz. igazgatója; február 3-án *Krywald Ottó* prelátus, érseki főbiztos; február 4-én *dr. Breyer István* győri püspök; február 5-én *Bitter Illés* clairveuxi apát, főigazgató, február 6-án *dr. Czapik Gyula* prelátus-kanonok, február 7-én *dr. Pataky Arnold* prelátus, rektor magnifikusz, február 8-án *Vedres Béla* prelátus, apátplébános, február 9-én a befejező Te Deumot *dr. Ernszt Sándor* apostoli protonotárius, v. miniszter adja.

Aki nem vehet részt, az is engeszteljen velünk és imádkozzék az Úr Jézus szociális elveinek a diadaláért!

*

Novénánk ideje *egybeesik a manillai Eucharisztikus Világkongresszus* (ez még 1936-ban volt esedékes, csak a körülmények miatt maradt mostanra) február 2—8. idejével. A magyar püspöki kar rendelete szerint az első pénteki szentáldozásunkat ajánljuk fel és imádkozunk a következő, nálunk 1938-ban tartandó eucharisztikus világkongresszus sikeréért.

*

Oltáregyesületünk számára *az 1937-es év* mindenütt a *reorganizáció, illetve a fellendítés* munkájának *éve legyen.*

Egy fontos szabály. Az Oltáregyesületi tagok által befizetett *tagsági alamizsnák vagy oltárgyesületi adományok* egészen a Központba küldendők, az esztergomi egyházmegyében direkt, másutt az egyházmegyei igazgató révén. Ugyanoda küldendő az oltáregyesületi persely alamizsnája is, csak a helyi esetleges dologi kiadásokat szabad belőle kifizetni (pl. borravalók, virág, gyertya vagy 10—10 szegény oltáregyesületi tag számára előfizetés az Örökimádásra). Máskép a Központ nem tud második hivatásának — a szegény templomok segélyezése — megfelelni. 1938-ra érdemesebb nagyobb kiállítást akarunk! De ehhez adományokból is több kell. Nem luxus lesz ez a kiállítás, hanem több szegény templom fog egyházi felszerelést kapni és minden szebb lesz mint máskor.

A rózsafüzér eredete.

A tizenharmadik században Európa különböző országaiban veszedelmes és konoklelkű eretnekek kezdtek föllépni, akik hamis tanításaikkal sok embert elszakítottak az Anyaszentegyháztól. Ezekben a szomorú időkben élt Szent Domonkos. A jámbor férfiú szüntelenül kérte az Urat, adjon neki győzhetetlen fegyvert, hogy a veszendő eretnekeket megtéríthesse. A jó Isten meghallgatta Szent Domonkos imádságát. Csodálatos álmot látott. Álmában sziklabérc tetejére került. Szinte kezével érintette az ég kék boltozatát. Egyszerre azt látta, hogy a csillagok vakítóan ragyogó aranyszemei megmozdulnak és ölébe hullanak.

Később feltárult az ég és Isten Anyja jelent meg előtte, ragyogó sugárkoronával, mennyei dicsőségben.

Az Ég Királynője mosolyogva mutatott a szent ölében fényeskedő csillagokra: «Ott van a győzedelmes fegyver, amely megmenti a tévelygőket és előzi a sátán kísértéseit». — Szent Domonkos csodálkozva pillantott ölébe, ahol a sok piciny csillag mind megannyi rózsává változott át. Icike-picike rózsabimbóvá. «Fond füzérbe ezeket a rózsákat» — mondotta Szűz Mária — «és imádkozzál rajta, akkor Isten teljesíteni fogja óhajtásaidat». Szent Domonkos rózsafüzért készített és buzgó imáival sok eretneket megtérített. — Te is szerezzél egy kis olvasót és imádkozzál naponta egy tizedet, akkor a Szűzanya veled lesz minden utadon.

A SZENT ISTVÁN-TÁRSULAT KARÁCSONYI KIADVÁNYAIRÓL a legnagyobb elismeréssel kell megemlékeznünk. Tudományosság, praktikusság, korszerűség és ízléses kiállítás itt mind igaz jelzők, amelyeket joggal tehetünk oda a Szent István-Társulat most megjelent könyvei elé. Csodálattal állunk a könyvek gazdag tartalma és belső értéke előtt.

Egyenkint e kiadványok:

Schütz Antal: AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁG. 334 lap. Bölcseletileg képzett embereknek való — a szerző szédületes tudásának, kaleidoszkopikus sokoldalúságának szolíd rendszerben adott értekezése «az örök Való szellemiségéről», «a halhatatlan énről» s az örökkévalóság világáról.

Karl—Vécsey: A KATOLICIZMUS LÉNYEGE. 237 lap. Az Anyaszentegyházról szóló katolikus tan pompás és alapos kifejtése. Jó volna elolvasnia minden művelt katolikusnak.

Szunyogh: A SZENTMISE KIALAKULÁSA. 98. lap. Rendkívül érdekes tanulmány, amely a mai szentmise megértéséhez kitűnő kalauz. Liturgikus lelkiéletet élő olvasóinknak ajánljuk.

Blazovich: A NAGY SZFINKSZ. 252 lap. Mint a címlap jelzi, újkori emberarcok rajza, bölcseleti alapon, rendkívüli éleslátással és jó ítélőképességgel. Igazi életszemléletkulcs.

Coudenhove-Br. Szentkereszty: BESZÉLGETÉS AZ ÉLETSZENTSÉGRŐL. 88 lap. Párbeszéd formájában világítja meg Árpádházi Szent Erzsébet életének belső értékeit. Könnyű és nagyon hasznos olvasmány.

Sík Sándor: SZENT MAGYARSÁG. 74 lap. A tudós pap-költőnek hat szép rádióbeszéde magyar szentekről.

Spirágó—Mojzes—Németh: A BOLDOGSÁGOS SZŰZ. 274 lap. A Szűzanya élettörténete annyi hisztorikummal, amennyivel a legritkábban találkozunk ilyen természetű könyvben. Biztosan hamar szét fogják kapkodni.

Meszlényi Antal: BUDA FELSZABADITÁSA. 230 lap. Az ősszel volt 250 esztendeje a sok áldozattal és küzdelemmel kivívott felszabadulásnak. Meszlényi színes képben tárja elénk a 250 éves multat. Oly érdekfeszítően ír, hogy regénynek is becsületére válnék. Sokat tanulhatunk belőle!

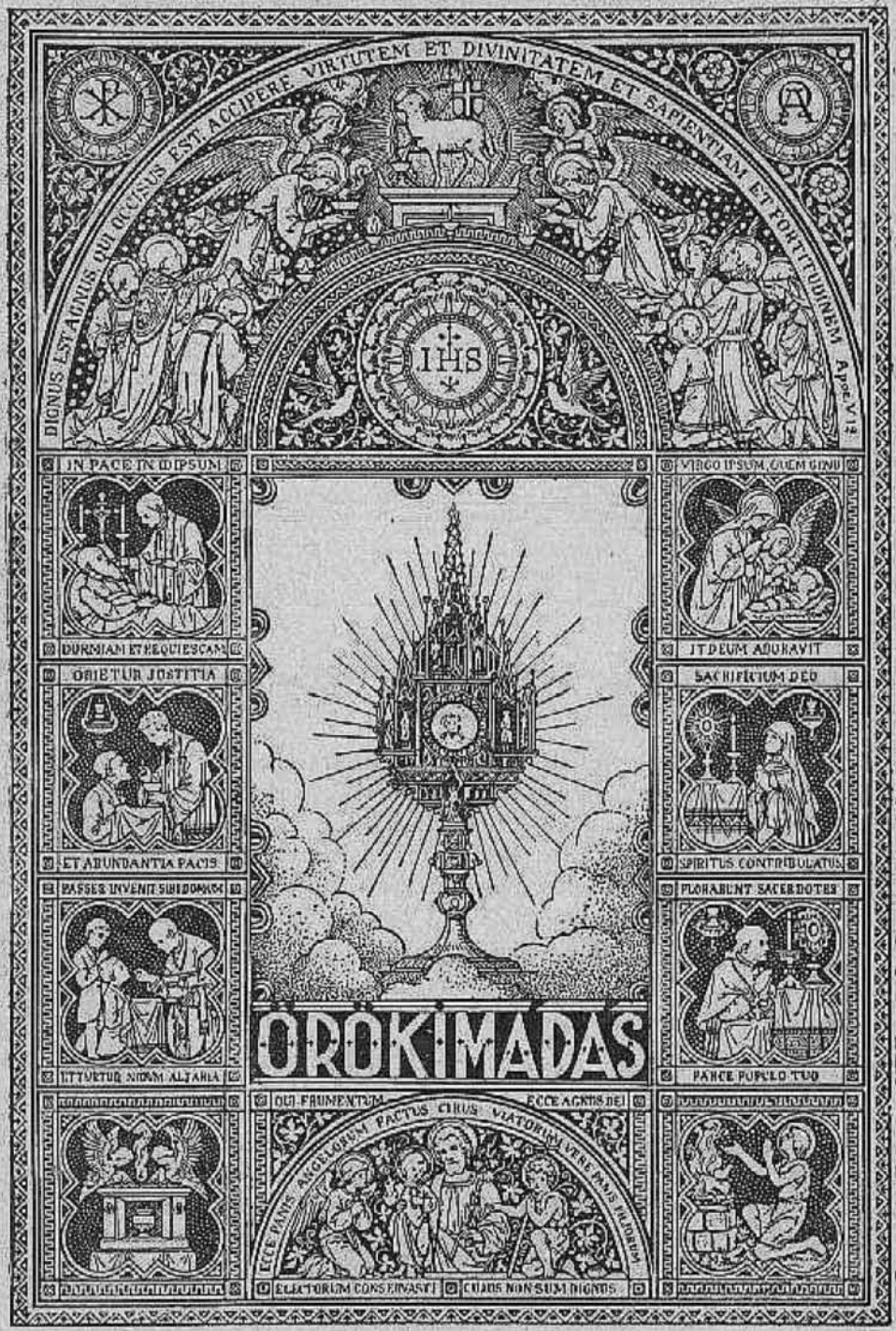
Radványi Kálmán: CSALÁD ÉS ÉLET. 306 lap. A már diákkorban «nagy mesemondó»-nak ismert szerző itt a mesemondók kellemes hangján beszél nagyon is nem mese valóságokról a családi élet legbensőbb problémáiról nagy megfigyelőképességgel és életbölcsességgel. Jó volna rádión leadni az egészet.

MÚMIÁK ÉS MINARÉTEK. *Erdősi Károlytól*, a páratlan sikert aratott «Napsütéses Indiában» szerzőjétől való könyv. A Nílusmenti kultúra emlékeivel kapcsolatban megszólaltatja a lelket, e kultúrák alkotásainak ihletőjét. Erdősi Károly háromszor utazta be a Nílus mentét. Ő mindent meglát és meglátásait a legpompásabb megvilágítás tiszta képében vetíti elénk. Ez a könyve is nagy nyereség: Nemcsak útleírás, hanem bőséges adomány az író gazdag szellemi kincstárából is. Kiállítása elsőrangú; pompás képek teszik változatossá.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXVII. évfolyam * 1937 * MÁRCIUS HÓ

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXVII. évfolyam * 1937 * Március hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Családások. — **Csaba Mária:** Szent József. — Emberek, testvérek. — Krisztus Jézus feltámadt. — **Kerner István dr.:** A keresztények szenvedése az Oltáriszentség tűzfényében. — **Valkony Ferenc dr.:** Jézus felé. — **Olcsvay Géza:** Lelki-tarsolyomból. — **Központi:** Imaszándékunk. — **Német István:** Márciusi ibolyák. — **Nagelreiter Alajos dr.:** Az oltár. III. — **Király Ödönné:** A hit örökmécsese mellett. — **Oltáregyleti élet.**

Helyesbítés. A mult számunkban márciusra hirdetett lelkigyakorlat nem 7—11-ig, hanem 3—7-ig lesz a Központi Lelkigyakorlatos Házban úrinők számára, P. Siska István jezsuita atya vezetésével. (Ez a Hétfájdalmú Szűz kongregációjának is a lelkigyakorlata.)

Aubel Ernő mérnök ajándékba adta a templom fűtőberendezésének javítási költségeit: 127 P-t, **Steffer Lajos és neje** 2 P 50 fill., **N. N.** 10 P, **Mikó Józsefné** 1 P, **N. N.** 10 P, **özv. Fajth Gyuláné** (felgyógyulásáért) 2 P, **özv. Oláh Gáborné** 5 P, **Fejes Magdolna** 1 P, **N. N.** 2 P, egy három és féléves kislány meggyógyulásáért 2 P, **N. N.** 10 P, **Névtelenül** maradni kívánó 10 P, **N. N.** 10 P, **özv. Bokor Sándorné** 1 P. Decemberi persely 78 P 5 fill.

!! Csak ezt vegyük első áldozóinknak !!

Poppe—Siekens—Dr. Mátrai:

«AZ ISTENI GYERMEKBARÁTNÁL»

című imakönyve nagyszerű tartalommal, szép képekkel, erős vászonkötésben kapható a kiadóhivatalban 2 pengőért. Bőrkötésben 6 pengő. Olvasóinknak 20% engedmény! A legjobb eucharisztikus gyermekimakönyv, amely egyéni lelkiéletre nevel!

CSALÓDÁSOK.

Az életnek kétségtelenül a legnehezebb pillanatai a családások. Amikor a nagy római «diktátort» Juliusz Cézárt az összeesküvőkkel szövetkezett nevelt fia, Brútusz leszúrta, gyengéd szemrehányással csak ennyit mondott: «te is fiam, Brútusz?» De nem mindenki Cézár; nem mindenkinek van akkora lelki ereje, hogy a családásokban is megőrizze nyugalmát és gyűlöletté ne változzék a családott bizalom és szeretet.

Erre föl kell készülnünk! A lélek izmait meg kell edzenünk!

A földön járunk. Elsősorban földi benyomások hatása alatt vagyunk. Az elmúlás és végesség korlátainál mindig ránkborul a családás bizonyos árnyéka. Ezzel számolnunk kell! Sokan éppen azért vesznek kábító szereket, hogy ne lássák, ne érezzék, ami nekik fáj! De ezeknek a szereknek a hatása nem tartós. Nem szúr ugyan egyideig a fájdalom tőre, de a hatás multával annál kevesebb az ellenálló erőnk. Jobb orvosság ennél *az állandó természetfelettiség*. Semmit se lássunk csak földi megvilágításban! Minden földi fény elborulásakor világítani fog a természetfelettiségünk. Sokszor szemléltem nagygyűléseink alkalmával a pesti Vigadóban — a pompás villanyfény mellett — a sarokban égő gyertyákat. Gondolkoztam, minek égnek? Úgysem érvényesülhetnek. De egyszer rövidzárlat lett és egyszerre kitűnt a négy szál gyertya értéke: a hatalmas teremben megnyugtatóan világított a négy kedves kicsi gyertya drága fénye. Nem lett pánik, tovább folyt a szó a szónok ajkáról és pár perc mulva újra szokásos fényében fürösztötte az óriás terem nagyszámú vendégét. A természetfeletti gondolkodás is ilyen gyertyafény. Nem kérkedik, de állandóan benne van, csendesen ég lelkünkben s amikor a családás rövidzárlata jön, áthidalja a hézagot, világít addig, amíg sötét van. Égi megvilágításban mutatja a földet! Isten terveinek aranyszálait csillogtatja meg abban a szőttesben, amely csupa sötét színeket és durva szálakat éreztet emberi természetünkkel. Ilyenkor a mulandóság fölé ívelődik az örökkévalóság.

S az örökélet távlatai vonzanak, gúzsbakötöttségünk zsibbadtsága elmúlik; lelkünk megérzi, hogy nem szűnt még meg számára a boldogság minden lehetősége, sőt a legnagyobb még hátra van. Repül egyet reményeinek szárnyán és megújulva száll le a magasból arra a földre, amelynek egyetlen igaz boldogsága az Isten felé való orientáció, a Vele való szembenézés és Feléje indulás mindennap újra.

De mi lesz velünk, ha éppen Hozzá imádkoztunk, Előtte könyörögtünk valamiért, ami Neki is csak kedves lehet, ami nagyon természetfelettinek látszott, ami éppen azért — szívünk különös vágya volt? Mi lesz velünk, ha csalódás természetfeletti téren ér? Mi lesz ilyenkor az orvosságunk? Újra a kicsi gyertyafény, amely a természetfeletti beállítottságnál is mindig ég: s az Úr ajkán így hangzott a Getszemáni-ban «*Mindazonáltal ne az Én akaratom legyen, hanem a Tied!*» Az a gondolat, hogy én mégis tévedhetek, de az Úr mindent javamra fordíthat. Hiába lázong bennem, mint egykor Péterben János apostollal szemben a sorsok különbözősége, reményeinkben való csalódás miatt a méltatlankodás, szelíden szól az Úr nekünk is, mint Péternek «Ne törődj vele, te engem kövess!» Ó milyen véresen, sebekkel borítottan, töviskoronásan és kimerülten, de a szemében határtalan gyengédséggel néz ilyenkor ránk a Krisztus! S aztán megtisztul a vértől, a szennytől, mindig fényesebb lesz, mindig boldogítóbb látomássá alakul át, végül előttünk áll föltámadása teljes dicsőségében és szól «*Bízzatok, Én legyőztem a világot!*»

Igen, ez biztos skála! A csalódások ártalma ellen tiszta veretű pajzsa a léleknek! Ne éljünk máskép! A nagyböjti lelkigyakorlataink alatt vizsgáljuk és ismerjük meg jól ezt az utat és induljunk el rajta a folytonégő gyertyafény mellett a csalódások birodalmán keresztül, teljes nyugalommal.

Mátrai Gyula dr.

Pályázatot hirdetünk egy népies nyelvű, *eucharisztikus* tartalmú *elbeszélésre vagy regényre*, melyet a megnagyobbodott «Örökimádás»-ban leközölhetnénk. Terjedelme nem lehet több három nyomtatott ívnél = 48 nyomtatott lap az «Örökimádás» folyóirat méretében. A pályázaton résztvevő összes munkák az «Örökimádás» tulajdonába mennek át és a nem nyertesek közül is joga van a lapnak bármelyiket leközölni. *Jutalmak:* I. díj 100 P, II. díj egy ezüst Krisztus-fej művészi kivitelben, III. díj ugyanaz, bronzba öntve. Beküldési határidő április 30. Cím: Az «Örökimádás» szerkesztősége, Budapest, IX., Üllői-út 77.

SZENT JÓZSEF

Isten hegyeinek nyugodt tengerszeme.
Ki sejti, milyen mély lelkének élete?
Kis falucska rejti, csak a menny néz rája.
Isten titkainak erős sziklavára.
Tisztaságos férfi, liliomfehéren
Szűzeknek Szent Szűzét őrizé hűséggel.
Dávid király sarja, ácsolta a fákat,
Kenyeret keresve az Isten Fiának.
Nem magáért élt ő, nem volt gondolata,
Egy csillag vezette: Isten akarata.
Alázatossága az égig emelte.
Megértően néz ránk, küzdő emberekre.

EMBEREK, TESTVÉREK...

Emberek, testvérek, álljatok egy percre.
Mért rohantok vakon a nagy végtelenbe?
Kenyeret és munkát kerestek a földön?
Hírt és dicsőséget sztratoszféra-röptön?
Elbűvöl titeket haladás, kultúra?
Igaz, nem tiltotta ezt az Isten Fia.
Ámde zászlót tűzött fel a Golgothára,
Megfestve vérének tüzes bíborába.
Emberek, testvérek, álljatok egy percre!
Könnyezve nézzetek a véres keresztre.
Bűneinkért szenved az Ige, az Eszme.

KRISZTUS JÉZUS FELTÁMADT!

Fény csap ki a sötét sírból,
Fényes Alak leng tova...
Fényt visz a letört embernek.
Fényt sugárzik lábnyoma.
Fény! Feltámadt Úr árnyéka.
Fény dereng két ezred óta
Szent Húsvétnak reggelén.
Fény gyullad a gyermekajkon,
Fény vibrál az aszott arcon
Szent Húsvétnak örömén.
Fény muzsikál a világon,
Fény ragyog a hímtojáson,
Fény rezget ércnyelveket.
Fény úszik a hanghullámon,
Égre tör az öröm-mámor:
Krisztus Jézus feltámadt!

Csaba Mária.

A keresztények szenvedése az Oltáriszentség tűzfényében.

Irta: *Dr. KERNER ISTVÁN.*

EGY SZENTÉLETŰ lelkiatyának szavai szerint két rossz van a világon: a bűn és a szenvedések hiánya. Az elsőt értjük, de vajjon megértjük-e a második nagy igazságot is. Hogy az ember a szenvedésről máskép gondolkozik, azt tudjuk. Sorscsapásnak, szerencsétlenségnek tartja. Bajnak, amelyet orvosolni kell. Nyomorúságnak, amelyről itt a siralomvölgyben alig tudunk megszabadulni. Legjobb tehát abba beletörődni, hisz mások is szenvednek, küszködnek, vergődnek, nemcsak mi.

Amit azonban a költő csak megsejtett, hogy a szenvedés a boldogságnak egyik alkatrésze, azt a keresztény hívő az Oltáriszentség tűzfényében világosan látja meg. Az Oltáriszentség hármas tulajdonsága bevezeti őt a kereszt szent titkának megértésébe, Krisztus és a mi szenvedéseink mélységeinek fölismerésére.

1. Az Oltáriszentség elsősorban áldozat. Nemcsak megújul általa a szent kereszt áldozatának szent emléke, de valósággal megismétlődik oltárainkon vérontás nélkül Krisztus keresztáldozata. Ugyanaz az áldozatot bemutató főpap oltárunkon, mint a kereszten és az áldozatot bemutató itt is, ott is önmagát, szent testét és vérét áldozza fel.

A lélek belső hódolata, önfelajánlása, áldozata ugyanaz. S ez a hódolat és felajánlás, ez a tisztelet és engesztelés hoz nekünk oltárainkon ép annyi áldást, kegyelmet és üdvösséget, mint egykor a kereszt vérontással bemutatott áldozatában.

A kereszt világmegváltó szent ténye újul meg az Oltáriszentségben. «Mert valahányszor ezen áldozatról való megemlékezést ünnepeljük, megváltásunk műve megvalósul». (Secr. Pünkösdu. 7. vas.) A szenvedés, az áldozat, a megsemmisülés vágya lüktet benne. Az áldozatos szeretet tüze emészti fel. S azért száll fel róla az Isten tiszteletének, imádásának és dicsőítésének jóillatú áldozata.

Az oltár szent zsámolyánál, az Újszövetség nagy és tiszta áldozatának fényénél könnyen megérti hívő lelkünk, hogy nem azáltal dicsőíttetik meg az Isten és nem abból fakad lelkeknek üdvössége, ha az Úr szolgáinak és Krisztus híveinek jó dolguk van itt a földön. Ha a dicsőségnek, földi boldogságnak csalfa fényében, gyönge, múló melegében sütkéreznek. Hanem sokkal inkább dicsőül meg Isten és üdvözülnek a lelkek a szenvedésben, üldöztetésben, az áldozatos szeretetben, a vértanuságban, az élet hősies feláldozásában.

Ez élteti Krisztust szenvedésében és a kereszt áldozatában. Ez élteti őt az Oltáriszentségben. Ez kell, hogy éltessen minket is.

Mily hangosan szól a szentmiseáldozat az Úr Jézus szenvedéseiről, vérhullásáról, szent testének és vérének feláldozásáról, az ő szeretetből fakadó misztikus haláláról. Sem az írás szava, sem a keresztútnak tiszteletreméltó ájtatossága, sem más egyéb a világon nem tudja oly élénken elénk tárni Krisztus Urunk szenvedését és kereszthalálát, mint az Oltáriszentség, mint a szentmise. Minden szentmise megismételt kijelentése az Úr Jézus ama szándékának, hogy kész értünk és Isten dicsőségéért újból szenvedni és meghalni.

De nincs is semmi széles e világon, ami oly hathatósan tudná megértetni velünk, hogy nekünk is kell szenvednünk, nélkülöznünk, a szenvedésben Isten szent akaratán megnyugodnunk, vért izzadnunk és önmagunkat feláldoznunk, mint a szentmise.

Valahányszor pedig ezt a kenyeret esszük és ezt a kelyhet isszuk, mindannyiszor az Úr halálát hirdetjük, míg el nem jő (1. Kor. 11, 25.) Csoda-e, ha ép azzal a szent ténykedéssel, a mi szent áldozásunkkal, amellyel hirdetjük Jézus szenvedését és az Úr halálát, magunk is készeknek nyilvánítjuk önmagunkat Övele a szenvedésbe és halálba menni. Vajjon nem ilyen hittel és szent érzülettel járultak őseink, az első keresztények a mindennapi szentáldozáshoz. A katakombai szentmisén és szentáldozáson felajánlották magukat az Úrnak és kész örömmel mentek Vele egyesülve a börtönbe és a római Colosseum vérpadjára. Vajjon nem érint-e meg minket is a szentmiseáldozaton való részvételkor és a szentáldozáskor ez a vértanui, szenvedésre, önmegtagadásra, önfeláldozásra késztető lelkület. Vajjon nem úgy kell-e nekünk is résztvenni a szentmisén és szentáldozáson, hogy az részünkről egy megismételt kijelentése legyen annak, hogy készek vagyunk Krisztussal az önmegtagadás, a keresztútját járni. (Folytatjuk.)

Mauriac, D. Sprenger: NAGYCSÜTÖRTÖK. 120 lap. Ára 2 P. Szalézi művek kiadása. Kitűnő könyvecske. A hitetlenség sötétségéből Krisztus igaz világosságába érkezett szerzőnek a legfölségesebb Oltáriszentség titkát mások lelkébe is az írói meggyőződés és művészet tökéletes eszközeivel beleragyogtató műve. Világi ember nem írhat tökéletesebben az Eucharisztiáról. Olvassuk és adjuk mások kezébe is, mert kitűnő propaganda eszköze lehet az eucharisztikus szellemnek.

P. Misciattelli—Husztiné: SAVONAROLA. 268 lap. Mindig az igazságért szenvedélyes kitartással küzdő s ebben a küzdelemben a tragikus hősön túl a martirium dicsőségéig magasztosuló szerzetes megrázó élettörténete. Jó tisztán látni ebben a kérdésben s ez a könyv egészen világosságot vet a Savonarola-kérdésre. (A Szent István-Társulat kiadása.)

Jézus felé!

NINCS szomorúbb, szerencsétlenebb a magános, elhagyott embernél. Akit mindenki elhagyott, akit minden cserbenhagyott. Aki üresen, tétován, tanács és segítség nélkül áll vagy ül az élet poros országútja mellett s némán bámul bele a nagy ürességbe, a sivár semmiségbe. Akinek a tarisznyája, de méginkább a lelke üres. Akiben nem csendül fel semmi dallam, nem villan meg a gondolat szikrája, az érzés tüze, a szeretet melege, a részvét jósága, a tudás édessége s a bánat újjá fürösztő könnye.

Érzés nélkül, értelmetlenül, mindentől és mindenkitől magárahagyottan, elfordulva, mindent elhagyva — értéktelen az élet.

Az a nagy, az a nemes, akiben vannak érzések, tiszta nemes érzések. Vannak gondolatok s van az elhatározás nyomán tettrekész akarat és erő. Minél magasztosabb, minél értékesebb — annál értékesebb vagyok én is. Amivel életem ürességét betöltöm — azzá leszek, az vagyok én is. Ha tűz telít be — égek s lángolok, ha lélek — lelkesítek, ha fény — úgy ragyogok, világítok. Ha igazság — tanítok s útbaigazítok. Ha jóság — mindenkit megjavítok, vigasztalok s elbájolok lelkemnek szépségével, kedvességével.

S mi lesz velem akkor, ha mindennél szentebb, tisztább, igazabb, nemesebb — az örök és áldott Úr Jézus jön hozzám s Ő tölt be engem, Ő tölti be lelkem, életem a maga isteni erejével és szentségével, kegyelmével és szeretetével, szelíd jóságával és édes vigaszával?!

Ó boldog óra! Ó boldog pillanat, amikor Ő az enyém lehet. S bennem minden az övé, amikor nem tart bennem semmit sem lefogva a szenvedély, a gonoszság, a rossz szokás — hanem osztatlanul és visszavonhatatlanul teljesen az övé vagyok és övé maradok. Amikor én megsemmisültem, de el nem vesztem, mert Őbenne megtaláltam magamat mindenestül végtelen boldogságban és kimondhatatlan békében, örömben. «Aki elveszti lelkét én értem, az megtalálja azt». Igen, Őbenne, százszoros szépségben és tökéletességben! Már nem én élek, hanem Krisztus él énbennem. S ez a jó: nekem egyre kisebbednem, Neki egyre növekednie kell bennem. Ez az élet boldogságának útja és emelkedésünk alapja.

Mily boldogító már az a gondolat is, hogy Ő azért van, hogy az enyém lehessen, hogy vigasztaljon, hogy életet, erőt adjon s eltűntesse vigasztalan boldogtalanságom. Ó áldott eucharisztikus Jézus, sivár asztalomon dús vendégség, üres lelkemben mennyei édesség, minden édességet magában bíró égi kenyér, angyali manna!

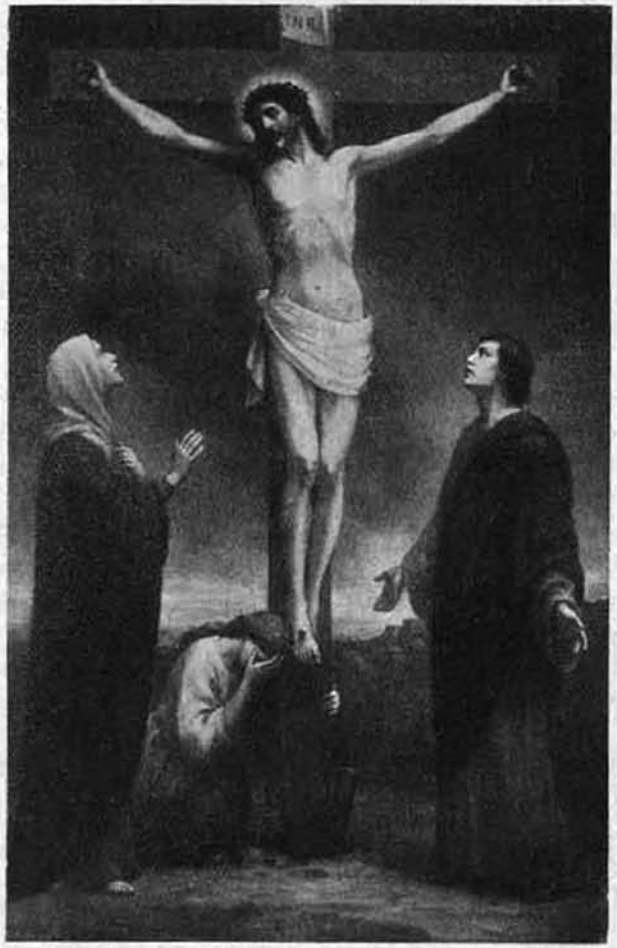
Ha ott ülsz elhagyatva idegenben, hidegben, lucsokban, éhezve

és fázva, nemde felvillanyozza lelkedet, egész valódat az a hír, hogy itt ez idegen városban van valaki, aki ismer engem, aki szeret, aki vár s terített asztallal, vendégséggel kedveskedni akar nekem.

Ő a mi mindig tárt karokkal vendégségre hívó és szeretetlakomára

váró jóságos Ismerősünk, Vendéglátónk, Jóbarátunk, édes Urunk, Jézusunk. Merítsünk lelkének végtelen jóságából, szívének tüzes szeretetéből, békéjéből. Azért nyitotta szentséges Szívét, a kegyelmeknek kimeríthetetlen forrását. Ne legyen üres a kancsónk, ne álljon üresen életünk kánai menyegzőjében kiürült kőveder szívünk. «Töltsétek meg a kővedreket». Ne legyen üres, kongó, kemény, rideg a szív, sivár a lélek. Merítsetek Jézus jóságából, tüzéből, borából, édességé-

ből, mindent megújító szelleméből. Üljetek le mellé s vegyétek az Ő kenyerét, mert az Ő teste az, értetek adatik, a bűnök engesztelésére, bocsánatára, az élet megindítására, örök üdvünk kapujának megnyitására. Ne csikorogjon, sírjon sárbaragadó, berozsdásodott életünk szekere. Ki a sárból! Induljon meg a lüktető élet, lendülettel előre.!

Ne legyünk kialudt lámpások, melyek nem világítanak. A világ Világossága gyújtsa meg fényét lelkünk örökmécsesében s lobogjon a fény s tűnjön a reménytelen borongás, vigasztalan éj.

Térdeljünk le az örök forráshoz s merítsünk belőle: erőt erőtlenségünkre, vigaszt szomorúságunkra, könnyeket bánatunkra, bátorságot félelmünkre, enyhítő balzsamot égő sebeinkre, hűs harmatot érzéki, nyugtalan, önző, hiú természetünkre. Leborulok az oltárod elé s úgy kiáltok fel:

Uram, itt vagyok, itt vagyunk mindnyájan, eljöttünk, együttvagyunk, hozzád jöttünk: Segíts, hallgass meg, vigasztalj meg, erősíts és bátoríts!

Kicsiny vagy a fehér ostyában — de mégis hatalmas, szerény vagy, de diadalmas, szótlan vagy, de erős szóval szóló, mozdulatlan vagy, de mindent megmozdító s magadhoz vonzó.

Uram Jézus, hódolattal, alázattal és szeretettel borul le szegény gyermeked eléd, sír, ha sírni valója van, örül, ha győzelme van s vigasztalódik, ha bánata van.

Tehozzád könyörgünk, Jézus, aki jelen vagy e nagy Szentségben, velünk vagy. Gyarló szegény földi vándoraid, szegény gyermekeid esedeznek hozzád, hallgasd meg mindenkor alázatos esedezésüket: Amen, amen, amen!

Dr. Valkony Ferenc.

Az Örökimádás-templom restaurálására adakoztak:

Hála a jó Isten kegyelmének, amely nemes, hű szíveket megvilágosít, indít és az adakozás boldogságában részesít — állandóan jönnek az összegek a szentségi Úr Jézus hajlékának rendbehozására. Utolsó kimutatásunk óta a következő adományokat nyugtázzuk:

«Benned bíztam Uram, nem szégyenülök meg» 5 P, **Bay Kornélia** (imát kér) 5 P, **Sári Vendelné** 2 P, «Hálából a Úr Jézus házára», **Kupka Izabella** 3 P, **N. N.:** «hogy felépíthessem a lelkek templomát» 2 P, **Ványi Ferencné** (a szenvedő lelkekért) 1 P, **Otta Gáspárné** (hálából a Szűzanyának) 5 P, **N. N.** (családjáért s egy beteg gyermekért imát kérve) 5 P, **Lőcsey Ferenc** őrnagy «egy jószándékra» 5 P, **N. N.** 50 fill., **Willmann Alfréd**, Páris 5 P, **Ledó Béla** műötvös 10 P, **Altmann Rókusné** 5 P. A templomperselyben novemberben volt 133 P 4 fill.

LÉLEKI TARSOLYTOMBÓL

181.

Odaát aki «jó» volt: *tündöklő*, aki «rossz» volt: *sötétlő!* . . .

182.

Odaát minden kiszámítottnak, a földiélet személyi, tárgyi és eseményi kapcsolatainak és rejtélyeinek megindokolására, a hazatért lélek jótevő «felvilágosítására» és továbbélésére van beállítva.

183.

Én már nem öröknyugalom, hanem *örökszolgálás* után vágyódom, de érzem, hogy még éretlen és érdemetlen vagyok erre a legnagyobb mennyei kitüntetésre!

184.

Bizonyos, hogy egyszer én is *sírdomb* leszek! . . . Omladozó sírom egyedüli jótevője csak a Szél, meg a Vihar lesz. A Vihar bomlasztja, a Szél elhordja azt a homokterhet, melyet a látszólag visszatetsző és rút enyészet nevében lapátoltak hűlt szívemre . . . Mennél több szél és vihar száguld majd át sírdombomon, annál hamarabb tűnik el felőlem az utolsó nyom, amelyről akkor már senki sem fogja tudni, hogy «kinek» a nyoma . . . Ki tudja akkor már, hogy «én» is éltem, ettem, ittam, szerettem, gyűlöltem és vezekeltem; ki tudja, hogy Isten sokszor felemelt, mert sokszor megalázott s ki tudja akkor már, hogy a «Szép» hercege, a «Jó» papja és a «Szigor» visszhangja voltam? . . . Ki tudja akkor majd lenn a Földön, hogy egyszer én is találkoztam Krisztussal s Ő lett a menedékem? . . . És ki emlékszik akkor már arra, hogy nyomorogva, menekülve, új karcsú ívbe lendülő életemet féltve — eszem ékesítésére — bebolyongtam Kína északi, Japán déli részét; ki tudja, hogy láttam Formosát, Singapooret, Colomboot, Szuezt s Arábia fura homoksivatagjait és bődülő arabjait? . . . Egyiptom műoázisait, meg a félelmetes Sínai hegyet; Kréta szigetét és az örökké kéklő Adriát? . . . Senki! . . . Akkor már lenn a Földön azt sem tudják, hogy én is «*sírdomb*» lettem! . . .

185.

A tudatos és építőerejű belenyugvásból származó békeség átvitelére, megosztására és a jócselekedetek általi érdemszerzésre állítsuk be magunkat.

186.

Én és a visszaesők hitben, testben még fiatalok vagyunk! Útban vagyunk az Úton, de még visszarévedezünk s ha elbotlunk, szelíd és alázatos csökönyösséggel újra meg újra Krisztushoz loholunk — első segélyért! . . .

IRTA: **OLCSVAY GÉZA.**

IMASZÁNDÉKUNK

KRISZTUS SZENVEDÉSÉNEK GYÜMÖLCSEI.

Az Úr Jézus szenvedésének emlékezete a nagyböjt. Az emlékezés is hatással van a lélekre, de amellett vannak az Úr szenvedésének olyan gyümölcsei, amelyeket az emlékezés érlel meg a lélekben.

Amikor az Úr szenvedésének valamelyik jelenetét magunk elé állítjuk, a szenvedés borzalmain átragyog *a végtelen isteni szeretet*, mely a mérhetetlen áldozatot hozza, mely az Úr szenvedéseinek mintegy hordozója. Úgy *világít* ez a szeretet, hogy a legsötétebb életproblémák, a legsúlyosabb kísértések, a legelviselhetetlenebbnek látszó szenvedések válságos pillanataiban is *biztosít* Isten irántunk való szeretetének *igazságáról*. «*Úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött Fiát adá, hogy minden, aki Benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*» Igen, ezt kell tudnunk, ezt emlékezetünkben kell tartanunk és a nagyböjt alatt újra meg újra ismételnünk a legfölségesebb Oltáriszentség előtt, hogy annál nagyobb legyen a *hálánk és bizalmunk* az Úr Jézus iránt. Az a lelkület pedig, melynek ilyen hajnala van, szépséges napokat ígér, édes gyümölcsöket terem. Hisz minden attól függ a lelkiéletünkben, hogy mennyire vagyunk kapcsolatban Krisztussal és mennyire engedjük érvényesülni az Ő kegyelmeit a velük való közreműködésünkkel. Így nem torpanunk meg, hanem folyton *előre megyünk* örök célunk felé; *tudunk türelmesek* lenni, mert látjuk a szenvedés értékét; tudunk *ellenségeinkért imádkozni*, mert a végső kínjaiban küzdő Krisztus tanít meg rá; tudunk *békében élni*, mert *mindent áldozattá teszünk*, mindent fölajánlunk az Úr példája szerint; tudunk embertársainkra hatni, mert példánk a legtökéletesebb élet — a Krisztusénak a fényével világít környezetünknek; tudunk *nagy cselekedeteket végrehajtani*, mert Szent Pál szerint «mindenre képes vagyok Az által, Aki engem erősít» — Krisztus; ha az Ő életstílusát tettük magunkévá, csak nagy és szent eredményeink lehetnek.

Kedves oltáregyletiek, imádkozzunk Krisztus szenvedésének ezen gyümölcseiért, imádási óráink alatt. Amikor egész lelkünkkel ott vagyunk a kegyelmek forrásánál, teljes bizalommal, a szenvedő Krisztustól tanult lelki szomjúsággal könyörögjünk, hogy minél szebben, áldásosabban és gyümölcsöt érlelőbben süssön az Úr szenvedésének emlékezetében a Szeretet — Napja.

A TELJES BŰCSŰK

Március 4-én, 5-én, 19-én, 25-én, 28-án, az egyéni imádási óra napján, egy tetszés szerinti napon és a közös havi ájtatosság napján. **Központi.**

* * *

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület templomában, az Örökimádásban március 14—21-ig lesznek az oltáregyesületi lelkigyakorlatok. Elmélkedés minden este pontosan ½7—7-ig. Vezetője *dr. Mátrai Gyula* tb. p. t. k. központi ügyv. igazgató. Pestiek, legyünk ott, ha csak tehetjük; vidéken pedig gondoskodjunk oltáregyesületi lelkigyakorlatokról!

Márciusi ibolyák

DRÁGA, jó lélek! Tudom, hogy szereted a virágot, a természetnek ránk mosolygó szemefényét, tudom azt is, hogy kis tanítványaid első nagyobb sétájukon a szabadban részedre szedegetik a tavasz első hírnökeit, hogy ezzel is kimutassák hálás figyelmüket irántad. Ezekhez a kicsinyekhez csatlakozom én is, mikor olvasmányaimból kis ibolyacsokrot kötök és elküldöm számodra.

Szándékosan említek ibolyát már a március hónap miatt is, de még inkább azért, mert az ibolya szép szimbolum, beszédes jelkép, az alázat és szerénység kifejezője. Kedves színével rokonságba jutott az Egyház liturgiájával is, tőle vettük kölcsön az egyházi ruhák böjti színét. Így találkozik a Szentlélek munkája és gondolata a kegyelem és a természet kapcsolatában.

Az ibolya az alázatosság virága. Termete is kicsi, alacsony. Nem kérkedik, fejhajtó kis jószág. Ez a szerencséje, mert ha ágaskodnék, a kemény, zord, hideg szelek letörnék. S mily szerény, igénytelen. Elég neki a kevés napfény, a kevés meleg, már bújik és hálásan bontogatja kis kelyhét, hogy rámosolyogjon melegszemű ébresztőjére, aki hosszú téli álmából új életre keltette.

Szeretem a kis ibolyát, mert tele van bizakodással, élniakarással. Buzgón, örömmel teljesíti Istentől kapott hivatását. Körülötte szunnyad még minden. Az ő álma nem mély, hamar ébred. Felkelti a tavasz első fuvalma, a napsugár első langyos csókja. Aztán nem sokat készülődik, két kis zöld levél s már ott a bimbó. Érzi még az éjtszakák hideg, deres leheletét, azért szerényen megbújik az avar alatt, de bízik a napsugár erejében, azért rábízza magát és bontogatja, színezi kelyhecskéjét, olajjal, illattal teliti magát s vár minket. Mi meg könnyen és szívesen rátalálunk. Vonz bennünk az illata, kedves színe, lényének varázsa. Készséggel hajlunk le hozzá, örömmel emeljük magunkhoz, élvezzük illatát, szívünkre tüzzük, vagy másnak kedveskedünk vele, avagy éppen a szentségház mellé helyezzük, hogy imádságos hódolatunknak legyen a szava, illata a Királyok Királya előtt, ki szintén az alázat és szerénység csodálatos leple alatt van köztünk és velünk, mint az örök tavasz hirdetője.

Ezekután rátérek a jó Rita anya életére, kiről már a karácsonyi levelemben is közöltem veled egyetmást. Most is az ő lelkivilágából kötök csokorba néhány szál ibolyát. Említettem már, hogy a jó Isten e drága lelket örök gyermeknek szánta; s Rita anya gyermek maradt egész életén át, pedig nagyon gazdag és tartalmas életet élt Isten kegyelméből.

A gyermek kicsi és szegény. Minden nagysága és összes vagyona atyjában van. A lelkigyermekség is ilyen. Sokan nehezen értjük ezt meg. Halljuk csak, mit mond Rita anya az egyik nővérnek, ki folyton hibáin, vétkein rágódott és azon kesergett, hogy neki semmi érdeme nincsen, hogy az ő élete csupa folt és üresség. «A gyerekek nem így tesznek — mondja a jó anya —, így nem lehet előre jutni. A gyerekek futnak atyjuk elé, mert szeretik és eszükbe se jut, hogy üres a kezük, vagy hibás a ruhájuk. S mivel ők kicsinyek és csak szeretnek, azért atyjuk is mindig szívesen fogadja őket. A nagyok mielőtt atyjukhoz mennek, készülődnek, rendezkednek, s íme, az atyai szem meglátja rajtuk a legkisebb hiányt is, mert ők nagyok. Ne az érdemekkel és a hibákkal bibelődjünk, hanem gyermeki módon szeressünk és higyjünk, bízzunk a szeretetben». Mily okos szavak ezek. Mennyire az alázatos lelkület illata árad belőlük! A kegyelmi élet tavaszi fuvalmát érezzük bennük: kicsi lenni, szegény lenni, szeretni, bízni, mint a gyermek, mint a természetben a márciusi ibolya.

Nem mindig könnyű ez a lelkület. Rita anyának is küzdeni kellett érte, nem kapta ingyen. Jelölt korában nagyon nehezére esett *a folytonos engedelmesség.* Szinte elviselhetetlen volt neki az állandó parancsszó: kell, kell. Ekkor az Úr Jézus azt súgta neki: lányom, ha fáj a sok kell, kell, egészítsd ki a parancsot így: kell Jézust szeretni, kell a jó Istent szeretni s majd nem érzed úgy a parancs terhét, mert a szeretet mindent megédesít.

Vagy egy másik eset. A jó Rita anya sokat betegeskedett. Súlyos cukorbaja sok gyötrelmet okozott neki. Legnagyobb keresztje az volt, hogy elüljáró létére sokat kellett a betegágyat őriznie. Folyton könyörgött, rimánkodott, viaskodott az Úrral, hadd dolgozzék, hadd végezze kötelességét. S a felelet csak ez volt: tanulj közömbös lenni, akár munkára, akár szenvedésre hívlak. Ne légy erőszakos a munka után. Tudd meg, hogy *az égben csak egy számít: a szeretet.* S mikor mégse akarja abba hagyni a panaszokat, igen kemény leckét kap: Azt akarom, hogy egészen az enyém légy, azért összetöröm benned, ami még nem az enyém, ami még a tied, a te akaratod, a te kielégülésed, hogy megtanuld, mi *a szeretet*, mely *nem más, mint az Isten akaratának teljesítése.* Ime, így szövi az Úr Jézus az alázatos, gyermeki lelkületet egy kiválasztott lélekben. Ne az én akaratom, hanem a Tied legyen, óh Atyám! Ez az alázatosság szelleme.

A gyermeki lelkülethez bizalom is kell. Sok-sok bizalom, mert a gyermek az atya erejéből és gazdagságából él. Erre is szép leckét találunk Rita anya életében. Egy alkalommal látomása van: Jézus egy gyönyörű virágos réten áll, kitárt karjaiból fénysugarak áradnak min-

den egyes virágra, minden fűszálra. Majd egy átkaroló mozdulattal mintha mindent magához ölelne, mondja: Atyám, akarom, hogy akiket nekem adtál, mind ott legyen, ahol én vagyok. Aztán lenéz lábaihoz s tekintetéből különös gyengédség és szánalom árad. Lehajol s felvesz egy tört fűszálat. Úgy tartja kezében, mint az édesanya beteg gyermekét, majd gyengéd szeretettel végigsimítja. Amerre ujjai érintik a szegény fűszálat, az újra éled, a törés eltűnik, begyógyul. Végül oldalsebébe helyezi a már zöldülő, viruló fűszálacskát.

Ebben a szerencsés fűszálban önmagára ismert Rita anya. De ki ne látná saját életét benne! aztán ki ne gyúlna hálára éppen most a nagyböjti szent időben az Úr Jézus iránt, aki nagy irgalmában lehajolt hozzánk, felemelt magához, meggyógyította sebeinket, száraz lelkünkbe új életet adott s a keresztfán megnyitotta szent Szívét, hogy ott menedékünk legyen.

Mikor valaki szerencsésen hazaér, akkor ébred lassan rá, hogy minő veszélyekben forgott. Mikor valaki, mint az említett szerencsés fűszál, rátalál otthonára, Jézusunk irgalmas Szívére, akkor döbben rá igazán a bűn gonoszságára s kezdi az engesztelő szeretet életét. Az ilyen lélek a Getszemani kertbe kívánkozik s az ottani fűszálakon keresi és gyüjtögeti azokat a fájdalmas vércseppeket, melyeket az isteni Mester érte hullatott. Ezt találjuk Rita anya engesztelő áldozati életében is. Mély barázdákat szántott e drága lélekben a nagycsütörtök estéjének gyakori megfontolása. Tudott szenvedni Krisztussal a bűn undokságának súlya alatt. A vigasztalás angyala kívánt lenni a vérrel verítékező áldott Jézus mellett.

Drága Lélek! Szedjünk mi is néhány szál ibolyát s tegyük le a tabernákulum mellé hálás gyermeki szívünk engesztelő szeretete jeléül.

Német István.

Választmányi ülésünk febr. 15-én d. u. 4 órakor különösen népes és érdekes volt. Fontos döntései a következők:

A Viola-utcai kislakásos öreg házat *papi otthonná* akarta átalakítani az Oltáregyesület. Mivel azonban erre az Oltáregyesületnek pénze nincs (t. i. a tagsági alamizsnák és adományok egészen a szegény templomok javára használandók fel), kölcsönt kellett volna felvenni, amelynek feltételei túlnagy gondot okoztak volna az Oltáregyesületnek, azért az Oltáregyesület ügyvédje indítványára a választmány e terv kivitelezését jobb időkre halasztotta. Tehát egyelőre nem lesz az Örökimádásnak papi otthona.

Az «Örökimádás» ezentúl húsz lap terjedelemben jelenik meg! A választmány, tekintettel az előfizetők számának örvendetes gyarapodására, hozzájárult ahhoz, hogy a mostani 2 P-ős előfizetési ár megtartásával 16—20 lapra nagyobbítsuk az «Örökimádás»-t. *A szerkesztő régi vágya teljesült, mert így többet és változatosabbat tud adni tartalomban m. t. olvasóinknak.* Már a mostani szám is 20 lap!

Az oltár III.

MILY boldogok vagyunk mi katolikusok, hogy van Istentől jogosított és alapított oltárunk, amelyen Isten, Jézus Krisztus törvényes papjai a legfönségesebb és legtisztább isteni áldozatot mutatják be. Az őskeresztények korában sokszor magánházakban, legtöbbször a katakombákban (földalatti sírboltokban) volt az oltár. A magánházakban faasztal volt az oltár. Az utolsó vacsora termében is faasztalon mutatták be az apostolok, elsősorban Szent Péter, a szentmiseáldozatot.

A katakombákban az oltárokat többnyire az oldalfal feketeszürke, kemény tuffájából vágták ki olyformán, hogy koporsóalakú tartály késült, amely fenn nyitott volt. Miután a vértanu holttetemét benne elhelyezték, a nyílást kőlappal zárták el, amely a szentmiseáldozatnál oltárlap, oltárasztal vagy oltárkő gyanánt szolgált. Az oltárlap fölött a tuffát (majdnem kővé keményedett földet) boltív alakjában úgy vájták ki csákánnyal a fosszorok, hogy félkörben a falban mélyedés támadt a vértanu sírja fölé. A mélyedés hátsó falát és oldalfalait képek, szentképek (páva, hal, bárány, Jézus mint jó Pásztor, Szűz Mária az isteni Kisdeddel) díszítették. Ezek az oltárok voltak az úgynevezett boltíves sírok, arkoszoliumok, amelyeken az évfordulókon szentmiseáldozatot mutattak be. Az egyszerű sírok ellenben vízszintesen egymás mellett rendszerint a falba voltak kivágva és márványlappal zárták el.

Mikor az őskeresztények háromszázados üldözése miatt az istentiszteletet a katakombákban tartották, a miséző pap a szentmiseáldozatot rendszerint nem a síroltáron mutatta be, hanem külön faasztalon, amelyet a püspöki szék előtt állítottak fel. Ez az oltár négy oszlopon nyugodott és néha üres szekrényalakú is volt. Ott a föld alatt, mily mélységes hittel és szent áhítattal vettek részt a szentmisén és más közös imádságokon, a kegyetlenül üldözött keresztény testvér őseink! Kimondhatatlan nagy és szent benyomást tapasztaltunk ott a föld mélységében mi pirosreverendás magyar kispapok is, midőn évekkel azelőtt Rómában, az ötemeletes Kallixt-katakomba egyik kápolnájában gróf Majláth Gusztáv erdélyi püspöknek ministráltunk és magyarul szent énekeket énekeltünk. Tompán és titokzatosan hangzott fel a kápolnában és a folyosón énekünk, amely sajátszerű titokzatossággal ragadott meg és leírhatatlan érzelmekkel telítette szívünket.

Az első keresztény századokban túlnyomóan fából készültek katolikus oltáraink. Evariszt pápa (110—119) kőoltárokat rendelt el, amelyeket fehér lenvászonnal takartak le. Szilveszter pápa (130—140) úgy intézkedett, hogy az oltár áldozatát nem szabad selyem vagy

színes oltárkendőn bemutatni, hanem csak lenvásznon, miként Krisztus Urunk holttestét is lenvászonban temették el. Ez a rendelet feltételezi az oltárkendő használatát. Csak a visszaélést szüntette meg, amely abban állott, hogy Szilveszter pápa idejében a lenkendők helyett selyemkendőket kezdtek használni. Milevei Optát († 384) írja: «Melyik hívő előtt ismeretlen, hogy a hittitkok ünneplésekor a fát (t. i. a fából való oltárlapot) lenkendővel takarják le?» Az oltárkendők használata tehát Optát előtt jóval korábban, mint közismert tény létezett. E rendelet alapja a legméltóságosabb Oltáriszentség mélységes imádásában, tiszteletében rejlik. Szent Ipoly, Tertullián, Origenesz és jeruzsálemi Szent Cyrill nyomatékosan intik a híveket, hogy a kezükbe kapott megszentelt adományból semmit se ejtsenek le a földre. Mivel a szentmise alatt az Eucharisztia az Oltáron volt elhelyezve, magától érthető, hogy az oltárkendőt azért használták, hogy a Legszentebbet a tiszteletlenségtől óvják. Napjainkban minden oltáron lenvászonból készült három oltárkendőnek kell lennie.

A negyedik századtól kezdve határozottan meg lehet állapítani az oltár alakját, különösen a thesszaloniai Szent György-templom kupoláján levő mozaikképek alapján. Látunk négy magas oszlopon nyugvó kupolát. Egyik oszloptól a másikig függöny takarja el a válláig a miséző papot. A négy oszlop között, a kupola alatt van a koporsóalakú oltár feszülettel és két gyertyatartóval. Ez az úgynevezett ciborium-oltár, amelynek főalkotó részei a konfesszió (koporsó), a menza és a cibórium. Az oltárkép alatt (mensa) levő koporsóalakú rész a konfesszió. Szent János látomásában az oltárlap alatt látja azoknak a lelkét, akiket Szent János szerint az Evangélium hirdetése és Krisztus mellett való tanuskodásuk (konfesszió) miatt öltek meg. A szokás, hogy az oltárok alatt vértanuk ereklyéit helyezték el, annyira meghonosodott, hogy Szent Ambrus († 397) csak akkor szentelt fel templomot, ha előbb szent ereklyéhez jutott.

Az oltárasztal (menza) gyakran fából készült és gyorsan, könnyen lehetett felállítani, vagy pedig elvinni. Ha magánházban volt az oltár, az hordozható volt és nem kőből készült. Ebben a korban rendszerint faoltárokról írnak. De már nizzai Szent Gergely († 403) mondja: «Ez a szent oltár, mely előtt állunk, közönséges kő, amely nem különbözik a többi síma kövektől, amelyek a falat vagy a padlót alkotják. Miután azonban az istentiszteletre szentelték és megáldották, szent asztallá lett». E szavakat az oltárlapról kell érteni, vajjon azonban az alapépítmény is kőből volt-e, az kérdéses. Annyi azonban bizonyos, hogy az oltárlap, oltárasztal tartói, hordozói fából, kőből vagy fémből való oszlopok voltak.

Nagelreiter Alajos dr.

A HIT ÖRÖKMÉCSESE MELLETT.

Irta: *KIRÁLY ÖDÖNNÉ.*

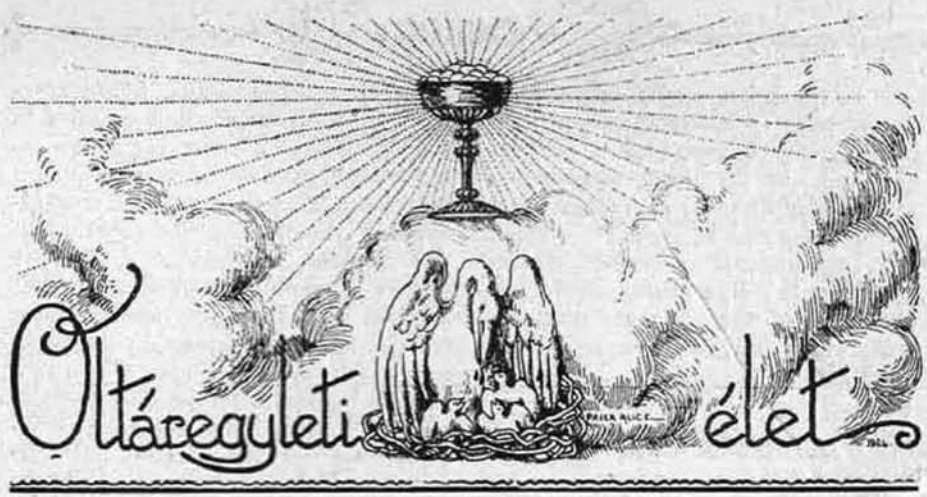
AZÖLD zsalu mint egy örökre lehúnyt szempár borult az elárvult szoba ablakára, a napnak legvékonyabb sugara sem tudott keresztültörni rajta, mindössze a mécses iparkodott elűzni a nyomasztó sötétséget, sárga lángja imbolygó árnyakat rajzolt a falra. Pali a karosszékben ült és édesanyja emlékével beszélgetett. Elpanaszolta most mindazt, amit életében nem tudott és nem akart neki bevallani, hogy milyen mérhetetlenül boldogtalan volt ebben a házban, elmondta, hogy nem tud tovább itt maradni, hazát cserél és elmegy Fritz bátyjához Berlinbe, aki már többször hívta magához. Önmagát kínozva felkutatta és feltárta a multból a vélt vagy valóban elszenvedett sebeket, közben észre sem vette, hogy a mécses kanóca tövig égett, lángja még egyetkettőt nyujtózkodott s egy utolsó sercegő lobbanással kialudt. Vak sötétség nehezedett a szobára, Pali ágaskodó önérzete, sűrű panasza egyszerre megcsendesedett s a fiú minden másról megfelejtkezve hallgatta szíve hangos dobogását, — de aztán éppen olyan váratlanul világos is lett. Mária tárta fel az ajtót, nesztelen egérlépteivel bejött a szobába, friss olajat töltött a pohárba, lecsipte a füstös kanócot és újra meggyujtotta s végül letérdelt az imazsámolyra. Ugyanavval a mozdulattal és testtartással térdelt ott, mint a boldogult anyika s habár Pali máskor mosolygott, amikor a kislány édesanyjától ellesett pózban tetszelgett, most az elmúlt percek keserűségében ezért is haragudott. Ő is megrövidített, vele is osztozkodnom kellett — futkosott benne az irígykedő gondolat.

— Mirevaló itt ez az örökös mécségetés? — horkant mérgesen.

— Anyika rendelte így el — felelt fátyolos hangon a kislány. — Azt mondta, itt a tanyán oly messzire vagyunk a templomtól, hogy könnyen megfelejtkezhetünk a jó Istenről. Én megígértem neki, hogy mindig fogom égetni, és úgy fogok mellette imádkozni, mintha templomban az oltár előtt térdelnék. — Várakozva függesztette bátyjára szép, sötét szemeit, de a fiú vállatvont, tüntetően kiment a szobából. A küszöbön összetalálkozott mostohaapjával s mivel még tüzelte a gyerekes dac, mindjárt közölte vele azt az elhatározását, hogy a lehető legrövidebb idő alatt szeretne elutazni és végleg nagybátyjánál maradni.

Bognár Géza megérzett valamit a fiú túlfűtött belső világából, nemcsak hogy nem ellenkezett, de helyeselte szándékát, még segített is neki, hogy mielőbb útnak indulhasson. A búcsúzás is ilyen sietős, ilyen rideg volt. Mária sápadtan kísérte a kocsiig, hősiesen visszanyelte könnyeit, nehogy a hangja remegése árulója legyen. (Folytatjuk.)

Országos elnöknőnk *ezúton mond hálás köszönetet azért a sok szeretetről tanuskodó üdvözlő sorokért, melyekkel az oltáregyesületi tagok az ország minden részéből felkeresték. Külön is mély hálával köszöni az érette felajánlott szentáldozásokat, amelyek valóságos kegyelem-óceánt indítottak feléje.* Ő is viszonozni akarja az oltáregyesületi tagok lelki kedvességét s azért az Oltáregyesület központi szentélyében, *az Örökimádás-templomban,* **három asszisztenciás ünnepélyes nagymisét mondat az Oltáregyesület tagjaiért** a következő gyönyörű ünnepeken: **Nagycsütörtökön** (márc. 25-én) *reggel 8 órakor;* **Húsvétvasárnapján** (márc. 28-án) *délelőtt 10 órakor* és **Úrnapján** (máj. 27-én) *délelőtt 10 órakor.* — Az országos elnöknő e nemes gesztusát bizonyára nagy örömmel fogadja az Oltáregyesület minden tagja, mert ha a szentáldozások «a kegyelem Óceánja», ezek a szentmisék meg az Óceán kimeríthetetlen forrásai, melyeknek mélységéből Krisztus örök főpapi imája és megváltói érdemeinek mindent elhomályosító dicsőséges Napja emelkedik az Ég felé, hogy *«egészen méltóan»* könyörögjön azokért, akikért a szentmisét bemutatják. *Lélekben mindannyian vegyünk részt — és a szentségi Úr Jézusban egyesüljünk — e szentmiséken!*

A budapesti eucharisztikus világkongresszus körmenetének monstranciája. Február elején egy nagy ezüst csomagot kapott dr. Mátrai, az Oltáregyesület ügyvezető igazgatója. Hét nagy ezüsttál és egy hatszemélyes dessert-, illetve tortakés-készlet volt benne. Sokáig nem tudta a rendeltetését, amikor egy napon egy úrhölgy jelentkezett az irodában és jelentette, hogy ő az ajándékozó, de névtelen kíván maradni és még egy nehéz aranygyűrűt is felajánl, hogy mindezt az eucharisztikus világkongresszus alkalmával rendezendő kiállításunkra valamilyen szentedény elkészítésére használjuk fel teljesen szabadon. A választmányi ülés nagy örömmel hallotta az igazgatói jelentést és hozzájárult Dr. Mátrai abbeli indítványához, hogy a 4 kg 80 dg ezüstöt egy 5 kg-os, egy méter magas gótstílű szentségtartó készíttetésénél használtassék fel; ebben a monstranciában tartaná diadalútját a szentségi Úr Jézus a Dunán. Dr. Mészáros János országos igazgató jelentette, hogy az A. C. kongresszusi művészi bizottsága úgyis reánk, az Oltáregyesületre gondolt, amikor a szentségmutatóról volt szó. A választmány a kivitelt illetőleg úgy határozott, hogy előbb érintkezésbe lép az A. C. művészi bizottságával s azután pályázatot ír ki a Monstrancia megtervezé-

sére. Ez a pályázat áprilisi számunkban jelenik meg. — Ehelyütt is a leghálásabb köszönetet mondunk a névtelen jótevőnek. Az Úr Jézus fizessen meg neki nagylelkűségéért és hallgassa meg önzetlen szívének kéréseit. Itt említjük meg, hogy a monstrancia elkészítéséhez — ha valaki hozzá akarna járulni, elfogadunk ezüstöt, aranyat, igazgyöngyöket vagy drágaköveket, úgyszintén pénzt is, mert az előállítás is költséges lesz.

ADOMÁNYOK:

Egy bűnbánótól 3 P, **Lázár Jánosné** 3 P, **Egy szolga az Úr Jézus irgalmáért** 30 P, «Hálából, hogy két kis unokám betegségéből felépült» 20 P, **Tóth Margit** tanárnő 30 P, «Isten dicsőségének háza minél szebb legyen, mert Jézus Szentséges Szívének lakóhelye»: **Litoschek Bálint és neje** 10 P, **Scheuring Ferencné** «Nyár óta spóroltam kedves templomom Urának születésnapjára» 100 P, egy «hétfájdalmas» kongreganista 10 P, **N. N.**: «Hogy lelkiéletet élhessek» 10 P, **Kozák Antalné** 10 P, «Istenben boldogult kedves feleségem emlékére»: **Stanzel József** 40 P, «A budapesti eucharisztikus világkongresszus sikeréért legyen könyörgés ez az adomány, melyet a szentségi Úr Jézus kedves szentélyének kifestésére ajánl fel» egy özvegy 100 P, «Szeretettel — a szeretete Szentségében közöttünk lakó Úr Jézus Örökimádás temploma restaurálására, azzal a szándékkal, hogy az Ő szelleme győzzön a világon minden rossz felett», egy leány 25 P, «hálaadás az Úr Jézus jótéteményeiért» **N. N.** 10 P, **özv. Sz. Józsefné:** «Életem legnehezebb időszakában, a háború rettenetes csapásában lelkierőt és vigaszt mindenkor az Örökimádás templomában merítettem. A mindenkor segítő Szűz Mária, akihez bizalommal fordultam, meghallgatta könyörgésemet, mert hiszen a sok szenvedés és megpróbáltatások után két drága jó gyermekem most már engem vesz körül féltő gonddal és szeretettel és megaranyozzák számomra az alkonyatot. Minden alkalmat megragadok és nem is tudnék elmenni a templom mellett anélkül, hogy hálás szívvel és alázatos lélekkel ne térnék be egy rövid ájtatosságra. 64. születésnapom alkalmából hálából küldöm a templom restaurálására» 10 P, «Egy Szent Annás az Örökimádásban sok vigaszt talált asszony» 5 P, **özv. Bokor Sándorné** 1 P, **N. N.** 2 P, **József** lelkiüdvéért 2 P, Szeplőtelen Szűz Mária szentséges Szívének tiszteletére: **Takács Ernőné** 3 P, **N. N.** 2 P, **Papp Erzsébet** 50 fill., **Koch Júlia** 1 P, **Csiz Anna** 20 P, «Hálából, édes Jézusom, hogy megsegítettél»: **özv. Bokor Elemérné** 10 P, **N. N.** 10 P, **N. N.** 10 P, «Jézus Szívének hálából, a nyert kegyelmekért» 2 P, **özv. dr. Klemáncz Györgyné** 1 P, **N. N.**, Tokod-Altáró: «a szentségi Jézus kegyelmét kérve» 5 P, **özv. Bokor Sándorné** 50 fill., **N. N.** 10 P, **Heltmann Lajosné**: egy arany karikagyűrű. Összeg: 80 P 65 fill. **Hincz Viktor** 50 P, a Szent József egyházközség hitbuzgalmi szakosztálya 100 P. — A szeretetével és kegyelmeivel mindenkit magához ölelő Úr Jézus éreztesse örömét kegyes jótevőinkkel.

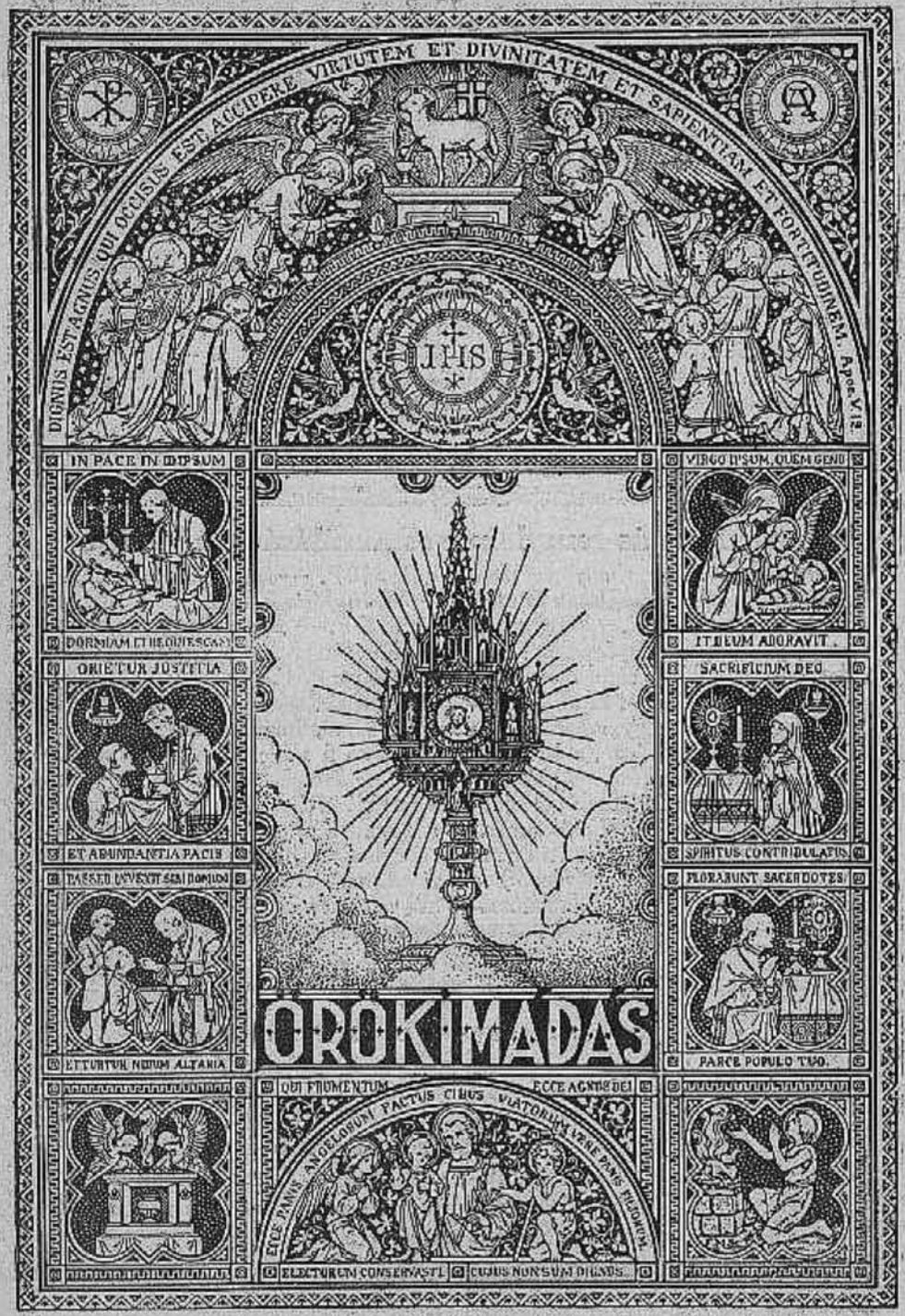
Az Oltáregyesületnek a **Kozák-család** egy vég finom lenvásznat ajándékozott «a fájdalmas Szűzanya iránti hálából minden segítségért, amelyben bennünket részesített». — Isten fizesse meg!

Az Oltáregyesületek pápa ornátusáról és beszámolókról, új Oltáregyesületekről a jövő számunkban írunk.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXVII. évfolyam * 1937 * ÁPRILIS HÓ

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXVII. évfolyam * 1937 * Április hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Még ezt is... — **Csaba Mária:** Adó. — **Kerner István dr.:** A keresztények szenvedése az Oltáriszentség tűzfényében. — **Olcsvay Géza:** Lelki tarsolyomból. — **Nagelreiter Alajos dr.:** Az oltár. IV. — **Király Ödönné:** A hit örökmécsese mellett. — **Központi:** Imaszándékunk. — **Ottó Michael:** A képmutató. — **Oltáregyleti élet.**

Az Oltáregyesület boldog Gizella-köreiről a jövő számunkban!

Az Örökimádás-templom restaurálására adakoztak:

«Egy fiatal pap»: «hogy az Isten akaratát mindenben meglássuk és mindenben teljesítsük» 50 P. — Egy özvegy «betegségéből való felgyógyulásáért és áldott emlékű lelkiatyja emlékére» 10 P. — *Egy borítékban* 26 *P-t* kaptunk a következő sorokkal: «Egy szegény árva leány megtakarított pénze, aki itt dolgozik a klinikán; mos és vasal; azt szeretné, ha mások is követnék példáját». — *Dr. Pohl Vilmosné:* «Családomért» 50 P. — *Egy hittanár:* «Tanítványom és testvéreinek (négy apácajelölt) a szent hivatásban való állhatatosságáért» 10 P. — *Dr. Erős Gyuláné* 10 P. — *Koch Júlia* 1 P 65 f. — Stefanits János 1 P. — *Egy édesanya* «gyermeke lelkiüdvéért» 7 P. — *Kiss Anna* 2 P. — *Csíz Anna* 10 P. — «*Emilia*»: hálából a «Mindenkor segítő Szűz iránt, további imát kérve, hogy ezután is segítse a jó Isten» 5 P. — *N. N.* Tokodaltáró 5 P. — Hingi Mihály 1 P. — Reffi Lászlóné 10 P. — A templomban a restaurálási perselyben bejött február hóban 106 P 58 fill. — *Isten fizesse meg és hallgassa meg az adakozók kéréseit!*

!! Csak ezt vegyük első áldozóinknak !!

Poppe—Siekens—Dr. Mátrai:

«AZ ISTENI GYERMEKBARÁTNÁL»

című imakönyve nagyszerű tartalommal, szép képekkel, erős vászonkötésben kapható a kiadóhivatalban 2 pengőért. Bőrkötésben 6 pengő. Olvasóinknak 20% engedmény! A legjobb eucharisztikus gyermekimakönyv, amely egyéni lelkiéletre nevel!

MÉG EZT IS...

Még ezt is megértük!! Megvan az Úr Jézus fényképe! Ismerjük Őt!, Láthatjuk, elnézegethetjük drága arcát, amely még a rettenetes szenvedések után is kimondhatatlanul szép, mert az Övé, a mi édes Megváltónké «cuius vultum desiderat terra» = akinek arcáért epedett a föld.

Most tudományos apparátussal lefényképezték a turini[1] szent lepel arclenyomatát és a művészek ennek alapján egészen pontosan megállapíthatják, rekonstruálhatják a szenvedés utáni holttestről való arckép után Krisztus urunk igazi arcát, amilyen az életben volt. A szent lepel valódiságának bizonyítékai egészen helytállóak. A tudományos kutatás[2] itt kulminált és a hitetlenség propagandája idején a legnagyszerűbb bizonyítékkal áll elő olyan kérdésekben, melyek eleddig nyitva voltak, feleletre vártak.

A szentsírból való lepel az isteni Gondviselés kimondhatatlan jóságából maradt meg nekünk, hogy a maga megrendítő és mégis édes valóságában állítsa elénk Magát az Úr Jézust — képben. Akit szeretet, hit és művészet olyannyira iparkodott megközelíteni Az most előttünk van a maga valóságában. A szent lepel megérte, mire a tudomány addig fejlődött, hogy róla fényképfelvételeket tudott készíteni. Kémiai kísérletekkel is megdönthetetlenül beigazolódott a lepel valódisága.

Amikor Hynek könyve magyarul is megjelent,[3] a feltámadás diadalmas öröme rezgett minden szívben, amelynek tulajdonosa kezébe vette, elolvasta és képeit nézte. Nem hiába hittek, akik eddig a lepel tanusága nélkül hittek! Nem hiába bíztak az igazság diadalában! Nem hiába szerették az Úr szenvedésének drága emlékei között

[1] Az olasz királyi család birtokában van.

[2] Az aloéval behintett lepel fényképezőlemezszerűen felvette a szent test kigőzölgésének alkalikus hatása alatt a vele érintkező test képét a sebekkel és elváltozásokkal együtt. Érdekes, hogy az Úrnak nem a tenyere, hanem a csuklója volt átszögezve, jobb arca összeverve stb.

[3] Kapható 2 P 20 fillérért (engedménnyel 1 P 76 fill.) a Kordában.

a szent leplet, amely elé oda viszi az olasz királyi család minden nevezetes eseményét! (Keresztelő, esküvő stb.)

Valahogy úgy érezzük magunkat — mi, az Oltáregyesület tagjai —, mintha *ez a szent lepel a mi lelkiségünk őse volna*. Nekünk is lelkünkbe kell fogadnunk «az Úr szenvedésének emlékét»; nekünk is mintegy föl kell szívnunk az Ő szent sebeinek képét, hogy amikor belőlünk «feltámad» Krisztus s a szentségi jelenlét megszüntével magunkra maradunk, akkor is ott legyen az Ő képe a lelkünkben és tanuságot tegyen egész napunkon át, minden életmegnyilvánulásunkban arról, hogy a lelkünkbe volt takarva Krisztus és a lélek minden funkciója magán hordozza ennek tanuságtételét: az Úr Jézusra emlékeztet igazán, hamisítatlanul; költői képzelet nélkül, a valóságnak minden poézist felülmúló édes igazságával.

Oltáregyletiek, adjunk hálát a hitetlenség zűrzavaros lármájába csendülő legyőzhetetlen, tudományos ezüst hangért, a világ sötétségébe a szent lepelről Krisztus arcát sugárzó csodálatos «fényképért» és hordozzuk ezentúl több hitbeli öntudattal és szívbéli diadalérzettel a lelkünkön az Ő drága «hasonlatosságát». *Mátrai Gyula dr.*

ADÓ

A misztikus élet kis csecsemőjeként
nyugszom karodon, égi jó Anyám.
Védőn átkarolsz, szent Szívedre ölelsz
Bajban, veszélyben gondot viselsz reám.

Óvsz a bűn szelétől, tüzes szenvedélytől,
Elrejtesz, ha Sátán lelkem vesztére tör.
Tanítgatsz az Istent ismerni, szeretni,
Áldozatból élni, tűrni és szenvedni.

Ha beborul éltem, Te gyujtasz világot,
Ha küzdve elestem, Te emelsz fel, áldott.
Égi Édesanyám, mit adjak mindezért? —
Szívet, és ha kell, az utolsó csepp vért.

Csaba Mária.

A keresztények szenvedése az Oltáriszentség tűzfényében.

Irta: *Dr. KERNER ISTVÁN.*

2. Az Oltáriszentség tűzfényében azonban szenvedésre való elhivatottságunk még egy másik oldalról is megvilágítást nyer. Az Oltáriszentség az a szentség, amely hivatva van isteni rendelés alapján fenntartani bennünk a kegyelmi életet, naponként növelni, erősíteni azt. Ennek a titokzatos, istengyermeki lelkiéletnek csiráját a Szentlélek helyezte a lelkünkbe a szent keresztségben. Az Oltáriszentség ezt a kegyelmet naponként növeli és így erősíti azt a bensőséges, titokzatos, szent kapcsolatot, amelyet a keresztség kegyelme teremtett köztünk és Krisztus között és amelyet Krisztus a szőlővessző és szőlőtőkéről mondott hasonlatával világított meg a legszebben.

Ezen kegyelem által nyertünk meghívást Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak közösségébe. (1. Kor. 1, 9.) és arra rendeltetést, hogy hasonlók legyünk Fia formájához (Rom. 8_{29}.). Ennek alapján kell kialakulni Krisztusnak bennünk (Gal. 4_{18}.), úgyhogy már ne mi éljünk, hanem Krisztus éljen bennünk.

A kegyelem által teremtett egység oly nagy, hogy Szent Pál egyszerűen úgy tünteti fel, hogy ami Krisztus életében megtörtént, az már a mi életünkben is megtörtént vagy meg fog történni.

«Krisztussal együtt minket is életrekeltett az Isten és vele együtt az égiek közé helyezett el». (Eph. 2_6.)

«Krisztussal együtt eltemetkeztünk a keresztségben és Vele együtt fel is támadtunk. (Kol. 2_{12}.)

«Ha feltámadtunk Krisztussal, az odafent valókat keressük . . . (Kol. 3.)

«Vagy nem tudjátok, hogy mind, akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az Ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettettünk tehát Vele együtt a halálba a keresztség által, hogy amint az Atya dicsősége feltámasztotta Krisztust a halottaiból, épúgy mi is éljünk új életet». (Rom. 6_3.)

De meghalni a bűnnek, a szenvedélyeinknek, gonosz vágyainknak és új, nemes, tiszta, erényes életet élni nem lehetséges önmegtagadás, lemondás, szenvedés nélkül.

A szenvedés tehát számunkra nem sorscsapás, nem a legnagyobb baj ezen a világon, amelytől szabadulni kellene, hanem a Krisztussal való egyesülés és a kegyelmi élet követelménye.

Nem vagyunk többé a test lekötelezettjei, hogy a test vágyai

szerint éljünk, hanem ha megöljük a lélekkel a test cselekedeteit, akkor fogunk igazán Krisztus szerint élni. (Rom. 8_{18}.) S ha Krisztussal együtt szenvedünk, vele együtt is fogunk megdicsőülni. (Rom. 8_{17}.) S amint bőven van részünk Krisztus szenvedésében, úgy bőven van részünk Krisztus vigasztalásában is. (II. Kor. 1_5.) Részt kell tehát vennünk Krisztus szenvedéseiben és fel kell vennünk halála alakját, hogy eljuthassunk a halottakból való feltámadásra. (Phil. 3_{11}.) Mindig kell hordoznunk testünkön Jézus halálát, hogy Jézus élete is nyilvánvaló legyen testünkön. Mert mi, akik élünk, mindig halálra adatunk Jézusért. (2. Kor. 4_{10}.)

Maga a halál sem büntetés többé a mi bűneinkért, hanem az Úr Jézussal való egyesülés következménye. Szűz Mária nem vétkezett, mégis szenvedett és meghalt, mert kegyelemmel teljes volt és az Úr Jézussal egyesülve élt. A liliomos szentek, az ártatlan szűzek, a szűzi vértanuk nem bűneik büntetéseül haltak meg, hanem a Krisztussal való kegyelmi élet következményeképen. Nem is féltek ők a szenvedéstől és haláltól, hanem inkább vágyódtak utána.

A szentek jelszava volt:

Szenvedni vagy meghalni (Nagy Szent Teréz).
Szenvedni és soha meg nem halni (Pazzi Szent Magdolna).
Szenvedni és hallgatni (Firenzei Szent Teréz).
Szenvedni és dolgozni (Ledochowska grófnő).
Szenvedni és megvettetni Krisztusért (Ker. Szent János).

Ők megértették, ha üdvösségünk szerzője a szenvedések tövises útján kereszttel a vállán haladt előttünk, akkor mi, akik a keresztségben Krisztust öltöttük magunkra és vele egyek lettünk, nem juthatunk másképen üdvösségre, mint a szenvedés által.

«Igaz beszéd ez: ha meghalunk Vele, élni is fogunk Vele; ha szenvedünk Vele, uralkodni is fogunk Vele». (II. Tim. 2_{11}.) Azért vagyunk tehát keresztények, hogy szenvedjünk és meghaljunk Krisztussal.

Ez a szent keresztség kegyelmének velejárója. De az Oltáriszentség növeli bennünk ezt a kegyelmet és így csak még inkább fokozza elhivatottságunkat a Krisztussal való szenvedésre. Ha az élet ereje árad belőle, árad Krisztus szenvedése is. Ha növeli bennünk a hasonlatosságot Krisztushoz, akkor közelebb is hoz minket Krisztus szent keresztjéhez is. Ha az Oltáriszentség eszközli, hogy éljünk, de nem mi, hanem Krisztus éljen bennünk, akkor nem más, mint a szenvedő és keresztrefeszített Krisztus fog élni bennünk, az ő szenvedésekkel teli élete fog megújulni bennünk. «Krisztussal együtt keresztre szegeztettem; élek pedig már nem én, hanem Krisztus él bennem». (Gal. 2_{20}.)

(Folytatása következik.)

LELKI-TÁRSOLYOMBÓL

187.

Az anyag korlátolt, de nem akaratos és nem visszaeső, mint az Ember. Ezért van könnyebb sora annak, aki «anyaggal» foglalatoskodik.

188.

Törekedj okosságra s ha marad még erőd — *tárgyilagosságra!*

189.

Arcodon állandóan a becsületesség, hangodon az igazság érződjön.

190.

Kezdetleges a becsületet emberi szabályokhoz igazodtatni!... Hagyd *Istent* egészen átszüremleni magadon. Keresd, hogy «becsületesen» visszatükrözhesd *Istent*.

191.

Vágyjátok megismerni a vonalak, a formák és színek, vagyis a *harmóniák* titokzatossága mögötti világot is.

192.

Soh'se feledd: a *Szép* megvéd a szürkeségtől!

193.

Az az áldottabb és értékesebb *Szép*, ami egységben tart és nempedig ami szétszed. A hófedte hegycsúcs egybeterel s egyben tart, ellenben a virágoserkélyű Firenze házból házba csalogat. Ha egy szűzi, hófedte hegyen járok, több és emelkedettebb leszek, mit aki voltam, viszont a bűbájos Firenze elapróz és kifoszt. Ugyanígy vagyunk az Élettel. Állandóan Firenzét járunk. Itt is, ott is oktalanul el-elhagyunk magunkból valami értékeset s mire a végére érünk, kifosztottuk magunkat. Ha maradt még hangod, súgd magadba: *Mea culpa! Mea maxima culpa!*

194.

A műélvezet vidámít, mert a művészet áttör minden *belső* szürkeségen.

195.

A művészet «útja» az áldott mennyei boldogságnak. A *művész* célja: e boldogság áldottságának megéreztetése; a *műpártoló* joga: ez áldott boldogság morális élvezése.

196.

A nagy alkotások felemelő életkörülményeket kívánnak. A nyomor és az üldözés nem kivétel!

197.

Az alkotás a munka mozgalmas, néma imája.

198.

A nagy dolgok legnagyobbja az alkotni-tudás. A művész — írásban, szóban, képben, kőben vagy melódiában — viszontláthatja lelkimagasságát, mely még az Örökországból való.

199.

Az alkotás csakis az égi közlések alázatos visszatükrözése legyen.

Irta: OLCSVAY GÉZA.

Az oltár IV.

AZ OLTÁRASZTAL erős és nagyterjedelmű lehetett a negyedik, ötödik században, mert az arianusok, hogy a katolikusokat bosszantsák és sértegessék, nem egyszer táncoltak rajta. Micsoda önmegfeledkezés volt ez részükről, hogy ily nagyfokú tiszteletlenséget merészkedtek elkövetni. Hogy az oltáron vagy a cibóriumon volt-e feszület, nem lehet biztosan megállapítani. Aranyszájú Szent János († 407) írja: «A koronán van a kereszt, a szent asztalon a kereszt». A mostani szabályok, előírások szerint az oltáron feszületnek kell lennie, két gyertyatartó között. Az oltáron levő gyertyatartókról a XIV. század előtt nincsen szó.

A négy oszlopon nyugvó fekvő építményt — a mennyezettel — cibóriumnak nevezték és nevezzük manap is. Az oszlopok a négy világtájat jelképezik, a mennyezet a mennyországot. A mennyezetről galamb alakjában fémedény függött alá, mely magában foglalta az Oltáriszentséget. A VIII-ik századtól kezdve ereklyetartókat helyeztek az oltárra. Az oltárszekrényt, vagyis a szentségházat (tabernákulum) a XIV-ik századtól kezdődőleg használták.

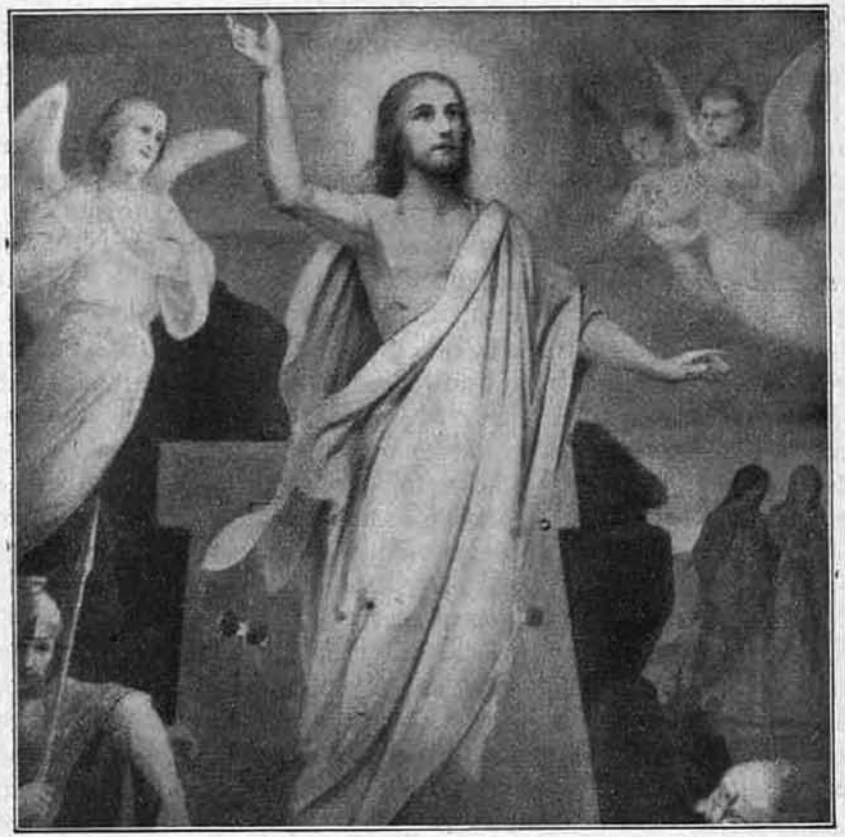
A négy oszlopon kárpitok szolgáltak az oltár elfedésére. Ennek több oka volt. Az ókeresztény századokban s mindaddig, míg a disciplina arcani[1] megvolt, elsősorban arra szolgált, hogy a Legszentebbet az avatatlanok (a katechumenok, hitetlenek, zsidók és pogányok) tekintete elől elfödje. A katolikus oltár, amelyen az istenemberi áldozat időhöz s térhez kötött alakban végbemegy, a mennynek képmása, valóságos szentek szentje. Az oltár, a szentek szentje elfödése tehát nem csupán történelmileg emlékeztette a híveket a zsidók szentek-szentje előtt függő kárpitra, hanem jelképileg az égi szentek-szentjét is ábrázolta, melynek belsejébe Krisztus Szent Pál apostol tanítása szerint a kárpiton által bement, ahová mi is beléphetünk «a kárpiton, azaz testén által». (Zsid. 10, 20.) A kárpitok le voltak eresztve az avatatlanok miséje alatt és azokat csak akkor vonták félre, mikor a szerpap «Ite catechumeni in pace!» szavaira mindazok eltávoztak, akiknek a hívők miséjén jelen lenni nem volt szabad. Végül gyakorlati célja volt az elfödésnek, hogy a miséző papot védje a szórakozás ellen. Cibóriumos oltáraink napjainkban is vannak még. Rómában a Szent Péter-, a Laterán, Szent Pál-, Maria Maggiore-templomok főoltára is ilyenek. A VI. századtól kezdve elrendelték, hogy az oltárok csakis kőből legyenek és csak kőoltárokat kenjenek meg szentkrizmával, utalva ezáltal Krisztusra, aki a szikla, a rendíthetetlen szeglet- és alapkő.

[1] Titoktartás törvénye.

Vannak mozdíthatatlan, mozdítható, vagy hordozható oltárok és kiváltságos oltárok. A mozdíthatatlan oltároknál az oltárlap és az építmény elválaszthatatlan egészet képeznek. A mozdítható oltár

egyszerű, négyszögű megszentelt (konszekrált) kőlap, amelyet mindenhová elvihetünk és az oltárasztalon elhelyezhetünk. A kiváltságos oltár azáltal lesz azzá, hogy azon a rendes megengedett napokon kívül is mondható votivmise; ezen oltár látogatásához búcsúk is vannak kötve az élők és holtak számára és a rajta mondott szentmise által teljes búcsú nyerhető a tisztítótűzben szenvedő lelkek javára.

Az oltár jelképes értelmét tekintve, az Egyház tanítása szerint az oltár az utolsó vacsora áldozatasztalának, továbbá a keresztnek és a Kálváriahegynek jelképe. Mivel Jézus Krisztus az Egyház-

ban állandóan jelen van, azért katolikus oltárunk a szentek-szentje, Krisztus királyi trónja, lakóhelye az emberek között, az Újszövetségben az igazi frigyszekrény. Katolikus oltárunk az atyai ház asztala, amely körül a ház serdülő gyermekei és a meghívott vendégek foglalnak helyet. Krisztus itt magát nekünk eledelül adja, amikor felszólít minket: Vegyétek és egyétek: ez az én testem. — Édes Üdvözítőnk bevonult az igazi szentélybe: a mennyországba és ott mint áldozat a világ bűneiért, magát a mennyei Atyának bemutatja. A földi oltár jelképe ilyformán az égi Jeruzsálem magasztos oltárának. Az oltár Krisztus sírjának is jelképe és mert az oltáron egyúttal a szent vértanuk ereklyéi vannak elhelyezve, azért az oltár egyszersmind a szent vértanuk sírját is jelenti. Végül az oltár a keresztények szívét is jelenti, mely elsősorban Istennek és Istenért felebarátainknak is dobogjon. Szívünkben mutassuk be folytonosan áldozatot az Istennek. Az oltár szentlecke-oldala az ó-, az evangéliumnak része pedig az Újszövetségnek jelképe.

Az egész emberi nemnek, de különösen nekünk, katolikusoknak, naponkint ezerszer kell hálát adni Jézus Krisztusnak azért a végtelen jóságáért és kegyességéért, hogy az utolsó vacsorán a Cönákulum asztalán a legméltóságosabb Oltáriszentséget alapította és vele az Újszövetség oltárát e világba helyezte. Az oltár fontosságáról és fenségéről a jámbor Olier e gyönyörű sorokat írta: «Az oltár a hármas Egyház központja, összekötő kapcsa. Mind a három Egyház szinte megrendülne alapjában, ha valamely hatalom ezt az oltárt lerombolná. Az ég lakói meg lennének fosztva olyan látványtól, amelyet gyönyörteli elragadtatással szemlélnek. A szenvedő Egyház, amely némelyek szerint több tagot számlál, mint ahány ember itt a földön él, mérhetetlen szomorúságba és vigasztalanságba merülne. A küzdő Egyház ezzel az áldozattal a kegyelmek forrását vesztené el és hamarosan tönkremenne. Hiszen a többi szentség is, amely az Egyházat építi és fenntartja, az Eucharisztiába nyújtja gyökereit. Aquinói Szent Tamás szerint majdnem minden szentség az Oltáriszentségben éri el célpontját. Eleven hit kell annak felértésére, mit jelentene az Egyházra és így az egész világra, ha nélkülöznénk az Eucharisztiát és vele az Újszövetség oltárát». *Nagelreiter Alajos dr.*

Szentáldozás alatt érezzük át az engesztelésnek azt az égfelé sugárzó lendületét, erejét és értékét, amely a szívünkben jelenlevő Krisztusból (szenvedéssel szerzett érdemei!) sugárzik az Ég felé! A magunk gyarló engesztelésével kapaszkodjunk utána! Bízzuk ilyenkor a mi szárnyaszegettségünket az Úr égbetörő energiáira!

A HIT ÖRÖKMÉCSESE MELLETT.

Irta: *KIRÁLY ÖDÖNNÉ.*

NE FELEJTS EL azért kis Mária — mondta neki a fiú búcsúzásul, és megsimogatta aranybarna haját, azzal már ment is, vissza sem nézett.

A tanyaház kihaltnak látszott. Bognár, aki másodszor vesztette el hitvestársát, másodszor élte át a legmélyebb gyász szívettépő magányát, úgy próbált könnyíteni magán, hogy elmenekült hazulról. Kora reggeltől késő estig a földeket járta, este holtrafáradtan zárkózott szobájába, Mária eszébe sem jutott. A cselédkézen maradt kislány meg mindig több és több időt töltött a néma szobában, arca megsoványodott, szeme könnyeket rejtegetett. Igy találták őt arrajártukban Huszkáék, a szomszéd kisbirtokosok s mivel nagyon megesett szívük a magárahagyott gyermeken, elkérték apjától. Bognár kényelmetlen szégyenkezéssel ébredt tudatára mulasztásának, megköszönte a szomszédok jóságát, de nem teljesítette kérésüket, hanem ujsághirdetés útján anyahelyettest hozott a házhoz s mint aki dolgát jól végezte, tovább kóborolt a földeken, vagy naphosszat vadászott és — felejtett. Közben már az ősz elsírta könnyeit, megvetette a lehullott falevelekből a tél ágyát, a karácsony küszöbön állott. Huszkáék másodszor is átmentek a Bognár-tanyára s mivel a kislányt éppen olyan szótalannak, éppen olyan haloványnak találták, mint első ízben, nem sokat beszéltek, felpakkolták a kocsira és apjának üzenetet hagytak, hogy majd ünnepek után visszaviszik. Bognár a látszat kedvéért kicsit zsörtölődött, titokban azonban hálásan vette a dolgoknak ilyen fordulatát, sőt mire az ünnepek elmúltak, elfelejtette visszakérni a gyermeket. Azontúl néha be-benézett Huszkáékhoz, megkérdezte, nincs-e valamire szüksége a kislánynak hazulról, aztán sietve továbbállt. Egyszer Máriát is megkérdezte, mit szeretne, mit hozzon neki s akkor a kislány félénken hozzásimult:

— Küldd át, apukám, az imazsámolyt meg a mécsest, úgy hiányzik nekem. — Az apja akkor régóta nem érzett forró szeretettel ölelte magához, jóbbról, balról megcsókolta. A küldemény egy órán belül megérkezett, Mária este már a mécses szelíd fénye mellett imádkozott s utána úgy érezte, hogy most már minden jóra fordult. Tavaszra az ő arcára is pir színesedett, már tudott nevetni, újra örülni a rügyező fáknak, virágos réteknek, sőt mikor apja a jól ismert sárga kocsin elvitte az aratási ünnepre, maradéktalanul boldognak tudta magát.

De valahogyan úgy van az megírva a csillagokban, hogy minden

örömnek nagy ára van; Mária ezért a kicsike örömért hamarosan súlyosan megfizetett. Gyönyörű júniusvégi nap volt, apja lóháton vágtatott át hozzájuk, az arca sugárzott s ujjongva kiáltotta messziről: «Kitört a háború, holnap én is indulok!» — A kislány dermedten, értetlenül nézte ezt az örömet, remegő szívvel hallgatta szenvedélyes szavait: «csak el, el ebből a szörnyű némaságból, ebből az ijesztő magányosságból, jó lesz nekem a háború ezer réme, hadd felejtsem el ezt a szívemből soha ki nem téphető rémet. Gyógyulni, felejteni, mindent felejteni!»

Filmszerű gyorsasággal peregtek az események. Bognár Géza kívánsága ijesztő módon teljesedett be. Az első ütközet első halottja ő volt. Egy ostoba puskagolyó kiégette szívéből a fájdalmat, meggyógyult örökre és Mária most már igazán árván maradt. (Folytatjuk.)

Az Oltáregyesület halottjai 1936-ban.

Budapesten: Mihálek József, özv. Hollóssy Ferencné, özv. Szkaszkó Sándorné, özv. Petzold Ágostonné, özv. Lukács Jánosné, özv. Bodnár Istvánné, Farsang Mária, Kolibál Margit, Takács József, özv. Horánszky Bertalanné, Hock Márton, özv. Kemplen Istvánné, Takács József, Mózel Teréz, Forgó Jánosné, Kelevitz Mártonné, özv. Magdics Györgyné, özv. Drumár Jánosné, özv. Fülöp Imréné, özv. sevaimi Sorsich Béláné, özv. Derecskey Mihályné, Szőke Gézáné, Szepesy N.-né, Stadler Teréz, Horváth Mihályné, Verban Joachimné, Szobonya Józsefné, Kral Gyula, Taschi Józsefné, Szőke Gizella, Szinting Andrásné, Kassai Krautz Dezsőné, Nagy Józsefné, özv. Szladits Károlyné, özv. Mészöly Pálné, özv. Szeglet Dénesné, Forgó Ferencné, Hőnig Ferencné, Véber Antalné, Vakán Lajos. — *Vác:* Meszner Erzsébet. — *Onga:* Hermann Jánosné. — *Kőszeg:* Micolcsek Antalné, Horváth Józsefné, Czuppy Anna, Tóth Gyuláné, Simon Mihály, Geröly Mihályné, Jenny Béláné, Ecker Jánosné, Varga Mária. — *Gesztely:* Sipos Istvánné. — *Kunágota:* Piros Erzsébet. — *Apc:* id. Pap Istvánné, Pajkos Ilona. — *Újfehértó:* dr. Tamási András. — *Rimóc:* Kelenegy Teréz, Percze Vincéné, Kanyó András, Kanyó Krisztina. — *Balatonszentgyörgy:* Molnár Józsefné, Balla Julianna, Hoglián Mihályné. — *Vámosmikola:* Medgyes Lajos. — *Karancsság:* Uj Rozália, Uj Julianna, Demény Borbála, Kis Katalin, Virág Antal, Virág Ferenc. *Rakamaz:* Durst Irma, Staiber Margit, Lakó Mária, Hubert Terézia. — *Nemesbőd:* Bodó Dánielné, Nagy Istvánné. — *Balatonederics:* Szabó Gáborné, Szabó Lászlóné. — *Öföldeák:* Beőthy Károlyné. — *Böhönye:* Eizingerics Jánosné, Török Katalin. — *Balatonszabadi:* Takács Jánosné, Végh Dávidné. — *Soroksár:* Murzsán Jánosné.

Az eucharisztikus szentévre az egész magyar püspöki kar az Oltáregyesületet ajánlja, hogy általa a lelkeket a szentségi Úr Jézushoz kapcsolja! A meglevő Oltáregyesületeknek nagy öröm ez és buzdítás a minél intenzívebb propagandára és belső munkára is.

DIADALÉRZET A HITBEN.

Körülöttünk az istentelenség vihara tombol. Moszkvában 1600 atheista vezér gyülekezett össze és programmjukká tették, hogy kiirtanak minden Istenhívő vallást; lerombolnak minden kolostort és zárdát; megölnek mindenkit, aki Isten szolgájának vallja magát. S ennek az eszmének hívei a szomszédunkban támadási támpontokat építettek ki, idebent pedig folyton izgatnak, ingerelnek, elégedetlenséget szítanak, pénzelnek és vesztegetnek, akit csak kell és lehet, mert nekik a gyűlölt Isten ellen kell győzniök és gyűlölctük oly nagy, hogy mindent megadnának és fel is áldoznak mindent a győzelemért.

Akárcsak a zsidók engesztelhetetlen gyűlölete Krisztussal szemben! Ők is mindenre készek voltak. Pénzzel apostolt vesztegettek meg! Hamis tanukat fogadtak! Hiába mondta Pilátus, hogy «nem találok okot Őbenne» — az engesztelhetetlen gyűlölet igazságtalanul is halált követelt arra, akinek nem tudtak szólani, amikor nyilvánosan kérdezte: «Ki fedd meg engem a bűnről?»

A gyűlölet vak és addig nem tér magához, míg ki nem elégítette bosszúszomját! Sőt sokszor még olyankor is tovább hajszolja magát a kiöntött vértől megittasultan.

Bennünket elfog a félelem és megborzadunk attól, amit eddig tettek, amit ellenünk terveznek az istentelenek!

És akkor a szörnyű nagypéntek után először csöndesen, aztán mindig hangosabban hangzik fülünkbe az oltárról az Alleluja, a diadalujjongás a nagyszombati szentmisében. Majd újra csend lesz, még nem szól orgona és harang, csak este, a feltámadási körmeneten kél szárnyra igazán a lélek örömmámoros diadalérzete Krisztusnak győzelme kapcsán: *Feltámadt Krisztus e napon — Alleluja, hála legyen az Istennek!*

Kedves oltáregyletiek, *itassuk át* e húsvéti ünnepkörben *a lelkünket hitünk diadalérzetével!* Amint Szent Pál azt mondja: «ha Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek» — úgy azt is mondhatjuk, Krisztus feltámadásával erősödjék meg hitetek! Az Úr Jézus látszólagos legyőzetése után feltámadásában jelentkező nagy dicsősége világosítson meg, erősítsen meg és lelkesítsen nagy bátorságra, mert látjuk, hogy Krisztust nem lehet többé megölni. Sőt akkor az egyszer sem lehetett volna, ha Ő maga nem akarta volna. Aki egyszer feltámadott, az többé meg nem halhat!

Kedves oltáregyletiek, imádkozzunk azért, hogy *a húsvéti ünnepkör minél több gyenge hitűt erősítsen meg, minél több Istentől elszakadtat hozzon vissza Krisztus táborába és ellenségeink előtt is legyen nyilvánvaló a feltámadásban megdicsőült Krisztus* békét árasztó győzelme!

TELJES BÚCSÚK:

Április 4-én és 5-én, egy tetszésszerinti napon és az imádási óra napján.

Központi.

Áldozzunk öntudatosan! **Áldozzunk tárgyilagosan!**

Figyeljünk arra, hogy az Úr van nálunk s az alatt az idő alatt sem szűnik meg Megváltónk és örök Főpapunk lenni!

A KÉPMUTATÓ*

Részlet *Otto Michael* «DER MANN IM HOLZ» című könyvéből. — Benziger kiadás. O. Hőfels Seilerstätte 28. Wien I. Fűzve 3·40 fr. kötve 4·60 fr.

A TEMPLOMBAN lévő többi gyóntatószékek lassanként elnéptelenedtek. A gyóntatóatyák is egymásután surrantak ki belőlük; ki meghajolva, ki támolygón, ki túlterhelve. Mintha árnyékfigurák lettek volna a templom misztikus sötétjében. Ebben a pillanatban tért be egy lángolószemű öregember a fiatal szerzetes-barát ósdi gyóntatószékébe.

— Én egy *képmutató* vagyok! — kezdte az önvádolást.

Ez a szokatlan vád felrázta fáradtságából a barátot s néhány percnyi tünődés után ezt súgta a fekete rács felé:

— Nos, Isten nyujtson önnek segítséget a visszatérésre!

— Ó! — jajdult fel az öregember. — Szóval megint itt van? megint rám talált a «rettenetes», az «irtózatos» *visszatérés*? . . . Miért nem mondta, hogy «megtérésre . . .»

— Mondhattam volna azt is! — felelte meglepetten a barát. — Isten segítse önt *megtérni!* — súgta szelíd biztatással.

A kétségek között vergődő már csak a fejét rázta, rázogatta, olykor szinte beleremegett a teste is, az ósdi gyóntatószék is.

— Ó! Ez nem mindegy! — nyögte lemondón. — Ön az első szavával találta fején a szeget. De vajjon tudok-e én megint *visszatérni*?

— Erősítse magát, kedves uram! — hajolt most közelebb a szerzetes. — Gondolom, nem akarja elhitetni vélem, hogy ez önnek nehezen fog menni?

— Én valóban egy képmutató vagyok! . . . Értsen meg engem, kérem — dadogta. — Ez vagyok és ez voltam mindig. Most 63 éves vagyok, hát hogy térhetek én vissza?

Elhallgatott. Izgatottan és nagyon hosszúakat lélekzett.

— Legutoljára négy héttel ezelőtt gyóntam. Tizennyolcadik életévemtől kezdődőleg havi-gyónó vagyok, de hogy mikor volt a legutolsó, valóban érvényes gyónásom, nem tudom. Talán 40, 41, 42 évvel ezelőtt!

— Lehetetlen, uram! — kiáltott fel megremegve a szerzetes. — Ez mégsem lehetséges!

— Úgy-e, ön is gondolja . . . szóval mégsem lehetséges ez? — kapott szomjasan az őszinte, kegyelmes biztatás után. — Olykor én is érzem, hogy . . .

* *Olcsvay Géza* szabad fordítása.

A szerzetes megszeppent, gondolatban nehezteléssel illetgette magát, érezte, hogy az előbbi vigaszt elhamarkodta.

— Félreért, uram. Nem az ön gyónása lehetetlenség! — súgta. — De az alig hihető, hogy ön ne lenne tévedésben.

Az öregember megint csak a fejét rázta idegesen.

— És mégis! — sóhajtotta. — Látja, ezért félek én olyannyira a «visszatérés»-től!

Ismét nehéz és kínos csend ékelődött közéjük. Segítség nélkül maradt mind a két ember. Néhány pillanat múlva újra felhangzott az önvádolás; most keményebben, pörölyütésszerűen.

— Én sohasem mulasztottam el egyetlen egy vasárnapi szentmisét sem. Sohasem káromkodtam. Úgy látszódott az életem, mint egy jámboré, de a lelkem mélyén magamban nevettem az egész komédián és az Istenen. Ezzel a nevetéssel sok mindent elértem. De nem erről van szó. Én öltem, ne ijedjen meg kérem, nem fegyverrel. A becsületet szóval és olykor még egy tekintettel is megölheti az ember! . . . Én házasságokat dúltam szét; a magamét és a másokét. De ne kérdezze kérem, hogy «hányszor»; nem tudom. Sok mindenem van, ami jog szerint nem illet. Egész életemben hazugságból éltem; ez volt a levegőm, az ételem. Sajnos, most nemcsak erről van szó. Mindezek mellett még képmutatóskodtam! . . . Egészen eddig az óráig! — rikoltotta kétségbeejtőn. — És ön szerint nekem tovább kell képmutatóskodnom!

— De az Isten szerelmére kérem, uram, szedje össze magát! — hajolt izguló szánalommal feléje most a szerzetes s feje az ósdi gyóntatószék élettelen rácsához ütődött. — Embertestvérem! . . .

A templomi kísérteties sötétségbe csak a fájdalmas Szűz körül égő áldozati gyertyák árasztottak kísérteties világosságot. A fiatal szerzetes szívére különös érzés abroncsozott. Szeretett volna felkiáltani, küzdeni a kétségbeesés ellen, melyet a gyónó oly régen magaelőtt hajszol s most orvul feléje is nyomul.

— Ahogy jöttem, — kezdte újra az önvádló — és ahogy a templomkörüli körmenetes vezeklőket láttam, vállukon a kereszttel, térdencsúszva a keresztutat járni, belémnyilalt a gondolat. Ezt kell tenned! . . . Igy kell neked is vezekelned! . . . De ahogy a keresztfát megérintettem, amikor vállra akartam venni, eszembeötlött, hogy itt is, ott is vannak, akik ismernek engem, akik tudják, ki vagyok s ha ezek látnak, ezt mondhatják: Nézzétek, milyen jámbor a gazdag ember! . . . Nézze kérem, ha a vagyonomat közéjük dobom, hogy némileg kárpótoljam azokat, akiket károsítottam, akkor ezt mondanák az emberek: Nézzétek a szentéletű embert! . . . Kérem, ha én csak egy tolvaj, csak egy házasságtörő, csak egy normális gyilkos lennék, tudnék bűnhödni és megtérhetnék! . . .

De egy képmutató, valóban csak visszatérhet! Nincs számára más út, mint visszatérni! Uram, tudja ön, hogy mi ez? — rikoltotta remegve. — Ez annyi, mint ugyanazon az úton, mint amelyiken jöttem, *visszabaktatni*, vagyis: újra templomjárás, szentáldozás, alamizsnálkodás; ezek egy jámbor ember ismertetőjelei. Ó . . . Sohsem voltam jámbor! . . . Soha, soha! . . . Életem minden napja képmutatás volt eddig. És most, mikor én el akarok térni a képmutatáskodástól, vissza kell térnem a képmutatáskodó útra? — a hangja most fenyegetőleg rezdült.

Nagyon hosszú szótlanság ült rájuk. A vádló, furdaló csend belefészkelte magát az öreg gyóntatószékbe. Kívülről behallatszott a sok-sok búcsús, a sok-sok bűnös évszázados imakönyörgése . . .

Ó, Mária segíts, ó Mária segíts,
Ó, Mária, segíts, rajtam is!
Egy szegény bűnös közelg Feléd.
Életben, halálban
Ne hagyj elveszni,
Ne engedj halálos bűnben meghalni,
Állj mellém az utolsó harc alatt,
Ó, irgalmasság Anyja!

A fiatal szerzetes-barát utánuk imádkozta, hallhatóan, hogy a vergődő bűnös meghallhassa.

— És tulajdonképen mi űzte önt *most* ide? — kérdezte szelíden.

— Mi? — rezzent meg az öregember. — Hát az utálat és a félelem! — felelte kurta őszinteséggel. — Az önutálás meg a félelem a haláltól és legfőképen ami utána következik . . .

— Érzi, uram, hogy mennyi szépség, békesség van abban, hogy már nem neveti az Istent?

— Érzem — súgta. — Most valószínűleg Ő nevet rajtam?

— Vigyázzon, kérem, ennyire nem szabad és nincs oka kétségbeesnie — mondta nyomatékkal a szerzetes. — Isten gúny nélkül való! . . . Ezt sohse felejtse. Isten az utálatot és a félelmet segítőeszközül küldte önnek, mint kegyelmet. Talán az utolsót? . . .

— És most? . . . Most mit tegyek? . . .

— Az előbb azt mondta, hogy vállaira akarta venni a keresztet, hogy térdencsúszva hordozza végig a Kálvária útján. Jól sejtette, hogy olyan életet, mint amilyent ön élt, nem lehet néhány imával levezekelni, nem lehet megváltani, megtisztítani. De a keresztvivő zsoltárt éneklő búcsúsokénál sokkal nehezebb kereszt vár önre, uram. Viselje mától kezdve «bűnhődésként» az életét. Ez legyen az ön keresztje. Lépjen rá a nehéz «vissza-útra» s formáljon belőle engesztelő-keresztutat! Az Úr

kegyelmes önnel, uram. Már jóval kevesebb éven át kell visszafáradnia, mint amennyi ahhoz kellett, hogy *ide* jöjjön. Talán még a kevésnél is hamarabb megváltja önt ettől a keresztúttól. De addig, kedves embertestvérem, addig, amíg az Úr e keresztet a vállain hagyja, hagyja ott ön is. Ha sebesíti is a vállát, ha fel-feljajdultatja is, csak hordja, viselje engesztelőn, mint vezeklést, mert eleddig csak gúnyból vette kézbe, gúnyból emelgette, vetette magára! Most már mindez nem képmutatás! . . . Most mindez egy roppant nagy szükségesség lett, testvérem. És ha az Úr ezidőben embereket fog ön felé küldeni, akik majd megbotránkoznak és «képmutatónak» nevezik önt, — ez igen könnyen lehetséges — akkor forduljon Istenhez, akit lemosolygott s súgja Feléje: Amikor képmutató voltam, Uram, jámbornak láttak, most képmutatónak tartanak, most tégy jámborrá, azután még jámborabbá, Uram.

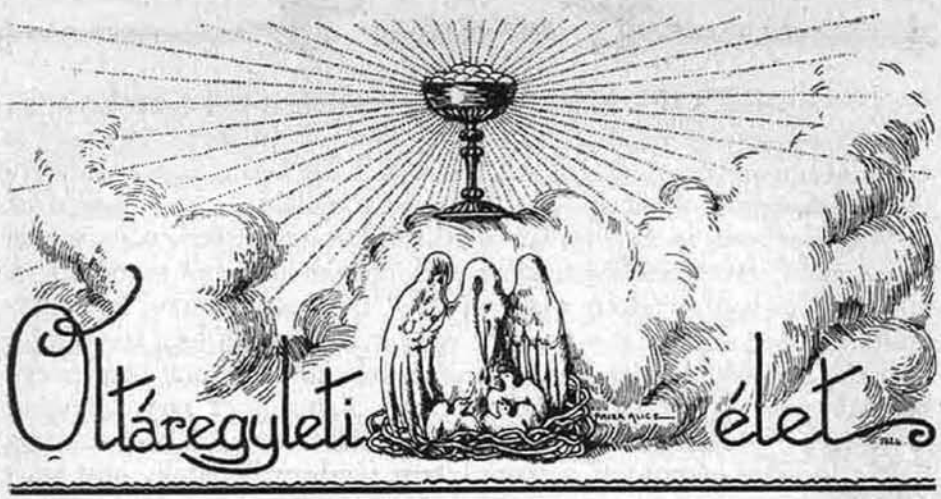
* * *

A templom körül áthatolhatatlan éjtszaka ődöngött. A házak ablakainak szegényes fényei eltűntek, belezuhantak az éjtszakába. Csak a magasbanyúló templomtest kis ablakából szűrődött ki rézvörös fény, az éjjel-nappal égő áldozati oltárgyertyák örök fénye.

Csak három ember volt még ébren. Egy fehér cellában térdelt a fiatal szerzetes, békességért ostromolta az eget; a templomhoz vezető keresztjáró úton az öregember cipelte izzadva, lihegve, térdencsúszva a keresztet; a templomban oltártól oltárig surrant egy tolvaj . . .

A térdencsúszó vezeklő egyre közeledett az útvég felé, de nem ért oda. Előtte megtorpant, felsikoltott s vége lett a keresztútnak, kiszenvedett. Az Úr megsajnálta, elfogadta. Összefutottak az emberek, de csak a fiatal szerzetes-barát ismerte fel a vezeklőt, akiről tudta, hogy már nem «képmutató».

Pályázatot hirdettünk egy népies nyelvű, *eucharisztikus* tartalmú *elbeszélésre vagy regényre*, melyet a megnagyobbodott «Örökimádás»-ban leközölhetnénk. Terjedelme nem lehet több három nyomtatott ívnél = 48 nyomtatott lap az «Örökimádás» folyóirat méretében. A pályázaton résztvevő összes munkák az «Örökimádás» tulajdonába mennek át és a nem nyertesek közül is joga van a lapnak bármelyiket leközölni. *Jutalmak:* I. díj 100 P. II. díj egy ezüst Krisztus-fej művészi kivitelben, III. díj ugyanaz, bronzba öntve. Beküldési határidejét többek kérésére szeptember 1-ig meghosszabbítjuk és precizirozzuk a módját: jeligés a pályázat a bírálat miatt. — Cím: Az «Örökimádás» szerkesztősége, Budapest, IX., Üllői-út 77.

Az Oltáregyesület központi választmánya március 15-én délután négy órakor tartotta rendes havi ülését, amelyen a választmány tagjai szép számban vettek részt.

Dr. Mészáros János prelátus, országos igazgató a tempus Passionis, az Úr szenvedése idejének lelki tanításairól szólt megnyitójában.

A legméltóságosabb Oltáriszentség a szenvedés emléke. Külön vigasztalásunk rejlik ebben a tényben. A szenvedés problémájának egy kulcsa. Megvilágítja azt, hogy a szenvedés miért keresi sokszor inkább a jókat. A Krisztus szenvedése, önfeláldozó halála adja meg a választ. Meg kell értenünk azt, hogy a szenvedéssel Istennek céljai vannak. Az Oltáriszentségen is rajta van a szenvedő Krisztus vére, szenvedésének minden súlya és vigasztalása. Ha leborulunk Előtte és szól mihozzánk az Úr Jézus, megvigasztal minket.

A választmány ezután sok olyan üggyel foglalkozott, amelyekben még újabb információt tart szükségesnek, azért nem döntött véglegesen.

A herminamezői új templom monstranciáját, melyet egy évvel ezelőtt megszavazott a bizottság, tekintettel a templom szeptemberi felszentelésére, már most kivitelezteti, hogy az ajándékokból rendezett kiállítás alkalmával kéznél legyen. Használni azonban csak az Oltáregyesület jövő évi kiállításán történendő megáldás után fogják a monstranciát.

Báró Orosdy Fülöpné ajándéka. Az Oltáregyesület választmányának régi oszlopa és a zárdával együtt nagylelkű mecénása, újabb tanuságát szolgáltatta nagystilűségének és fenkölt lelkületének, amikor két gyönyörű (összesen 4 kg 13 dg súlyú) ezüst vázát ajándékozott azzal a rendeltetéssel, hogy azok beolvasztva, a világkongresszusi nagy szentségtartó ezüstanyagául használtassanak fel. A választmány örömmel csodálta meg a pompás barokk vázákat és a távollevő jótevőnek levélben köszönte meg nagylelkűségét. Mivel már 8 kg 93 dg ezüstünk van, már csak 1 kg hiányzik.

Kőszegről — az ottani Oltáregyesület buzgó életének tanusága ez is — egy női aranyóra, egy súlyos, vastag jeggyűrű és 10 P érkezett ugyancsak a monstranciára.

A kísérőlevelek a következők:

1. «Olvastuk az Örökimádásban, hogy a budapesti eucharisztikus világkongresszus körmenetén használandó művészi kivitelű monstrancia elkészítéséhez mindenki adakozhat.

Örömmel vettük ezt tudomásul és sietek az elsők között hozzájárulni ezzel a csekélységgel, s felajánlom megboldogult nővérem órájának arany hüvelyét az Úr Jézusnak, azzal a kéréssel, hogy Istenben boldogult drága jó nővérem emlékére és lelkiüdvére szíveskedjék ezt a monstranciánál alkalmazandó aranydíszítésekhez *beleolvasztva* felhasználni.

Vagyok kiváló tisztelettel . . .»

2. «A világháborúban meghalt drága jó férjem halálának 20-ik évfordulója éppen egybe esik a budapesti Eucharisztikus Világkongresszus évszámával (1918—1938).

Ebből az alkalomból én is felajánlom az Úr Jézus minél nagyobb dicsőségére a készítendő művészi kivitelű monstrancia előállításához hősi halált halt férjem jegygyűrűjét, az ő lelki üdvösségeért, szeretett magyar hazánk felvirágzásáért és az igazi Világbékéért!

Mivel azt szeretném, ha ugyanez az arany, amit megboldogult férjem a nagy világégéskor is kezén viselt, díszíthetné az Úr Jézus lakóházát, engedje meg Főtisztelendő Igazgató Úr, hogy kifejezhessem azt a kérésemet, hogy szíveskedjék e jegygyűrűt majd beleolvasztva felhasználni a monstranciához.

Szíves értesítést kérünk, ha a küldemény megérkezett-e hiány nélkül? Egyben kérjük azt is, hogy a lapban ne méltóztassék *egyikünk nevét sem közölni.*

Kiváló tisztelettel . . .»

3. «Ide csatolva küldök én is egy csekélyke összeget a monstrancia előállítási költségre.

Alázattal kérem az édes Üdvözítőt, vegye oly szeretettel, mint az evangéliumbeli özvegy 2 fillérét s legyen részvéttel s vonzza magához azt a drága lelket, akiért felajánlom.

Egy oltáregyleti tag.

Mindhárman névtelenek kívánnak maradni! Az szentségi Úr Jézus áldja és jutalmazza meg őket!

Ajánlatot kaptunk az Eucharisztikus világkongresszusi nagy monstrancia ingyenes megtervezésére és az Oltáregyesület által összegyüjtött anyagból való díjmentes elkészítésére. A választmány szívesen fogadta az ajánlatot, de a döntés a jövő választmányi ülésre marad, mert még egy ajánlat érkezett és annak részletei még megtárgyalandók. Igy az elkészítéshez nem kérünk adományokat. Helyette inkább a

Pápa Őszentsége számára készítendő művészi magyar hímzéses fehér selyem miseruhára, amely szintén tárgyalás alatt van a választmánynál.

Felkérjük a magyar népművészet gócpontjain levő Oltáregyesületeket, hogy a népművészet remekeiből való darabokkal, főleg csipkékkel (albára, karingre, oltárterítőre, szentségi trónra való, csak fehér) a jövő oltáregyesületi kiállításunkon vegyenek részt. Ha maguk nem produkálhatnak ilyent, legalább buzdítsák azokat, akik megtehetik, hogy részt vegyenek. Nemcsak az esetben fogadjuk el a csipkéket, ha az Oltáregyesület céljaira felajánlják, hanem akkor is, ha csak kiállítják és utána visszakérik.

Az ócsai Oltáregyesület beszámolójából megtudjuk, hogy az Oltáregyesület — mint a hitélet kovásza — egészen átalakítja a falu képét. *Cser Antalné* beszámolójában elmondja, miként készítette elő az Oltáregyesület a húsvétet (Triduummal) nemcsak a plébánián, hanem a pakonypusztai hívek számára is lehetővé tette a szentmisét és a húsvéti szentáldozást. Szentségimádáshoz most már virágos az oltár, tele a templom, nincs egyedül az Úr Jézus, mint ezelőtt. A saját templomuk hiányainak pótlására nagysikerű előadások jövedelméből 600 P-t fordítottak. A tagok szorgalmasan kézimunkáznak a saját templomuk számára. Szívből kívánjuk, hogy az Úr kegyelme éltesse ezt a buzgóságot állandóan!

Pápáról, — ahol az ország egyik legfinomabban dolgozó Oltáregyesülete működik — ismét gyönyörű eredményeket elénktáró beszámolót küldött *Németh József* apátplébános, az Oltáregyesület agilis igazgatója. Az Oltáregyesület Pápán az irgalmas nővérek zárdájában talált igen meleg otthonra és szeretettel és hozzáértéssel párosult segítő erőre. Főleg az intézet végzett tanítónői dolgoznak páratlan finomsággal és művészettel. A Központ kiállításán mindig kitűnnek a pápai Oltáregyesület darabjai. És mit produkáltak! Álljon erről előttünk a beküldött kimutatás:

A pápai Oltáregyletben 1934. év októberétől 1936. év októberéig az alább felsorolt egyházi ruhák készültek.

Szegény templomok részére:		Elosztatott:				Főtemplom részére:	
	Budapest		Veszprém		Pápa		
	Drb		Drb		Drb		Drb
Miseruha	10	Miseruha	10	—	—	—	Miseruha 3
Miseing	24	Miseing	10	Miseing	3	Miseing 11	Miseing 1
Karing	10	Karing	3	Karing	3	Karing 4	Szószéktakaró 1
Velum	1	Velum	1	—	—	—	Tabernakulumhoz függöny 1
Ciboriumtakaró	20	Ciboriumtak.	10	Ciboriumtak.	5	Ciboriumtak. 5	
Oltárterítő	6	—	—	—	—	Oltárterítő 6	
Kehelyfedő	51	Kehelyfedő	12	Kehelyfedő	10	Kehelyfedő 29	
Kehelykendő	72	Kehelykendő	20	Kehelykendő	20	Kehelykendő 32	
Kéztörlő	57	Kéztörlő	30	Kéztörlő	10	Kéztörlő 17	
Oltárterítő-csipke	3	—	—	—	—	Oltárt.-csipke 3	
Öv	13	Öv	7	Öv	2	Öv 4	
Díszstóla	5	Díszstóla	2	—	—	Díszstóla 3	
Vállkendő	12	Vállkendő	10	—	—	Vállkendő 2	
Kehelyterítő	28	Kehelyterítő	6	Kehelyterítő	6	Kehelyterítő 16	
Kehelyfedő arannyal	2	—	—	—	—	Keh.-fedő ar. 2	
Szentség alá takaró	4	Szentség a. t.	4	—	—	—	—
Bursa	3	Bursa	2	Bursa	1	—	—
Stóla, különféle	9	Stóla	5	Stóla	2	Stóla 2	

Pápa, 1936 október 11-én.

Németh János
apátplébános.

Gyönyörű eredmény! A szentségi Úr Jézus sugározza be az Érette dolgozók életét kegyelmeivel az Ő szokásos «nagylelkűségének» mértéke szerint! Az egyesület az elmult évben 25 új taggal növekedett. Isten hozta, Isten áldja őket!

Az oltáregyleti útmutató megjelent.

Minden oltáregyleti ügyben (Mi az Oltáregyesület? A tagok kötelességei, az Oltáregyesület szervezete, megalakulása, élete és különféle hasznos tudnivalókból összeállított füzet) útbaigazít. Bár csak 42 lap terjedelmű, mégis tárgymutatóval is el van látva, hogy azonnal ott nézhessünk bele, ahol kérdésünkre a feleletet megtalálhatjuk. Minden helyi igazgatónak és elnöknőnek meg legyen a most megjelent kis útmutatója. Ára 80 fillér. Kapható a Központi irodában, IX., Üllői-út 77. Levelezőlapon megrendelve, csekkel küldjük! Az Oltáregyesület minden plébániján programmba vett megszervezésénél nagy szolgálatot tehet!

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXVII. évfolyam * 1937 * Május hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Mária iskolájában. — **Brenner Tivadar:** Mária vár bennünket... — Üdvözlégy... — **Juhász Ferenc:** Hódolat az Úr Jézus előtt. — **Neszmélyi Gyula:** Mária Reparatrix ünnepe. — **Kerner István dr.:** A keresztények szenvedése az Oltáriszentség tűzfényében. — **Olcsvay Géza:** Lelki tarsolyomból. — **Központi:** Imaszándékunk: Az Oltáriszentség magyar szentéve. — **Német István:** Májusi gyöngyvirág. — **Oltáregyleti élet.** — **Király Ödönné:** A hit örökmécsese mellett. — **Miklósi László:** Mily közel az Isten!

A manilai eucharisztikus világkongresszusról lapunk hézagain szemtanuktól hallottakat közlünk.

Oltáregyesületünk elnöknője levelet kapott, mely a *máriagyüdi kegyhely* felkarolását kéri az Oltáregyesülettől. Az Oltáregyesület nem kötelezheti a tagjait arra, hogy a kegyhelynek minden tag évi 1 P-t fizessen, mert az oltáregyesületiek a szegény templomok felruházására adnak alamizsnát, és ott nincs kikötve, hogy mennyit. Nagyon sok tag 24 fillért is nehezen ad. A választmány azonban ezúton ajánlja a tehetős oltáregyesületi tagok jóindulatú pártfogásába a máriagyüdi kegyhely restaurálásának ügyét.

Adományokat szívesen továbbít a Központ.

Mindenki Misekönyve címen az egyházi év összes vasárnapjaira szóló olcsó miseszöveggyüjteményt adott ki *Dr. Klinda Pál*, Budapest, IX., Thaly Kálmán-u. 36. Ára szerzőnél 2 P 50 fill. Könyvkereskedésekben 3 pengő.

!! Csak ezt vegyük első áldozóinknak !!

Poppe—Siekens—Dr. Mátrai:

«AZ ISTENI GYERMEKBARÁTNÁL»

című imakönyve nagyszerű tartalommal, szép képekkel, erős vászonkötésben kapható a kiadóhivatalban 2 pengőért. Bőrkötésben 6 pengő. Olvasóinknak 20% engedmény! A legjobb eucharisztikus gyermekimakönyv, amely egyéni lelkiéletre nevel!

MÁRIA ISKOLÁJÁBAN.

(Az eucharisztikus szentév elé.)

Mária iskolájában készüljünk a magyar eucharisztikus szentévre!

Május 23-án az egész országban, minden templomban meghirdetik az eucharisztikus szentévet. Előkészület lesz ez a Budapesten 1938 májusában tartandó eucharisztikus világkongresszusra. Az eucharisztikus szentév alatt a magyar katolikusok lelkét át kell járnia annak a fénynek, mely az Eucharisztiából árad, annak a kifejezhetetlen energiának, melynek a szentségi Jézusban az Istenség a forrása s az Ő példája az emberi testben megvalósított és utánzásra késztető és képesítő bátorítás. Föl kell kelnie az Eucharisztia napjának! Föl kell ragyognia e nagy Titok élő hitének! *Az ország lanyha katolikusainak is találkozniok kell ez évben a szentségi Úr Jézussal!* De úgy, hogy többé sohse feledjék el! Úgy «ízleljék» meg Őt, hogy többé ne tudjanak Nélküle élni. Úgy átengedjék a lelkükön a kegyelmet, hogy ne bírják el többé egy napig sem a halálos bűn sötétségét! Krisztus az élet forrása, az igaz élet útmutatója legyen számukra.

Ehhez rengeteg apostolkodás szükséges. Sok a bezártlelkű, még sokkal több a közömbös katolikus! Ezeknek a szívében kell a szentségi Úr Jézusnak utat nyitni, a Vele való barátságra őket elvezetni. Nem könnyű feladat! Résen lesz ám az ördög is! Meg fog tenni mindent a katolikusok ellen. Ő látja a célkitűzéseket, látja a munkát és *vannak*, akikben féltékenységet, irigységet, gyűlöletet kelthet és akiket aztán felhasznál a katolikusok ellen. De magukat a katolikusokat is sanyargatja általuk. Már most is! Hát még e szentévben! De jó szembe néznünk a veszedelemmel! Jó megizmosítani a hitünket, bizalmunkat az Úr Jézussal szemben! Csak úgy tudunk apostolkodni, az Ő eucharisztikus országáért dolgozni! *Először* nekünk kell igazán *meglátnunk* Őt, nekünk kell *elmélyednünk* a legfölségesebb Oltáriszentség hitcikkelyében és *átitatnunk a lelkünket* azzal, amit másoknak meggyőződéssel és eredményesen akarunk hirdetni.

Járjunk tehát — előkészületül — Mária iskolájába! A Szűzanya igen jó tanítómesterünk lesz! Jézus az ő Fia! Mária ismeri Őt legjobban! Mária hallotta először az angyal ajkáról Jézus szent nevét; Mária látta a Szentlélek világosságában a megtestesülés titkát; Mária ismerte meg az Úr Jézust elsőnek és a legtökéletesebben, mert ő volt Jézus édesanyja: előtte volt nyitva a világ legtökéletesebb útja — *az anyai szívé* — az Úr Jézushoz. Emmerich Katalin víziója szerint a legfölségesebb Oltáriszentség alapításának is lelki átélője volt a Szűzanya: e titok egész tartalmát fölfogta és lelkileg a legmélyebben átélte. Menjünk Máriához és vele nézzünk az Úr Jézusra! Vele gondolkozzunk róla! Vele együtt készüljünk a szentáldozásra! Vele együtt fogadjuk és «ízleljük» az Urat! S aztán, amikor apostolkodni akarunk, ismét arra gondoljunk: hogy szólana most Mária az én helyemben? Hogyan fogadná a lekicsinylést, az ajkbiggyesztést, vagy grimaszt? Vagy hogyan lelkesítené a bátortalan elindulást? Vagy mit tenne akkor, ha megértésre, vagy lelkes fogadtatásra találna! Milyen örömmel és lelkesedéssel építene tovább? Milyen fényessé szítaná a hit, szeretet és imádás lángját az Eucharisztia körül!

Hogy Máriát jól megérthessük, gyakoroljuk az ő erényeit: legyünk minél tisztább szívvel, minél alázatosabb lelkülettel és minél nagyobb készséggel keressük az Isten akaratát. Mária jó tanítónk és kalauzunk lesz így az eucharisztikus apostolságra való előkészületben.

Jelmondatunk: *Mária anyai szívével a szentségi Úr Jézusért!*

Mátrai Gyula dr.

MÁRIA VÁR BENNÜNKET...

A májusi Szűzanyához
Vigyük sajgó szívünket,
E szép hónap minden napján
Mária vár bennünket.
Aki Hozzá folyamodik,
Ráborítja palástját,
Irgalmat nyer szent Fiánál,
Aki áldja Máriát.

Brenner Tivadar.

A manilai eucharisztikus világkongresszusra *érkező bíboros legátust* már a hajóján rádión köszöntötték és elébe énekelték a spanyol nyelvű nagyon szép kongresszusi himnuszt.

ÜDVÖZLÉGY...

Üdvözlégy szép Szűz Mária,
május dicső Királynéja!
így köszöntnek: liget, berek,
a csicsergő madársereg;
erdő, mező, forrás, csermely,
hegyek-völgyek, patak, tenger;
minden fűszál, minden vízér,
minden világ Téged dícsér;
gyermek, felnőtt, minden nemzet
oltáridra virágot szed;
s ajkukon zeng az ária:
üdvözlégy szép Szűz Mária!

Brenner Tivadar.

HÓDOLAT AZ ÚR JÉZUS ELŐTT

Legyen áldott, ki a mennyből a földre leérkezett,
Zengjünk az Úr szent Fiának víg hozsánna éneket.
Ég s föld dicső szent Királya, legyen áldott a neved,
Fakadjon ott üdv és áldás, merre halad szent lépted.

Legyen áldott, ki a mennyből földre jő,
Zengjük neki: áldott legyen, áldott Ő;
Mindörökkön legyen áldott, ki megváltja a világot,
Áldott legyen, áldott Ő, ki a mennyből földre jő!

Juhász Ferenc.

Mária Reparatrix ünnepe

lesz május 2-án. A Mária Reparatrix Társulat (címe: Budapest, IX. kerület Üllői-út 77. szám.) tagjai részére teljes búcsú nyerésének napja. Az egyesület tagjai számára az Örökimádás templomban 10 órakor *ünnepélyes nagymisét* celebrál *dr. Mészáros János* prelátus, budapesti általános érseki helytartó. A szentmise alatt a tagok megáldoznak. *Délután* 5 óra 15 perckor szentbeszédet mond *dr. Mátrai Gyula tb. p. t. k.*, társulati igazgató. A szentbeszéd után ünnepélyes litánia és áldás, melyet *Rotta Angelo* érsek, pápai nuncius fog adni a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. A Mária Reparatrix társulatnak tagja lehet mindenki, aki imáit, engeszteléseit (tehát különösen való az Oltáregyesületieknek) a Boldogságos Szűzzel való egyesülésben akarja felajánlani az Úr Jézusnak. Fizetni semmit sem kell a tagoknak! Kötelezettségük a Szűzanyával lelki egyesülésben végzett engesztelésen kívül csak napi egy Üdvözlégy e fohásszal: Mária Reparatrix, könyörögj érettünk! Jelentkezni lehet e címen: Mária Reparatrix Társulat Budapest, IX., Üllői-út 77. Levélben való jelentkezésnél 12 fillér értékű bélyeget kérünk. (10 fillér a felvételi füzetbe és 2 fillér a postaköltségre). Aki még nem gyakorolná az engesztelésnek ezt a tökéletesebb módját, lépjen be a társulatba és tapasztalni fogja, hogy Máriával együtt minden jobban megy és tökéletesebb! Az Ő hívei nemcsak a ruhában szépek, de a lelkiekben is.

Neszmélyi Gyula.

A keresztények szenvedése az Oltáriszentség tűzfényében.

Irta: *Dr. KERNER ISTVÁN.*

3. Végül még egy harmadik létesít a mi szenvedésünk és az Oltáriszentség között titokzatos, szent kapcsolatot. Az Oltáriszentség elsősorban Krisztus misztikus testének, az Egyháznak szentsége. «Mert egy kenyér, egy test vagyunk mindnyájan, kik egy kenyérben részesülünk.» (I. Kor. 12_{13}.)

A szentségekről hisszük, hogy amit külsőleg jeleznek, azt belsőleg létre is hozzák. Amint sok búzaszemből egy kenyér lesz s amint a sok szőlőfürtből egybeforr a bor, úgy egy testté lesznek, akik Krisztus kenyerével élnek és Krisztus szent vérével oltják lelkük szomjúságát.

A tridenti szent zsinat szerint az Oltáriszentség jelképe az egy szent testnek, amelynek feje Krisztus s amely test tagjaivá leszünk a hit, remény és szeretet által. (Sess. 13 c. 2.) Amit külsőleg jelképez, azt meg is valósítja e nagy szentség és az igazi egységét Krisztus misztikus testének ez adja meg.

A szentáldozás utáni imák főkép ezen egység nagy kegyelmeért esedeznek az Úrhoz. Ez az egység annál nagyobb, mennél inkább élteti az egész testet egy és ugyanazon szellem, mennél inkább uralkodik a test tagjain egy és ugyanazon törvény. Krisztus misztikus testének törvénye pedig, hogy mintegy kiegészítője és befejezője legyen Krisztus életének és a világ végeig tartó működésének, hogy szétárassza az egész világra azokat a kegyelmeket, amelyeket Krisztus, mint a fej, szerzett számára. «Hogy alkalmassá tegye a szenteket a szolgálat munkájára Krisztus testének kiépítése végett.» (Eph. 4_{12}.) «Hogy mindenképen növekedjünk őhozzá, Krisztushoz, aki a fej és akitől van az egész testnek egybeerősítése és egybekötése minden összekötő íz közreműködésével, minden egyes tagra kimért tevékenységben: így történik azután a test növekedése a maga épülésére a szeretetben.» (Eph. 4_{16}.)

Ahhoz azonban, ami által az Egyház kiegészítője, növekedése és betetőzése lesz Krisztusnak, tartoznak a mi szenvedéseink is. «Most örömest szenvedek értetek és kiegészítem testemben azt, ami híja van Krisztus szenvedéseinek az Ő teste, az Egyház javára.» (Kol. 1_{24}.) Szenvedésében minden hívő gondoljon erre, hogy szenvedése Krisztus misztikus testének, az Egyháznak javára szolgál. És akkor tudja, hogy nem hiába szenved, hogy szenvedésének türelmes elviselése a lelkeknek üdvére szolgál. A szenvedő keresztények az apostollal mondhatják keresztény testvéreiknek, sőt a pogány lelkeknek is: Bennünk a halál

munkálkodik, bennetek pedig az élet.» (II. Kor. 4_{12}.) Igy lett a vértanuk vére a keresztények magja. Igy munkálja a mi szenvedésünk azt, hogy az egész megváltott emberiség egyre hasonlóbb legyen a fejhez, a második Ádámhoz, a megfeszített Krisztushoz.

Ha tehát Krisztus misztikus testének élettörvénye, hogy ez a test a szenvedések közepette fejlődjék és érje el tökéletességét, akkor az a szentség, amely e törvény megerősítésére szolgál és Krisztus misztikus testének fejlődését leghathatósabban előmozdítja, nem lehet más, mint a Krisztussal való szenvedés előmozdításának szentsége. E szentségnek szükségképen rendeltetése, hogy minket arra segítsen, hogy mi is örömest szenvedjünk és kiegészítsük testünkben azt, ami híja van Krisztus szenvedéseinek az Ő teste, az Egyház javára.

Az Oltáriszentség közelebb hoz tehát minket Krisztus szenvedéseivel, amennyiben a Kálvária áldozatának megújítása, amennyiben Krisztus kegyelmi életét növeli bennünk, amennyiben Krisztus misztikus teste fejlődésének szentsége.

De vajjon nem lep-e meg bennünket, hogy az a szentség, amelyről naponta hirdetjük, hogy minden gyönyörűséggel teljes, egyben a szenvedés szentsége? Nem riaszt-e vissza minket az a gondolat, hogy minden szentáldozásunk egy hangos kijelentése annak, hogy mi készek vagyunk szenvedni, önmagunkat megtagadni és Krisztussal feláldozni?

Bár ezek komoly gondolatok, mégsem szabad a dolgot úgy értelmeznünk, hogy minden szentáldozás miatt többet is kell majd szenvednünk. A szenvedés mértéke, amely számunkra ki van jelölve, az isteni Gondviselés titka. Ne a szenvedés mértékében keressük a szenvedésünk és az Oltáriszentség közti összefüggést, hanem abban, hogy az Oltáriszentség különös erőt ad nekünk szenvedéseink elviselésére és eszközli, hogy szenvedésünk és keresztünk egyre jobban nem a mi, hanem Krisztus szenvedése és keresztje legyen bennünk Isten dicsőségére és a lelkek javára. Krisztussal és Krisztusért szenvedni pedig mindig nagy vigaszunk és erőnk leszen, mert igaz, amit Szent Pál mond: «Ha meghalunk Vele, élni is fogunk Vele». (II. Tim. 2_{11}.) (Vége.)

A manilai kongresszus színtere közel van az egyenlítőhöz, azért óriási a hőség télennyáron. Csak az a különbség, hogy az egyik évszakban, a mi telünk idején egészen ritka az eső, így elviselhetőbb a hőség, mely árnyékban is 35 fok. A templomok ablakai állandóan nyitva vannak. A gyakori földrengések miatt a templomok vasbetonból és alacsonyan épültek. A Szent Sebestyén-templom tiszta acélból van.

A manilai nép igen csendes vérmérsékletű; húst nem esznek, szeszesitalt nem isznak. Banán, kókuszdió, ananász, datolya a táplálékuk. A lakosok legnagyobb része ültetvényes.

A filippinók a manilai eucharisztikus világkongresszusra évek óta egyházmegyei kongresszusokkal készültek elő és így tudták megteremteni azt az áhítatot, mely minden külföldit bámulatba ejtett. Nekünk is ott kell lennünk az eucharisztikus szentévben minden előkészületet jelentő megmozduláson és mindegyikünknek tennie kell valamit.

LELKI-TÁRSOLYOMBÓL

200.

Az alkotóművész sehová se tartozzék, mert van két biztos mentsvára: a *művészet*, meg a *műértés*. Amíg a művészet kapujáig baktatsz, lehetsz zilált, lehetsz gyűrött, lehetsz szétajándékozott, de amid megvan, parancsold egybe, mikor a szent kapun bebocsátásért csengetsz. Legyen csak két garas a Lelked zsebében, de ez a két garas jól egymás mellett legyen *ilyenkor*.

201.

A zene évszázezredek óta járja a Földet. Mindenki megérti és mert mindenki megérti, nem egykedvűsködik, nem züllik, hanem csodálatosan fejleszti, szépítgeti magát. Utánozzátok a zenét!

202.

Előbb higyj — nyiltan is, rejtetten is — *Istenben*, hogy bármely tetted — nyiltan is, rejtetten is — «istenes» lehessen.

203.

Eszed ne nyomja el a szívedet!

204.

Legtöbben az Úr törvényeit csak a «kezükben» és nem pedig a «szívükben» tartják.

205.

Nyiltan nevezd meg vallási hovatartozásodat, mert hitbeli iskolázottságod fokát közvetlenül csak az a mód jelzi, *ahogy* az emberiség Istene felé igyekezel.

205.

A hit kötelezettség, s mint ilyen lekötelezetté tesz. Csak a hitetlen nem szeret lekötelezett lenni!

207.

«Ingyen» mosolyogj másokra!

208.

Ne előtted térdeljenek az emberek, hanem aki feletted van s keményszívűségünk miatt — évezredek óta — csak a reményből él. Él, ítél és remél.

209.

Hibádat ne temesd be nyomban. Nem árt, ha egy ideig magad előtt látod «tetemét».

210.

Előbb saját tökéletlenségedet s csak azután dobold ki mások gonoszságát!

211.

Túlbuzgalomból ne aggassd minden gyatraságodat az emberek elé. Legyen neked elég, hogy tud róla az *Isten!*

212.

Az alázatosság nem zárja ki a bátorságot. Kell nekünk a bátorság, hiszen szeretettel fizetnek érte azok, akiket «bátran» szeretünk.

213.

A bűnt nem a magyarázatokból gyűlölhetjük meg. Amíg nem *érted* és nem *látod* a bűnt, nehezen találsz nyomós egyéni okot az azonnali faképnélhagyására.

Irta: OLCSVAY GÉZA.

Szentséges Atyánk május 31-én lesz 80 éves. Az Oltáregyesület e napon az Örökimádás-templomban reggel 9 órakor ünnepélyes szentmisét mondat és tagjai közös szentáldozáshoz járulnak a Szentatyáért. **A fiókoltáregyesületektől jelentést kérünk május 15-ig arról, hogy hányan ajánlják fel szentáldozásukat.**

A manilai eucharisztikus világkongresszusnak a Lunéta-parkban elhelyezett óriási oltára háromemeletes volt Az I. emeleten foglalt helyet az egyszerű papság, kb. ezren; a II. emeleten a prelátusok és püspökök (93 püspök), a III. emeleten volt a tulajdonképeni oltár és a bíboros legátus trónja. A tér egyik sarkában óriási sekrestye volt, ott gyülekezett a papság és onnét vonult fel az ünnepségekre.

A manilai eucharisztikus kongresszus nem annyira méreteivel, mint inkább *áhítatosságával imponált*. Idegenek csak nyolcezren voltak, de mindenkit meghatott a filippinók jámborsága. Ott általános, hogy térdenállva, órák hosszat — többnyire tárt karokkal — imádkoznak. Mezítelen térden kúsznak végig a 25 méter hosszú templomon, hogy a főoltárnál elhelyezett feszületet megcsókolják. A szentségi körmeneten az áldásra *kivétel nélkül mindenki* térdreborul. A Lunéta-parkban olyan csend és összeszedettség uralkodott, hogy még egy zárdakápolnában sincs nagyobb. Amikor a Szentatya áldására negyedórát kellett várakozni, a legnagyobb *fegyelmezettséget* tanusították; nem volt mozgás, suttogás a szabad téren, mindenki imádkozott.

A manilai világkongresszus körmenetén a legméltóságosabb Oltáriszentséget egy teherkocsira szerelt oltáron vitték. A kocsi és oltár pompásan fel volt díszítve. Az oltárra kitett szentségtartót állandóan egy pap fogta. Előtte térdelt a bíboros legátus. A kocsit nyolc diákonus húzta.

IMASZÁNDÉKUNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG MAGYAR SZENTÉVE.

Május 23-án nyílik meg az eucharisztikus szentév. Szentháromság vasárnapján az egész országban meghirdetik. Minden katolikus testvérünk hallani fog róla. Sokaknak új fénysugár hatol a szívébe; az eucharisztikus lelkeknek pedig új meglátásokat közvetít a régi fény, a fehér Szentostya benső tartalmából. *Ez a szentév van hivatva arra, hogy az 1938-i eucharisztikus világkongresszusra előkészítse a magyar katolikusokat.* Ezért mérhetlen fontosságú!

Legyen állandóan benne imádságainkban! Könyörögjünk azért a sok segítő kegyelemért, amelyre szükségük van azoknak, kiknek életében eddig nem világított az Eucharisztia. — Milyen nehéz volt elviselni a folyton napnélküli felhős heteket a közelmúltban! — S ahol az Oltáriszentség napsugara hiányzik, ott még nehezebb az élet. Beigazolódik az Úr szava: «Nélkülem semmit sem tehettek». Csak látszólagos élet a szentségi Úr Jézus nélküli élet, erő és eredmények nélkül.

Ebben a szentévben alkalma lesz mindenkinek arra, hogy Krisztusba kapcsolódjék, hogy lelkileg újra elemébe jusson, olyan talajon éljen, amelyben az igazi élet forrásozik. Ha rágondolunk, mennyien szalasztják el a kegyelem-alkalmakat, rögtön érezzük, hogy sokat, nagyon sokat kell imádkoznunk azért az eucharisztikus lelki tavaszért, melyet a szentévtől várunk.

A már eucharisztikus lelkeknél a megizmosodás ideje lesz a szentév. Mennyi felületesség és felszínesség jelentkezik nálunk sokszor a legjobb igyekezet mellett is! Milyen következetlenek vagyunk életünkben! Mennyire nincsenek összhangban az ember tettei a lélek elveivel! Milyen sekélyes az imádásunk, milyen huzavonás az áldozathozatalunk! Milyen gyenge a lelkünk másoknak világító fénye! És így tovább sorolhatnánk gyarlóságainkat. De minek? Inkább figyelmezzünk nagy örvendezéssel arra, hogy most itt a kegyelem-alkalom: most lesz számunkra az eucharisztikus szentévben a lelki elmélyülés ideje. Imádkozzunk érte sokat, mert az ima «kegyelmet eszközöl és akaratot indít» s a kettő együtt az eredmények titka.

Szűzanyánk gyönyörű hónapjában «Mária anyai szívével» egyesülésben imádkozzunk és könyörögjünk nemcsak imaóráinkon, hanem szinte minden nap és állandó fohászokkal az eucharisztikus szentév lelki sikeréért.

TELJES BÚCSÚK:

Május 6. (kettő), 7., 27. (és az Úrnap egész nyolcada alatt minden nap), az imádási óra napján, egy tetszésszerinti napon és a havi gyűlés napján a résztvevőknek. *Központi.*

Az imaszándékot azért nyomtatjuk le külön, hogy minden oltáregyleti tag — ki nem tudja megrendelni az Örökimádást — legalább ezzel tartsa a kapcsolatot a Központtal. Kettő fillérért adjuk, hogy mindenki megvehesse.

Májusi gyöngyvirág

DRÁGA, jó Lélek! A nyíló szép tavasz ezer örömét és üdvözletét küldöm hozzád innen a csendes pilisi berekből, mely olyan most, mint egy ünnepre hívó fényes székesegyház. Fényözön árad szét a leomló napsugártól, virágdíszbe borult minden bokor, minden fa, s ha a szellőben megmozdulnak az ágak, csupa koszorú integet felém. Aztán a gyönyörű pázsitos szőnyeg! Ilyet nem tud szőni semmiféle emberi kéz, oly tiszta, üdezöld és bársonyos az egész! Ha pedig rajta jársz, valami titokzatos áhítat, ihlet ébred a lélekben, imádságra hangol. Hát még az orgona! Ez az ezer és ezersípú csodálatos hangszer kifogyhatlan a hatalmas és jóságos Isten dicsőítésében. Hallható itt a lágy szellő csendes susogása, a zümmögő méhecskék elandalító zsongása, a sokféle madárdal jóleső melódiája s itt-ott a mennydörgés megrázó fensége. Mind-mind egy csodálatos harmónia a Teremtő magasztalására.

Jó ebben a nagy ünnepi templomban járni, dolgozni, pihenni, imádkozni.

Éppen most száll az égnek egy trillázó kis pacsirta. Szeretem ezt a kis madarat, mert remek képe az Istenben örvendő léleknek. Itt fészkel a földön, a búzavetésben, de a szíve felfelé vágyik. Húzzák, vonzák a magasságok, a tiszta levegő, a sugárzó égbolt, a fényben úszó felhők. Minden órában felrepül énekelve, dalolva emelkedik. Minél magasabbra száll, annál nagyobb az öröme, annál kicsordulóbb a jókedve, daloldalol fent keringve a magasban, közel az éghez, ünnepi imáját zengi. Úgy húzza fel a mi lelkünket is, viszi magával, lendületet ad, hogy még magasabbra szálljunk, ahova a kis madár már el nem érhet, ami csak a léleknek boldogító szent joga, Istenünk örök atyai otthona.

Ennek a gyönyörűséges májusi természetnek egyik legkedvesebb szépsége a gyöngyvirág. Már az ébredése is sokatmondó. Mint begöngyölt zászló tör fel a sötét rögből s bontogatja szét gyengéden zöld levelét, ezt a könnyen lengő lobogót, mely az új élet, a szebb élet diadalát hirdeti, egyben a tavasz ünnepi hódolatát jelenti a nagy Teremtő művészi akarata előtt, mely oly csodásan remekel az ébredő természetben. Kicsi, apró, sötét porszem, mivé lettél a nagy Alkotó ujjának érintésére! Szépséges gyöngyvirág. Zöld levélkeretben illatos gyöngyfüzér. Kedves vagy áldott Urunknak, mert mosolyából születtél. Kedves vagy nekünk, mert ránk is csak mosolyogni tudsz.

Minden mosolyból egy-egy gondolat sugárzik. Hát mit mondasz nekem szépséges gyöngyvirág? *Isten szeme vagyok.* Ezer és ezer tiszta fehér szemecske. Mindegyikben az ég mosolygó üzenete. Ebbe a szembe

szívesen nézünk. A Láthatatlan lesz benne láthatóvá. Mennyei Atyánk jóságos arca sugárzik felénk, azért nézegetjük olyan jólesőleg és gyönyörködünk benne olyan hosszasan. Nem tudjuk megúnni. Hatása alatt mi is mosolygunk, jókedvűek leszünk. Ezért ékesítjük vele otthonunkat, hogy mosolyogni tudjunk a hétköznapok robotjában is; ezért visszük oly szívesen a beteghez, hogy a fájdalmak tanyáján, a bánatos lélekben is napsugarat fakasszunk és örömet derítsünk vele.

Gyöngyvirágos ligetben Isten közelében járunk, atyai jóságát érezzük. Azért vágyik a lélek és siet oly szívesen a nyíló természetbe, a virágos rétre, a lombsátoros erdőbe. Ezért vagyunk ott újból gyermekek. Még az élet súlya is könnyebb, mert az édesatyai karok ölelnek át és tartanak minket. Úgy vagyunk mi is, mint korunk bájosan kedves szentje, a Liziői kis Teréz, kinek csodálatos érzéke volt a természet szava iránt. Azt olvassuk róla már kicsi gyermek korában, hogy míg édesatyja horgászott, ő a réti és mezei virágok közé ült s ezek telehintették lelkét aranyos himporral, elárasztották pici szívét mézédes illattal, boldog gyönyörűséggel. Elbűvölte a természet szépsége, mert megsejtette benne mennyei Atyját, a jó Istent. Ezek a mezei virágok játszótársai lettek s önmagát is mezei virágnak tartotta, akihez lehajolt nagykegyesen a jóságos Isten és elárasztotta kegyelmének fényével és szeretetének édes örömével, hogy atyai szívének mindig jókedve teljék benne.

Mit mondasz még gyöngyvirág nekem? *Kis harang vagyok, ezüstcsengetyű a mennyből.* Minden gyöngyvirágszem egy kis csengetyű. Hangjára megújulnak gyermekkori boldog álmaink. Látjuk a karácsonyi angyalkákat, akik kis ezüstcsengetyűt kötnek a betlehemi barikák nyakára, hogy szerteszéjjel csilingeljék a jóhírt, az örömhírt, hogy megnyílt az ég és velünk az Isten, gyermek lett értünk az Isten. No most csak ébredjünk fel álmunkból, mert a májusi gyöngyvirágnak sohse volt még magyar földön olyan ünnepre hívogató hangja, mint mostan. Szentévet hirdet. Régi álmaink valósulnak. Napkeletről, napnyugatról felénk áradnak a népek. Az örökmécs csillaga vezeti őket hozzánk. Készüljünk fel, mire ide érnek. Szentévet kezdünk. Bensőségesebben akarjuk átélni, hogy a hófehér Ostyában köztünk, velünk az áldott Jézus. Hegyen-völgyön szólnak már a kis ezüstcsengetyűk, ébresztgetik hitünket, győzelmes szeretetre hangolják lelkünket. Eucharisztikus Jézus, Te uralkodjál rajtunk, jöjjön el a Te országod.

Van még egy titka a gyöngyvirág kellemének: az illata. Ez az a kiáradó valami, amivel nem tudunk betelni. Egyszerűen hódító kellemesség. Titokzatos olajos korsót sejtünk benne, mely folyton árad s ki nem fogy, míg csak a virág tart. Eszembe jut, hogy az apostol

beszél *a lélek illatáról*, ez *a lélekből kiáradó krisztusi kenet*, az erények illata. A jó Isten úgy akar köztünk járni, mint mi az illatos réten, az aromás eperföldeken, érezni akarja a kegyelem kiáradását, a jóságnak, tisztaságnak, alázatnak, szeretetnek messze kiható illatát, a bennünk lakozó Szentlélek illatos kenetét. De ezt keresi önkénytelenül is az ember a másik lelkében. A lélek kegyelmi illatának, a belőle áradó természetfölötti erőnek valami csodálatos vonzóereje van. Szienai Szent Katalint tömegek kísérték a belőle kiáradó lelkiség miatt. Akik vele lehettek, jobbá lettek tőle. A nagy Don Bosco kirándulásra visz egy sereg fegyencet minden őrizet nélkül és egy sem szökik meg tőle. Még a börtönbe is visszamennek vele a lelkéből kiáradó jóság hatása alatt. — Sajnos, van a léleknek más illata is. Ez már nem is illat, hanem hullaszag. A benső bomlásnak és szétesésnek kellemetlen szaga. A bűn a szörnyű benső bomlás. A Szent Alajosok, Viennai Szent Jánosok megérezték és összeestek tőle. Itt csak egy mentség van: a lelki feltámadás Krisztus szent vére árán a bűnbánat szentségében.

Végül még egy gondolat a gyöngyvirágról. Nem egyenkint, hanem füzérben jelentkeznek az apró gyöngyszemek. Mintha *minden szálacska egy-egy tized olvasó* volna a Május Királynéjának örömére és tiszteletére. A gyöngyvirágos erdő olyan nekem, mint az élő rózsafüzér, csupa Ave, köszöntés színben, illatban, a természet nyelvén. Mily szép ez a csendes és mégis fenségesen dallamos litánia a nagy májusi virágos oltár előtt. A természet minden gyöngyét és minden ékességét odarakja hódolatul a föld dicsőségének, a Szent Szűznek lábai elé.

Oly jó ebben a májusi szép, nagy templomban járni, dolgozni, pihenni, imádkozni.

Drága Lélek, néhány szál gyöngyvirágot mellékelek számodra. Isten velünk! *Német István.*

A manilai kongresszus elsősorban a keleti katolikusok hódolata volt az Eucharisztia előtt. A szentségi áldásra 500.000 ember — férfiak és nők egyaránt fehér ruhában — térdelt le. Kezükben égő gyertya, szívükben mélységes áhítat, amelyet *évek óta tartó előkészülettel* munkáltak ki lelkükben.

A manilai eucharisztikus világkongresszuson vendégszeretet és organizáció nem volt, de azt ott nem is várta senki; annál inkább elvárják ezt nálunk, akiknek nagyhírű múltjuk van e téren. Testvér, te mit fogsz tenni a budapesti világkongresszusért?

Felvétel a kőszegi missziós szemináriumba. Az Isteni Ige Társasága missziós szerzetes rend (a Szent Mihály Missziós Naptár, Világposta és Kis Hitterjesztő kiadója) kőszegi missziós szemináriumába növendékei közé felvesz a gimnázium mind a nyolc osztályára olyan jó magaviseletű, jól tanuló és egészséges fiúkat, akik missziós papok akarnak lenni. Érettségivel jelentkezőket azonnal a noviciátusba vesz fel. A felvétel feltételeiről bővebb felvilágosítást nyujt a Szent Imre Missziós Szeminárium rektora, Kőszeg.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Az Oltáregyesület központi választmánya április 12-én tartotta ülését, melyet a távollevő országos igazgató helyett *Mátrai Gyula dr.* ügyv.-ig. vezetett. Megnyitójában arra mutatott rá, milyen kimondhatatlan nagy eszközt adott az Úr Jézus nekünk a szentmisében arra, hogy szegénységünk, nyomorúságunk és gyarlóságaink ellenére olyan valamivel járuljunk Isten elé, olyant adhassunk Neki, ami Előtte a legdrágább, aminek Ő is örül: a Fiát, Jézust, Krisztust adjuk Neki a szentmisében, mert nemcsak a pap, hanem minden jelenlevő is bemutatója a legszentebb áldozatnak. A szentmise a legnagyobb imádságunk, a leghathatósabb Isten-dicsőítésünk, könyörgésünk és engesztelésünk. Az Oltáregyesület vezetősége és minden tagja használja fel az alkalmat minden szentmisénél, emelkedjék a benne elénk táruló lelki lehetőségek szintjére és vigye onnét magával a teljes bizalom abszolút erejét.

Imahadjáratot indítson az Oltáregyesület is — mint az Akció Katolika óhajtja és kéri — a szerzetes rendekkel és más engesztelő társulatokkal egyetemben. Hogy a szentségi Úr Jézus országa nálunk az eucharisztikus világkongresszusra teljes legyen, nagyon sokat kell engesztelnünk, könyörögnünk a mérhetetlen tömegű bűn és az Úr szellemével ellenkező világnézet ellensúlyozására. A választmány fokozott mértékben kéri a májusi imaszándék megszívlelését.

Az eucharisztikus világkongresszus nagy monstranciájának ügyében úgy határozott a választmány, hogy a kiviteleztetésre nézve elfogadja az Oberbauer cég ajánlatát, mely arról szól, hogy tekintettel a cég 75 éves jubileumára, felajánlja az Oltáregyesületnek a mostrancia ingyenes elkészítését az Oltáregyesület által adandó anyagból (arany, ezüst, drágakövek). A tervező művész *Megyer-Meyer* professzor lesz, aki három tervet készít és azok közül a választmány által elfogadottat még az Akció Katolika művészi bizottsága bírálja felül s csak azután kerül kivitelezésre.

A mostranciára újabb adományok érkeztek: a központi házban működő hétfájdalmú kongregáció tagjai névtelenül több arany- és ezüsttárgyat, egy szintén névtelen oltáregyesületi tag 60 gr aranyat adott, hogy a monstrancia kis holdacskája és az azt tartó zsámoly egészen aranyból legyen (milyen finom megnyilvánulása ez a szentségi Úr Jézus iránti élőhitnek és mélységes szeretetnek!), ugyanő még a következő drágaköveket adta: 4 drb gyémánt, 4 drb türkisz, 4 drb rek. rubin, 4 drb korall, 4 drb opál (külön is az oltáregyesületi tagok imáiba ajánljuk e nagylelkű jótevő szándékait!); egy más úrnő «Egészségemért és 93 éves édesanyám látásáért» egy 25 dekás ezüst merőkanalat adott a szentségtartóba való beolvasztásra. Ismét egy más úrnő boldogult férje arany jegygyűrűjét adta, hogy a szentségtartó megaranyozásánál használjuk fel. A szentségi Úr Jézus, kinek trónjául adták oda e nemes lelkek drágaságaikat, emelje lelküket az Ő Szívének szeretetrónjára és fürössze meg őket boldogító kegyelmeiben!

Az Örökimádás terjedelmét nemrég emeltük fel 20 lapra, de a miniszterelnökség sajtóosztálya letiltotta, így kénytelenek vagyunk a 16 lapos megjelenésre visszatérni.

Az Örökimádás-templom restaurálására szánt adományokról és a pápa miseruhájáról a jövő számunkban.

Az Oltáregyleti útmutató megjelent!

A HIT ÖRÖKMÉCSESE MELLETT.

Irta: *KIRÁLY ÖDÖNNÉ.*

HUSZKÁÉK mélységes hittel hitték, hogy az isteni Gondviselés vezérelte őket annakidején a Bognár-tanyára; hitték, hogy bölcs akarata juttatta hozzájuk Máriát, ezért a gyászhír vétele után drága örökségül kapott leányuknak tekintették. Amikor pedig egyetlen fiuknak is el kellett mennie a virágos katonavonaton, méginkább elhalmozták szeretetükkel, jóságukkal. Mária hálás volt nekik, hálás volt az otthonért, amit azonban, bárhogyan is iparkodott, de mégsem tudott otthonának érezni, fájó sebként érezte, hogy idegen emberek irgalmára szorult. Sokszor fogta el sóvárgó vágyakozás Pali, a forrón szeretett bátyóka után, de a fiú még csak életjelt sem küldött a messze idegenből.

Itthon meg csak járta borzalmas táncát a háború réme. A virágos vonatok visszatérőben szétlőtt ablakú, sebesült vonatokká váltak, az utcákon mankók kopogtak, vak katonák botorkáltak, a férfiak helyén gyászruhás asszonyok dolgoztak és a templomokban síró imádság ostromolta az eget. A háború harmadik évében Huszka Pista is vaslábbal került haza s valahányszor nyomorék volta akadályozta őt valamiben, indulatos, keserű szavak robbantak ki belőle, követelődzött, fenyegetődzött. Az anyja sírva dédelgette, az apja komoran hallgatott, Mária félt tőle. Azelőtt sem igen szívelte, de hazajövetele óta az örökös elégedetlenségéért, a szitkozódva felpanaszolt hiábavaló áldozatáért egy kicsit lenézte. Mert ő is tudta, mit jelent áldozatos életet élni. Ő csakugyan a háborús kor gyermeke volt, szenvedésre és örömtelenségre született, gyermekvállain a felnőttek gondjait hordozta, de őt a csapás sok megedzették, ő bátor, küzdeni kész hősiességgel állt életútjának kapujában. A lelke telítve volt gyermeki áhítattal, törhetetlen hittel, mélységes bizalommal, nem csoda, hogy napról-napra szépült, tökéletesedett, nemesedett, mint a teher alatt sudárrá növő pálma, nem csoda, hogy gyermekszemei mélyebbre tudtak tekinteni, értékeket nem a külsőségekben keresni. Pistát kényelmetlenül érintette ez a tisztultabb felfogás; bosszantotta, hogy egy alig felserdült kisleány keresztül lát és néz rajta, hogy nem akar behódolni a «hősnek», azért minden alkalmat felhasznált, hogy vitákat provokáljon és iparkodott azokban felülkerekedni, de annyival is megelégedett, ha néhány gúnyos megjegyzésével, apró tűszúrásokkal kellemetlenkedhetett. Csakhogy Mária tudott és akart alkalmazkodni. Igaz, hogy ilyen szomorú estéken hosszasabban, buzgóbban imádkozott, ilyenkor még forróbban áhítozott Pali és a fehérfalú Bognár-tanya után. Ilyen álmatlan éjszakákon szövögette legszebb álmait, hitt és tervezgetett, hogy mindig és újra

csalódjon, hogy mindig tökéletesebbé váljon a lemondás fájdalmas gyakorlásában.

Egyszer aztán a nagy világégés is befejeződött. Új tavasz szent láza borzongott a földek felett. A húsvéti harangszó ujjongva ébresztgette ájulásából a világot, érces szavára ezer színnel bontakozott a föld barna hátán az élet. Mária is levetette agyontoldozott fekete ruháját és boldogan bujt puha fehér szövetből készült ünneplőjébe. A tükörből egy bájos ifjú hölgy mosolygott vissza rá; először meglepetten nézett vele farkasszemet, de hamarosan elégedetten bólintott feléje. Olyan vagy, mint a mesebeli Hamupipőke — beszélt hozzá —, ez a szép ruha csodát művelt veled, de el is jön érted a királyfi nemsokára. Bohókás örömmel perdült ki a tornácra, nevelőszülei elé:

— Szép vagyok, Boriska mama? — kérdezte csillogó szemekkel.

— Olyan szép — felelte a kérdezett —, hogy ha véletlenül erre járna a tündérkirályfi, bizonyára elrabolna tőlünk.

(Folytatása következik.)

Mily közel az Isten!

Mindig csodáltam és nagyoknak, hősöknek tartottam azokat, akik teljesen ki tudták magukat vonni mindenféle befolyás alól, akik mindig egyformán komolyak, vagy kedélyesek tudtak lenni. Persze, mindig vonzóbb volt számomra a mosolygó arc, *a nevető szem*: a lélek tükre, — a Lélek, az *Isten ablaka!*

Ha bárki néz rám, érzem, hogy *Isten néz reám!*

De ha nem is néz reám senki, tudom, *Isten akkor is lát*: Ő rám néz fűből, fából, Ő reám nevet a gyöngyszerű harmatból, Ő beszél hozzám a csicsergő madár szájával — Ő bennem van az éltető levegővel, Ő megörvendeztet a legkisebb virág illatával, betölti lelkemet a nagy völgyek kiáltó csendjével, szememet a kellemes zöld színnek sokféleségével — *közel az Isten, néz engem, beszél hozzám az Isten!*

Én nem tudom magam kivonni a környezet, a természet, *az Isten behatása alól!* Ha valaki panaszkodik — az én lelkem is szomorú lesz. Ha kék az ég, ha bárányfelhők úsznak át rajta, ha aranyhídon rohan felém a meleg a Nap-golyóból — örül a lelkem, nem tudok szomorú lenni!

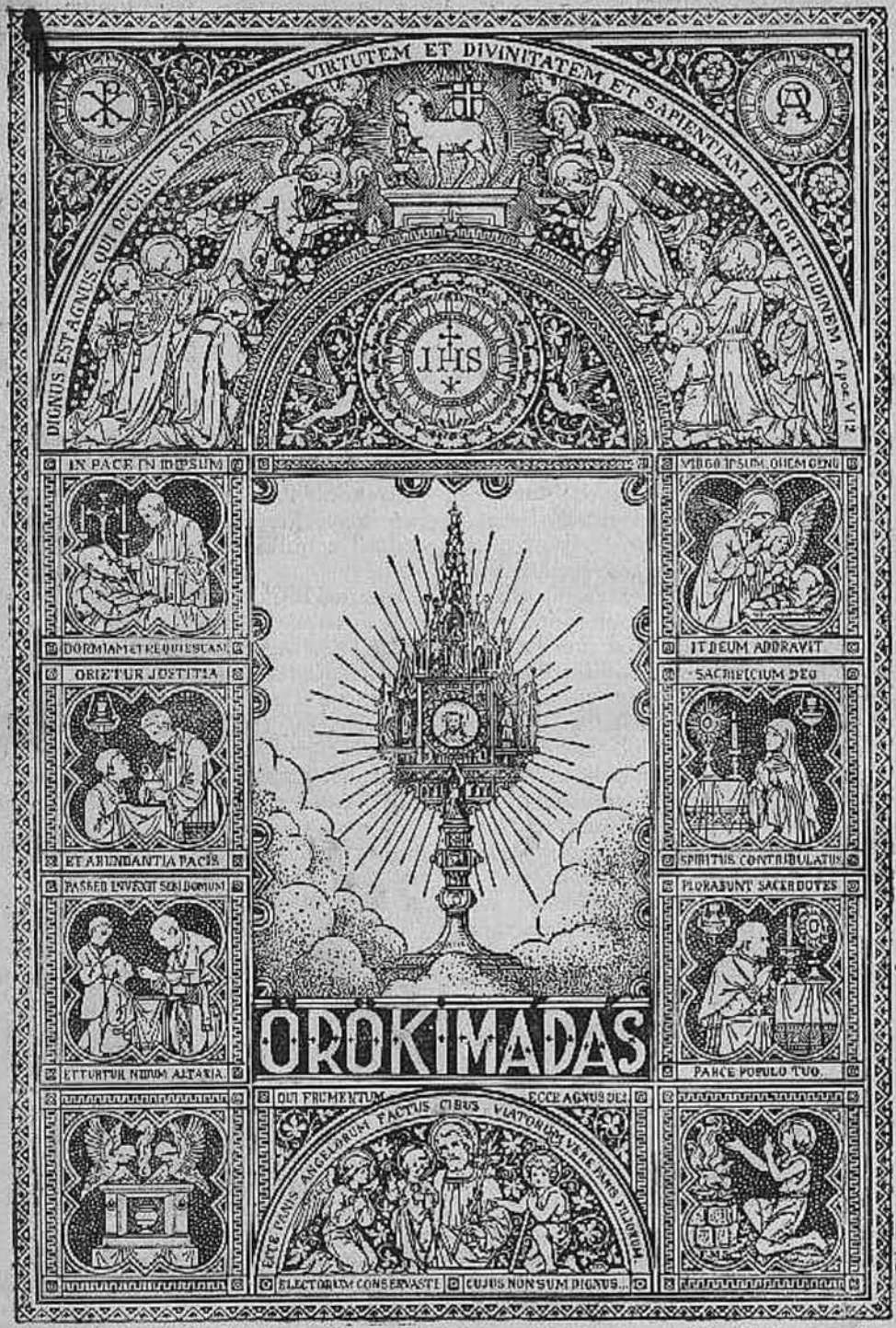
Ha a bennem élő Isten panaszkodik: gyermekem, neked több kegyelmet adtam, tőled többet várok — lelkem bezárkózik, szomorkodik, bűnbánatot tart: Isten szólt hozzá, meghallgatta Őt. — És ha *a lélek* napsugaras, átlátszó, tiszta, üde: *Isten szavát továbbítja a többi léleknek is*: meleghangú üvegharang az én lelkem is ilyenkor, mert bennem az Isten, s én ezt érzem, s én másnak is akarom adni, én *mindenki figyelmét fel akarom erre hívni: tudja meg mindenki, hogy mily közel az Isten!*

Miklósi László.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXVII. évfolyam * 1937 * JÚNIUS HÓ

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői út 77. sz.

XXXVII. évfolyam * 1937 * Június hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Megnyílt a szentév! — **Franciska nővér:** Övé lettem. — **Eöri János:** I. A legnagyobb emberi szükségletek legbőkezűbb isteni kielégítése. — **Dezső István:** Az örök élet Királya előtt. — **Központi:** Imaszándékunk: Jézus szentséges szíve tisztelete. — **Király Ödönné:** A hit örökmécsese mellett. — **Krónika.**

Lélekemelő áldozatosság ragyogó példáját adta az Oltáregyesületnek egy hűséges, mindig is a szentségi Jézusért égő szeretettel dolgozó tagja: lemondott gyönyörű brazíliai gyémántból készült brilliánsokkal gazdagon ellátott páratlan szépségű boutonjairól, egy ugyancsak brilliánsokkal ékes karkötőjéről és egy rengeteg brilliánsos brossáról — felajánlva azt az eucharisztikus világkongresszusra készítendő monstranciának ékességéül. Olyan kincs, hogy értékét meg sem tudjuk mondani, csak annyit, hogy sok-sokezret ér emberileg és *minden földi összegnél többet az a lelki érték, amelyet az égben jegyeznek fel erről a jócselekedetről.* Mert ez csak egészen Istennek adódott, sem életében, sem halála után nem tudja meg senki a földön, mert ezt megígérte neki az ügyvezető igazgató, amikor a nagy kincseket tőle átvette. A drága kincset biztonságba helyeztük és csak személyes ellenőrzés alatt fogjuk elhelyeztetni a kész monstrancián. Amikor ezekre a tündéri jelzőt megszégyenítő szépségű igazán «a régi jó világból való» drágakövekre nézünk és ragyogásukat csodáljuk, arra kérjük a szentségi Úr Jézust, hogy a királyi ékszerek királyi lelkű adományozójára nézzen az Ő legédesebb tekintetével, tegye őt boldoggá már itt a földön is — ha ez megfelel isteni terveinek —, de minden esetre odafönt az örök fényesség honában ragyogjon majd jótevőnk fején ezeknél a brilliánsoknál is értékesebb ékesség!

Június 16-ika! Istenben boldogult nagy elnökasszonyunk, *őrgróf Pallavicini Edéné halálának évfordulója.* Az Örökimádás-templomban az elmúlt évben minden hó 16-án szentmise volt a feledhetetlen elnöknőért, most június 16-án pedig a gyorsan pergő idő az első évfordulót hozta el, amikor a kegyelet újra gyertyát gyujt a kriptát födő márványlapon, amelyet a boldogult Kegyelmes Asszony szerető családja helyeztetett el az Örökimádás bejáratánál levő sír felett. A szentmisét *dr. Mészáros János* prelátus, az Oltáregyesület országos igazgatója fogja celebrálni. Ezúton kérjük az Oltáregyesület tagjait, hogy a szentmisén megjelenni és szentáldozásukat boldogult nagy elnökasszonyunkért felajánlani szíveskedjenek.

Az Örökimádás-templomban *dr. Mátrai Gyula* celebrált szentév megnyitó ünnepi szentmisét, amelynek evangéliuma után *Kanyó István* hittanár olvasta fel a templomot zsúfolásig megtöltő híveknek a püspöki kar közös pásztorlevelét. Az előírt imát az Örökimádás-templomban mindennap a litániás áldás alatt imádkozzuk el.

MEGNYILT A SZENTÉV!

Május 23-án az egész magyar egyházban örömtüzek gyúltak, szívek új tárulással nyíltak, *lelkek csodálatos lelkesedéssel fordultak a mindig közöttünk lakó szentségi Úr Jézus felé.* A szentségház csendjéből hangtalan hangon, de végtelen szeretetének isteni mindenhatóságával felelt az Úr «Szíve» s a szentévben először éreztette meg jelenlétének édességét a Feléje forduló hívekkel. Mily mérhetetlen valóság! Mily kimondhatatlanul fönséges élmény! *Jézus velünk van!*

Ennek a gondolatnak nem szabad elkopnia. Az Úr jelenléte boldogító tudatának nem szabad bennünk elhomályosulnia! Nem unjuk meg a világosságot, a szépséget s a mindennapi kenyeret! Nem unhatjuk meg a Világ világosságát, az Isten szépségébe öltözött s azt Istenemberségéből sugárzó Úr Jézust, aki százszor jobb nekünk, mint a falat kenyér. Az Eucharisztia *olyan világosságot* áraszt maga körül, amelynek fényében mindig el tudunk igazodni. Nincs olyan problémája a világnak — s egyénileg az embernek —, amelynek kibogozásához ne volna elég az a világosság, melyet a szentségi Jézusnál találunk. Hisz az Eucharisztia jelenti az egész evangéliumot, Krisztus egész programmját: minden példaadásával, lelkületével és egész szellemével. Oltáregyesületiek, nektek is ilyen sokat mond-e az eucharisztikus jelenlét? Én azt hiszem, igennel felel mindenki. És ebben az igenben rengeteg tartalom, a világ Világosságának fényében «tenyésző» élet harmóniája zeng.

Ó, de szépséges is az, amit lelki szemünk elé tár ez a Szentség! A turini szent lepel lefotografálása óta könnyen el tudjuk képzelni az Istenember szépséges arcát, «melyet kívánt a Föld». Az Úr emberi vonásai is — ez egészen természetes — felülmúltak minden képzelhető ideális szépséget. S most gondoljuk hozzá mindazt, amit az erkölcsi szépség és az Ő emberségével egyesült Istensége adtak hozzá emberi szépségéhez: Krisztus a leggyengédebb szeretettől mozgatott

Mindenhatóság tevékenységében, az önmagát kiárasztó végtelen Jóság mindeneket éltető kiáradásában, a végtelen Szeretet hevítő lángjaiban lelkek után sóhajtozó Szívének örök emberkeresésében s a megtalált juhokat vállán hordó Jópásztor lelkendezésében, a fiait saját testével és vérével tápláló, az élet Kenyerét adó Krisztus tevékenységében mennyi elérhetetlen szépség! S ez mind ott ragyog a kicsiny Szentostya körül! Ez mind élő valóság!

Mennyi *jóságot* tapasztalunk egyénileg a Vele való találkozásokban! Milyen gesztusa az a jóságnak, hogy a szentostyában önmagát is odaadja nekünk! S mint étel akarja táplálni lelkünket. Iránt unk való Szeretete a végtelen erő intenzitásával préseli lelkünk számára az élet vizét; minden ember számára annyit, amennyit befogadni képes; az Eucharisztiában olyan mannát hullat Szeretete egéből, mely «minden gyönyörűséget magában foglal». És nem szűnik meg jót tenni! Éjjel-nappal, a világ minden táján és minden lélek számára készen áll a legtökéletesebb jóság! Jertek buzgó lelkek az Eucharisztia fényözönébe! Szokjátok meg és szeressétek ezt a világosságot!

Nézzétek meg ezt a szépséget, hogy sohase feledjétek el többé; hogy mindig vágyódjatok utána, míg egyszer örökre előttetek nem áll!

Izleljétek meg jósága édességét minél többször, hogy Őt örökre bírni akaró vágyatok üdvözítsen, Vele örökre egyesítsen Benneteket.

Mátrai Gyula dr.

ÖVÉ LETTEM

Sohse szerettem, ha simogattak,
Sohse szerettem, ha megcsókoltak.
Vérbeborult arcom,
Fellázadt a vérem,
Ha valaki néha
Hosszan reámnézett.

Elszaladtam mézes, hívó hangtól,
Döbbenve futottam az ölelő kartól.
Idegen mosolytól
Mindig őrizkedtem,
Hogy bűnös vágyaktól
Lelkem megmenthessem!

Egyszer aztán mégis rabbá lettem,
Egyszer aztán már nem menekültem,
Felbúgó örömmel
Tárult karom, frissen . . .
Mert jött szívet kérni
Maga — a jó Isten!

Franciska nővér.

1. A legnagyobb emberi szükségletek legbőkezűbb isteni kielégítése.

«*A mélység szólítgatja a mélységet.*» (Zsolt. 41, 8.) A királyi prófétának e sejtelemszerű szavai sokféleképen magyarázhatók. Még anyagi vonatkozásban is. Gondoljunk csak a nagy világegyetemben megnyilvánuló, azt egyensúlyban és mozgásban tartó tömegvonzásra, a mérhetetlen őserdőknek sűrű felhőszakadásokat kiváltó hatására, a vizeknek és folyamoknak az Óceánba való állandó örvénylésére, a nagy vizeknek fenékhullámaira és különféle áramlásaira! — De mégis, úgy tetszik, e fölséges szavak: a mélység szólítgatja, hivogatja a mélységet, legméltóbb értelmüket és magyarázatukat abban az örök és mindennél erősebb viszonyban találják meg, mely az Isten és az ember között van. A mindenféle tekintetben végtelen Isten az egyik, az igazán megmérhetetlen mélység, — a másik az igen sok tekintetben szintén soha meg nem ismerhető, teljesen soha meg nem mérhető, csaknem mérhetetlen valami az ember, az emberi lélek, a «grande profundum», a szörnyű mélység, ahogyan Szent Ágoston mondja.

I. *a)* Ez a két örvényszerű mélység szakadatlan vonzási és vonzódási viszonyban van egymással; hivogatják, szólítgatják egymást! Az *Isten*, a Teremtő — az embert, a teremtményét, miként a földet vonzza a Nap, amelyből kiszakadt. És vonzza magához mindaddig, míg az végérvényesen ki nem tör vonzási köréből és a kárhozatban hasonlóvá nem lesz az eltévedt üstököshöz vagy meteorhoz, mely belerohan valami nem neki szánt közegbe s ott elpusztul, elveszti igazi életét. Az Isten részéről e vonzásnak miértje, általunk egyetlen érthető magyarázata és törvénye pedig ez: mert szeret. «*Örök szeretettel szeretlek; azért vontalak magamhoz tégedet, könyörülvén rajtad.*» (Jer. 31, 3.)

b) A másik mélységnek: az embernek vonzódása pedig az Istenhez: a letagadhatatlan szükség. Azért vágyik *az ember* az Isten után, azért kiált feléje, azért hivogatja, mert nem lehet meg nélküle, mert benne találja meg célját és boldogságát. — Ezt a célt magához minél közelebb akarja tudni és érezni. Ezt a célt, magát az Istent a lehető legnagyobbnak, legdicsőbbnek akarja látni és kedvében járni. Ennek a Mindenhatónak segítségét szeretné maga számára biztosítani és közvetlenül érezni, hiszen tapasztalatból tudja, hogy minden más erő elégtelen és megbízhatatlan.

c) Ennek az isteni szeretetnek és ennek a hármas emberi szükségletnek és vágynak *találkozása* és kielégülése az Oltáriszentség. Ez a csaknem kézzelfogható, mégis titokzatos tény és valóság a legerősebb

összekötő kapocs az Isten és az ember között; a legmasszívabb híd az Ég és Föld között; a legnagyobb emberi szükségletnek legbőkezűbb isteni kielégítése; az isteni életnek legbőségesebb természetfölötti s mégis természetes áramlása az emberi életbe.

II. Boldognak érezheti magát a Föld e kincsnek birtokában!

a) E szentség révén egészen, de egészen közel van lakóihoz az Isten. Emmanuel-vágyuk, hogy elmondhassák: *velünk az Isten*, 100%-ig teljesült. Köztük lakik, mint sátorban velük táborozik Istenük, az igaz, az egyetlen Isten. «*Ime az Isten hajléka az emberek között; és velük fog lakni; és ők az Ő népe lesznek és Ő Istenük lesz.*» (Titk. Jel. 21, 3.) — Jogosan büszkélkedhetik, elsősorban a katolikus világ, ezen istenközelségre; sokkal jogosabban, mint Mózes, aki így biztatgatta nemes önérzetre népét: «*Nincs más ily nagy nemzet, melyhez oly közel volnának az ő isteneik, mint a mi Istenünk jelen van minden könyörgésünknél*». (Deut. 4, 7.) — Jelen van, vele van az emberekkel az Isten az Oltáriszentségben *embertársaikra való tekintetből is.* Ő, ezekre legtöbbször nem hagyatkozhatnak, irígység és gyűlölet dúl közöttük, szeretetük sokszor képmutató, barátságuk színlelt. Az ember az Oltáriszentségben vele, mellette, közelében jelenlevő Istenében azonban soha nem csalatkozik. Ott mindig megtalálja a legjobb atyát, a leghűségesebb jóbarátot, a mindenható orvost, aki még a halál ellen is megvédi; a legszeretőbb testvért, *mindent, ami Istenben megtalálható.* Ha csak egy kicsit is komolyan gondolkodunk, lehetetlenség észre nem vennünk azt a megbecsülhetetlen *kiegyenlítő* erőt és hatást, amit az Oltáriszentség az emberi társadalomra gyakorol, már t. i. oly mértékben, ahogyan a szentségi jelenlét élénk tudata él benne. Mert mi is az, ami az emberek számára az együttélést megnehezíti? Nemde az anyagi és társadalmi differenciák s ami ezekből fakad: a szegénység, a nyomor viaskodása a gazdagság ellen, a jólétért; a sanda irígység fondorkodása a magasabb fokon állók ellen, még akkor is, ha csak milliméternyi különbözetről van szó. A másik általános nagy baj a szeretetlenség, a gyűlölködés, a megnemértés; ezeknek nyomában a torzsalkodások, sértések, megnembocsátások szakadatlan láncolata. Az Oltáriszentségnek vihartelhárító, vihartcsillapító, kiegyenlítő hatása és szerepe sokkal nagyobb, vagy lehetne az, mintsem hinnők! Ha az emberek hite mélységes és öntudatos volna abban a tekintetben, hogy az Isten nemcsak mint teremtő és világot fenntartó erő trónol fölöttük elérhetetlenül messze távolságban, hanem mint jóságos és szerető atya egészen közel van hozzájuk, köztük, velük lakik a fölséges Szentségben, ó akkor nevetségesen kicsinek, semmiségnek, teljesen mellékesnek tűnne föl nekik minden társadalmi különbség; minden hatalom és gazdagság

elveszítené szédítő varázsát, megszűnne vagy legalább is élét veszítené lefelé a basáskodó zsarnokság, fölfelé az irígység, a gyűlölet és osztályharc. Ehelyett egyetlen ujjongó örömérzés töltené el a szíveket. Mi különös vágyunk lehetne? Mi volna igazán érdemes arra, hogy egymást marva tülekedjünk utána, vagy ragaszkodjunk hozzája görcsösen? Hisz miénk az Isten, velünk van *a legnagyobb kincs*, aki nélkül a legnagyobb gazdagság is csak nyomor, akivel és akiben a legnyomasztóbb szegénységben is dúsgazdagok vagyunk! Ha mindenekben lobogna az eleven hit lángja, az a tudat, hogy a szentélyek csöndjében, a tabernákulumokban magának az Istennek Szíve lüktet, aki örök-től-fogva mindig csak szeretett, aki szeretetből jött közénk, szeretetből lett testvérünk és mindenünk, szeretetből időzik közöttünk és osztogatja pazar kézzel kincseit, aki szeretetet tanított, gyakorolt és tőlünk is ugyanazt követeli nemcsak a magaszámára, hanem minden ember részére, akik Őbenne valamennyien testvérekké lettek: ó akkor mennyire megváltozna a föld színe, amikor is így gondolkodnának és éreznének az emberek: Miért gyűlölném, miért bántanám embertestvéremet, akihez ez a nagy Szentség, *a szeretetnek ez a köteléke* fűz? S miért ne tudnék

Péter és Pál apostolok.

neki megbocsátani? Hiszen ha szeretem őt, a legnagyobb jót saját magammal gyakorlom; ha gyűlölöm őt és meg nem bocsátok neki, csak magamnak okozom a legnagyobb kárt! Ott a tabernákulumban gondosan és pontosan mérlegeli Valaki: maga az Isten, minden gondolatomat, érzésemet, szavamat és tettemet! — Ilyen gondolkozásra volna szüksége az emberiségnek! Akkor a megváltottságnak különös érzete váltaná föl a sok keserűséget, amit az ember önmagának okoz. Ezt a *megváltást* jelenti és kínálgatja a világnak az Oltáriszentségben köztünk lakó Isten!

b) Örök kötelességének megfelelően örök vágya az embernek, hogy Urát, Teremtőjét minél méltóbban, minél több helyen s minél többször dicsőítse, Neki ajándékképen a lehető legnagyobbat áldozza föl a tőle függésének, a neki alárendeltségnek jeléül; mérhetetlen jótéteményeiért hálaképen; jóindulatának megnyeréséért; és engesztelésül bűneiért. Egész története erről a vágyról és törekvésről beszél Elfojthatatlanul tör az Ég felé sikoltása: «*A mélységből feléd kiáltok, Uram!*» (Zsolt. 129, 1.) Azonban csak keresgélt és tapogatódzott az Istenhez legméltóbb *ajándék és áldozat* után mindaddig, míg az utolsó vacsorán el nem hangzottak a drága szavak: «*Ez az én testem, ez az én vérem; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre*». Az Oltáriszentségben, a szentmisében megvan már az igazi, az egyetlen, az örök áldozatunk, aminél többet, nagyobbat és méltóbbat még maguk az angyalok sem tudnának Uruknak Istenüknek nyujtani.

c) Akármilyen jóakarattal van is eltelve az ember, mégis csak vándor a földi életben; vándor egy hosszú, keskeny és veszélyes úton, aminek nem tudna végére jutni szerencsésen, vagyis nem tudná örök célját elérni, ha nem táplálkozna *megfelelő eledellel*, ha a cél és a nehézségek nagyságához mért erőt nem meríthetne az «*örök élet kenyeréből*». (Ján. 6, 35.) «*Ha étlen hagyom őket, elepednek az úton*» — mondotta Az, aki legjobban tudta, hogy mire van az embernek szüksége. Ugyancsak Ő mondotta: «*Ha nem esztek az Emberfiának testét . . . nem lesz élet bennetek*». (Ján. 6, 53.) Ez az asztal, ezzel a kenyérrel terítve, mi volna más, mint az oltár az Eucharisztiával, az Oltáriszentséggel! Soha véget nem érő isteni lakoma minden hely, minden idők minden embere számára!

Mint ahogyan a fönség érzete vesz erőt rajtunk, mikor úgy csendes nyári éjtszakán a titokzatos csillagos ég borul fölénk a maga káprázatos tündöklésével, éppen úgy, de annál még lenyügözőbb érzést vált ki belőlem az Oltáriszentségben köztünk lakozó Isten. «*Csodáidat mindvégig hirdetni fogom, Uram!*» (Zsolt. 70, 17.) Bárhol vagyok, bármit teszek, lelkendezve mondok bizonyságot felőled, Uram Jézus

az Oltáriszentségben, mindeneknek: hívőknek, hitetleneknek egyaránt. Ismerjen meg téged végre valahára mindenki, hadd legyen már üdvössége Benned az agyonhajszolt világnak! — Alig várom a percet, hogy oltárod előtt leborulhassak, vagy ha éppen ott vagyok már, hadd sírjam el boldogságomban dadogó szavaimat: «*Én Uram és én Istenem!*» (Ján. 20, 28.)

Eöri János.

Az eucharisztikus világkongresszust előkészítő szentév megnyitásán a Központot *Esterházy Mary* grófnő elnöknő, *özv. dr. Kiss Aladárné* alelnöknő, *özv. Révay Simonné* grófné, *Forster Kálmánné*, *Szegedy Maszák Aladárné*, *özv. Bornemissza Gyuláné* báróné és *Esterházy Ilona* grófnő képviselték. Egyesületi zászlónkkal hiába vártak hűséges zászlóvivőink, mert a másfélórás felhőszakadás lehetetlenné tette az elindulást. Igy a tervbevett nagy tömegű részvétel elmaradt és meg kellett elégednünk a bazilikába küldött képviseletünk részvételével. A megnyitó ünnepséget maga a bíboros-hercegprímás tartotta a Szentlélek segítségülhívása (Veni Creator!) után *dr. Mészáros János* prelátus, országos főigazgatónk olvásta fel a szentévet meghirdető püspökkari pásztorlevelet. Utána ünnepi vesperás volt, majd áldás a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. Igen lélekemelő volt a zsoltárok hatalmas hullámokat verő éneklése az egész bazilikát betöltő hívek részvételének illúziójával. Az aktív szerepet betöltő országos igazgatónk mellett résztvett a szentév megnyitó ünnepségen központi ügyvezető igazgatónk, dr. Mátrai Gyula is. A bazilikai ünnepi vecsernyét díszgyűlés követte a székesfővárosi Vigadóban, ahol *dr. Serédi Jusztinián* bíboros-hercegprímás, *Hóman Bálint* kultuszminiszter és *Szendy Károly*, a székesfőváros polgármestere méltatták az eucharisztikus szentév jelentőségét. A Vigadót gyönyörű két méter nagyságú villanyfényből komponált monstrancia díszítette. Kár, hogy a nagy vihar és szakadó eső miatt sokan nem jöhettek el! De így is impozáns és feledhetetlen volt a szentév megnyitása.

Tízperces szentbeszédek. (Dr. Horváth Richárd O. Cist.; Szent István-Társulat, 138 l.) Nagy örömmel köszöntjük ezt a könyvet, mert a rövid szentbeszédek propagálója azzal, hogy készen hozza a hosszú beszédekhez szokott szónokok számára az anyagot. S ezt oly ügyesen teszi, hogy beállítása, képei és példái szinte biztosítják a beszéd sikerét: *a hatását is*. Nemcsak az egész egyházi év vasárnapjai és ünnepeire, de még külön alkalmakra is hoz pompás kis beszédeket.

A lelkivezetésről. (Berulle kardinálistól, ford. Ervin Gábor dr., 36 l. Korda.) Kitűnő axiómák mindenkinek, akinek gondjaira Isten lelkeket bízott. Minden sora igaz és helytálló a mi korunkban is. Szerzője Depaul Szent Vincének volt a lelkiatyja és lelkiekben a mi Prohászkánk és Pázmányunkhoz hasonló hatással volt az egész Franciaországra. A kedves kiállítású könyvecskét szívesen ajánljuk, mert jó szolgálatot fog tenni mindenkinek, aki tanulnivágyóan és gondolkodva elolvassa.

Az örök élet Királya előtt

FÉLBESZAKITJA megszokott, csöndes, templomi magányát — és kilép az élet mozgalmas utcáira, hogy szemlét tartson hívei és általában minden ember fölött az örök élet Királya: az Oltáriszentségben közöttünk lakó Jézus Krisztus.

A hívek nagy tisztelettel és pompával fogadják s örvendező szeretettel veszik körül alázatos Mesterüket, — a kenyér színe alatt rejtőző mindenható Istenüket. Ország-világ előtt hitvallói lélekkel bátran zengik dícséretét a mindenség Urának, akinek nevére minden térd meghajlik a mennyben, földön és a föld alatt, és hódoló imádással köszöntik az Isten Bárányát, akit a mennyei szentek és az angyali seregek szüntelenül így dícsérnek: «Üdv a mi Istenünknek!... Az áldás és dicsőség és bölcsesség és a hálaadás, a tisztelet és a hatalom és az erősség a mi Istenünké, örökön örökké. Amen». (Jel. 8, 10—11.)

Igazán méltó és igazságos, hogy szívünk háláját és szeretetét a legnagyobb mértékben kifejezzük akkor, amidőn közénk jön az Örök Szeretet és a végtelen Jóság. Hiszen Jézus még e diadalmenetben is minket keres. «Körüljárt, jót tevén» — ez volt az életprogrammja 33 évi földi tartózkodásának, — és ugyanazt teszi most is az Oltáriszentségben, a kenyér színe alá rejtőzve.

Diadalútja nem egyéb, mint az isteni kegyelem vetése és aratása a lelkekben. Sokan még nem ismerik őt, egyesek elfordultak tőle, mások megvetik, lenézik őt, szeretetének ellenállanak, tanításával, hívásával nem törődnek. Hányan csak névleg hívei! Mily sokan vannak a címzetes katolikusok, akik Jézusról és az ő hitéről alig tudnak valamit! Mily kevesen élnek természetfölötti, kegyelmi életet! Hánynak csak a neve az, hogy él, valójában pedig már régen meghalt.

A mindenható és szíveket-veséket vizsgáló Jézus mindezt nagyon jól tudja és azért végtelen szeretete arra sürgeti, hogy közelebb jöjjön testvéreihez, a szemükbe nézzen és szívükhöz szóljon.

Jelenléte, példája kegyelmi megvilágosítása mindmegannyi evangéliumi örömhír, szívet-lelket átjáró és az örök életre ösztönző isteni erő, amit nagyon jó szívvel kell fogadnunk és hálás szeretettel lelkünk javára fölhasználnunk.

A legméltóságosabb Oltáriszentség diadal- és szemleútja ezt mondja mindenkinek:

«Tudd meg, hogy örök szeretettel szeretlek téged és éppen szeretetem vitt rá, hogy a kenyér színe alá rejtőzzem és láthatólag is közeledben legyek.

Én mindig résztvevő és segítő szeretettel virrasztok fölötted... Az élet küzdelmeit és keresztjeit megosztom veled... Meg akarlak tanítani a legszebb és legszükségesebb tudományra: hogy miképpen járj az istengyermeki kötelességek útján és hogyan hordozd keresztjeidet... A legnagyobb rossztól, a bűntől és az örök kárhozattól féltelek és óvlak, és hogy az Isten segítő kegyelmét megszerezhessem számodra, szüntelenül könyörgök éretted az Oltáriszentségben elrejtőzve... És te miért nem keresel fel engem? Miért nem jössz hozzám, amikor tárva-nyitva a szívem, hogy meghallgassalak és megsegítselek mindenféle bajaidban? Ha hiszed, hogy én Istened és Mindened vagyok, miért nem imádasz engem? Miért nem jössz el gyakran a templomba, hogy velem társaloghass, tőlem tanulhass, hozzám alkalmazkodhass és én szemtől-szembe megmondhassam neked, hogy mit várok tőled?

Lám, most újra figyelmeztetlek: itt vagyok közeledben, az Oltáriszentségben, — és várlak, sokszor várlak téged. Szívem szeretete mindig azt üzeni neked és mindenkinek: «Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik elfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én felüdítlek titeket. Vegyétek magatokra az én igámat és tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok és alázatosszívű; és nyugalmat találtok lelketeknek». (Máté 11, 28, 29.)

Elfelejtetted, mit mondtam az Oltáriszentség megígérésekor az embereknek? «Fáradozzatok, de ne olyan eledelért, mely veszendő, hanem azért, mely megmarad az örök életre, melyet majd az Emberfia ád nektek.» (Ján. 6, 27.) «Én vagyok az élő kenyér, mely mennyből szállott alá. Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él; és a kenyér, melyet majd adok, az én testem a világ életéért... Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő vérét, nem leszen élet tibennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete vagyon; és én föltámasztom őt az utolsó napon. Mert az én testem bizonnyal étel és az én vérem bizonnyal ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, énbennem marad és én őbenne. Amint engem küldött az élő Atya és én élek az Atya által, úgy aki eszik engem, az is él énáltalam. Ez az a kenyér, mely az égből szállott alá. Nem úgy, mint atyáitok a mannát ették és meghaltak; aki e kenyeret eszi, örökké élni fog.» (Ján. 6, 51—59.)

E szavakkal lelki kenyeret ígértem és az utolsó vacsorán gondoskodtam is arról, hogy ez a lelki kenyér, amiért imádkozni tanítottalak téged, soha el ne fogyjon. A lélek mindennapi kenyerének önmagamat, szent testemet és véremet, vagyis az Oltáriszentséget szántam, hogy napról-napra jobban megtisztulj hibáidtól és bűneidtől, gondolatban,

érzelemben és akaratban velem mindinkább egyesülhess és ilymódon megerősíthesselek a jócselekedetekben és az élet küzdelmeiben és testedet-lelkedet előkészíthessem a megdicsőülésre és az örök boldogságra.

Határozott akaratom, hogy én benned éljek és te én bennem élj, — mert csak így leszel igazán Istennek természetfölötti életet élő gyermeke.

Te mindezt hiszed és vallod is az Oltáriszentségről és mégis miért látlak oly ritkán az áldozók között? Ne panaszkodjál, hogy a bűn elhatalmasodik benned, csökken a hited, fogy a bizalmad, vagy kivész belőled a szeretet és mindennap nehezebb az élet keresztje: magad vagy ennek az oka, mert nem szereted Jézusodat, de nem szereted a lelkedet sem, mert az örök élet erősítő kenyerét megtagadod tőle.

Ime, a mennyből alászállott kenyér — a mennybe akar segíteni téged: és te még sem akarsz táplálkozni vele?

Én ismerem az Atyát, mert tőle jöttem e földre s azért nagyon jól tudom, hogy mit vár az ő végtelen szentsége az embertől: imádást, hálaadást, engesztelést és kérést. Azt is tudom, hogy a bűnös ember minderre tehetetlen, azért jövök segítségére.

Szeretem Atyámat s azért dolgozom szüntelenül az ő dicsőségén, hogy mindenki ismerje el szentségét és dicsőítse örökké, mert ez a teremtménynek hivatása és életboldogsága. Hogy mennyei Atyám megkaphassa a megfelelő imádást és hálaadást, hogy méltó elégtételt nyerhessen az emberek számtalan bűneiért és ismét kegyelmébe fogadhassa a hűtelen és lázadó bűnös embert: szeretetből önmagamat áldoztam föl a keresztfán. Ezt az áldozatot a szentmisében számtalanszor megújítom a föld minden táján, hogy ezen résztvehessenek azok, akikért átadom magamat Atyámnak kedves, szent és szeplőtelen áldozatul.

Áldozatra hívlak naponként, vasár- és ünnepnapon pedig szigorúan parancsolom is, hogy a szentmisén résztvégy és fölajánld az Istennek tetsző áldozatot is, meg önmagadat is, — a mennyei Atyának. Itt a szentmisében velem együtt imádod a seregek Urát; hálát adsz a Teremtőnek minden jótéteményeért; szent véremmel együtt engeszteled a magad és testvéreid bűneiért a végtelen Szentséget; és bűneidet beismerve, alázatosan könyörögsz a szükséges testi lelki kegyelemért.

A szentmisében osztogatom azt az áldást és kegyelmet, amit kereszthalálommal megszereztem neked és minden egyes embernek. Itt adom önmagamat a mennyei Atyának, itt nyujtom szent testemet és véremet és minden kegyelmi kincsemet annak, aki megértő jó szívvel befogad a lelke hajlékába és áldozatos szeretettel viszonozza szeretetemet. A szentmise kegyelmeivel éltetem és gazdagítom az Anyaszentegyházat és annak híveit, ezzel vigasztalom a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket és ezzel boldogítom a mennyország szentjeit.

Megérted-e már, hogy miért sürgetem annyira: látogass meg gyakran az Oltáriszentségben, hallgass szentmisét és minél többször táplálkozzál az élet kenyerével?

Az egyik szent vértanu nagyon jól mondotta: «Mi katolikus keresztények vagyunk és azért szentmise és Krisztus teste nélkül nem élhetünk».

Csakugyan. Nálam nélkül nem élhettek és az örök üdvösségre semmit se tehettek. Én, a jó Pásztor, erről biztosítom híveimet: «Örök életet adok nekik és nem vesznek el és senki nem ragadja el őket kezemből» (Ján. 10, 28.) — ha bennem élnek és én bennük élek.

Az úrnapi körmeneten ezt prédikálja az örök élet Királya.

Boldog, aki meghallja, megszívleli és megteszi az örök élet igéit.

Dezső István

Az eucharisztikus világkongresszus áldoztatókelyhei. A rendezőség a pápai legátus miséjén kb. 250.000 áldozásra számít; ennek lebonyolításához legalább ötszáz áldoztatókehely kellene. Ha úgy szednők össze, nagy nehézséggel jár azok visszaszármaztatása és nem lesz esztétikailag sem szép, ha minden áldoztatókehely más és más volna. Azért *dr. Czapik Gyula* prelátus indítványára úgy döntött a bizottság, hogy ötszáz egyforma áldoztatókelyhet készíttet, amelyek így (a tömeges rendelés miatt) csak 80 P-be kerülnek darabonkint. De ezt a magyar katolikusok áldozatkészségétől várja a rendezőség. Az Oltáregyesület úgy veszi ki a maga részét ez akcióból, hogy beáll a rendelők közé s a maga kelyheit és áldoztatókelyheit (szeretnénk 50 darabot) egészen olyanra csináltatja és az 1938-as kiállításából kölcsön adja a kongresszusi áldoztatásra (kehely és áldoztatókehely egészen egyforma román stílusú lesz és bele lesz öntve alul «az 1938-i budapesti eucharisztikus világkongresszus emlékére»). Az áldoztatókelyheket más egyesületek is csináltatják és utána emlékül saját templomuknak adják. Mi persze — hivatásunk szerint — az 1938-ban segélyezendő szegény templomoknak fogjuk juttatni, *de belevésetjük az adományozó nevét vagy az általa kívánt föliratot.* Akinek tehetséget adott a jó Isten, vegyen részt 80 P megajánlásával! Szebb cél — kettős jótétemény alkalma — alig adódik egyhamar! Adományok központi irodánkba (Budapest, IX., Üllői-út 77) küldendők. *Duplán ad, aki hamar ad!*

Az idén elmaradt az Örökimádás úrnapi körmenete az Üllői-úton folyó nagy átalakítási munkálatok miatt. A szokásos triduumot Úrnap oktávájan a gyakori szentáldozás előmozdítására most is megtartottuk és a körmenet helyett összes kongreganistáink ünnepi részvételével lelkes szentórával kárpótoltuk a szentségi Jézust az elmaradt körmenetért. A triduum szónoka *dr. Mátrai Gyula* tb. p. t. k., lelkész volt.

IMASZÁNDÉKUNK

JÉZUS SZENTSÉGES SZIVE TISZTELETE.

Amikor az Úr Jézus Alecoque Szent Margitnak kinyilatkoztatta Szentséges Szívét és megbizatást adott neki, hogy a Jézus Szíve-ájtatosságot az egész világra bevezesse, különösen hangsúlyozta, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentséggel szemben megnyilvánuló közöny és nemtörődömség, továbbá a hűtlenségek és a szentségtörések jóvátételét és megszűnését várja az Ő Szíve tisztelete nyomán.

S valóban így történt! Jézus Szentséges Szívének kitárulása igaz bánatkönnyeket fakasztott, meleg szeretetlángokat gyujtott és minden szentszív-tisztelő figyelme a legfölségesebb Oltáriszentség felé fordult: keresték a Szívet és a szentségház fölött állott meg betlehemi csillaguk: *a Szentostya az egész Úr Jézus közöttünk, tehát benne az Ő Szíve is.* — Bár nálunk az Oltáregyesület megelőzte a Jézus Szíve-társulatokat, most mindenütt a legbuzgóbb Jézus Szíve-tisztelők az Oltáregyesület tagjai is. Az első péntek vagy első vasárnap megünneplése általános az Oltáregyesületben. Az első péntek főleg a nagy ígéret miatt (Az Úr Jézus megígérte, hogy nem fog elkárhozni — tehát biztosan üdvözül —, aki kilenc egymásutánra következő hónap első péntekjén, az Ő Szívét ért bántalmak engesztelésére megáldozik!) szinte általános szentáldozásos nap az Oltáregyesületben. Sokhelyt éppen az oltáregyesületi közös szentáldozás napja. Akik pedig az első pénteket nem szentelhetik meg, a hó első vasárnapján mennek az Úr asztalához.

A Jézus Szive-tisztelet terjedéséért és elmélyüléséért szívesen imádkozzunk imaóráinkon. Miért? Azért, mert a Jézus Szíve-tisztelet kinyitja sokaknak szemét: olyanoknak, akiknek még idegen vagy túl elvont volt a legméltóságosabb Oltáriszentség titka, *a Szentostyán átpirosló Szentszív megvilágitja az Eucharisztia egész misztériumát.* A Szentséges Szív szeretetének mindent legyőző ereje elűzi a kételyt, legyőzi a hit akadályait: Akinek ilyen Szíve van, annak szavaiban bízhatok, ha előttem érthetetlenek is néha. — A Szentséges Szív tisztelete nagyobb buzgóságra és áldozatosságra vezeti az Oltáregyesület tagjait is. Az Oltáregyesület programmjában benne van a Szentszív-tisztelet mint rész, mert engesztelő egyesület vagyunk és a Szív az engesztelés középpontja. A Szentséges Szív felé irányuló buzgóság, ez a «Szív» körüli «bőségesebb élet» az egész oltáregyesületi életben szebb tavaszt, több virágzást, több szeretetet és mélyebblelkű engesztelő imádást eredményez. Jézus Szentséges Szíve jöjjön el a Te országod! — hogy benne annál méltóbban áldassék és imádtassék a legméltóságosabb Oltáriszentség!

TELJES BÚCSÚK:

Az Oltáregyesület tagjai júniusban a következő napokon nyerhetnek teljes búcsút: 1-én vagy 2-án (Úrnap nyolcada címén), 3-án első csütörtök, 4-én egyet az első péntek és még egy másodikat a Jézus Szentséges Szíve-ünnep miatt, 24-én és 29-én; egy tetszés szerint választott napon; a közös ájtatosság (szentmise és oltáregyesületi prédikáción való részvételhez kötve!) napján és a havi imádási óra napján. Kimondhatatlan érték a teljes búcsú, egyet se szalasszunk el!

* * *

A váciegyházmegye eucharisztikus napja június 2-án lesz Gödöllőn és Máriabesnyőn. Imádkozzunk sikeréért! *Központi.*

«**Az isteni Gyermekbarátnál**» imakönyvünket Őeminenciája legutolsó pásztorlevelében ajánlotta. Az imakönyv a legalkalmasabb eszköz arra, hogy a gyermekeket eucharisztikus lelki életre nevelje. Az Oltáregyesület tagjai egyesületünk lelki jövőjét is biztosítják e gyermekimakönyv terjesztésével.

A HIT ÖRÖKMÉCSESE MELLETT.

Irta: *KIRÁLY ÖDÖNNÉ.*

MÁRIA édes nevetéssel nyugtázta a bókot, egy kicsit elpirult, megijedt, hogy Huszkáné gondolatolvasó lett és még esetleg azt is tudja, hogy a tündérkirályfi álomképe veszedelmesen hasonlít az idegenbe szakadt Palinak százszor elképzelt alakjához. Szerencsére nem vették észre zavarát, mert nagy csivogással jött a fecskepár s a figyelem feléjük fordult. Ott szorgoskodtak a megrongált fészek körül, tatarozták, bélelgették.

Lám, milyen jó az Isten — nézett a magasba Mária —, nem hagyja veszni kis madárkáit sem. Új otthont építtet velük az elpusztult helyébe. Mi is így teszünk most, úgy-e, Gyula bácsi — fordult Huszka felé —, újat építünk a háborútól megrongált helyébe.

— Csak az a baj, hogy ebből a munkából én már kiöregedtem — szomorkodott Huszka —, ez rátok, fiatalokra maradt. Hanem azt mégis szeretném tudni, hogy hol épül meg majd az új fészek és persze szeretném még meg is érni — mélázott maga elé.

Mária megértette a célzást. Kissé kelletlenül vonta meg a vállát:

— Ki tudná azt megmondani? A jövő Isten kezében van.

Az öregek csalódottan néztek egymásra, majd sajnálkozva fiukra. Úgy szerettek volna valami kis ígéretet kapni Máriától, csak annyit, hogy jó nekem itt nálatok. De Pistában már ágaskodott a düh, ő is megértette az ellenkezést.

— Az Isten kezébe az kapaszkodik, aki maga gyáva, hogy a jövőjéről határozzon — vetette oda érdesen.

— Vagy az — felelte Mária —, aki olyan bátor, hogy mindent mer vállalni, ami Tőle jön.

Ez a bátorság csak gyáva meghunyászkodás — pattogta Pista. —

— És a te bátorságod a hitetlennek a vakmerősége! — vágott vissza nyomban Mária.

— Hát nekem aztán van okom hívőnek lenni! — gúnyolódott Pista és tüntetően kopogott a vaslábával.

— Csak te vagy az egyedüli? — emelte meg Mária is a hangját. Hát az én apám? Ő az életével fizetett.

— A te apád kereste a halált, neki jutalom volt a golyó — kegyetlenkedett a fiú.

— Nem igaz! Ezt ne merd mondani! Csak a gyáva fut el az élet szenvedései elől, de az én apám hős volt, hősi halottja a hazaszeretetnek — csuklott sírásba Mária.

(Folytatása következik.)

KRÓNIKA

Épül a neszmélyi zárda. Az Örökimádás-templom szentségimádó apácáinak piciny neszmélyi házára egy emelet ráépítését engedélyezte a rendi elöljáróság. Most már kis cellák is lesznek az emeleten, mert eddig csak provizórikusan, a régi kis épület három szobájában laktak a szerzetesnők és az állandó ottlétel lehetetlen volt. Pedig a megyéspüspök úr is nyilvánította abbeli óhaját, hogy a neszmélyi zárda télen is nyitva legyen és az egyházmegyei örökös szentségimádásban résztvegyen. Most ezen a télen még nem, de a jövő év elején már — hiszszük — örökre megnyílik a neszmélyi kis Örökimádás-templom mellé épített reparatrix-zárda. *Szokás, hogy azok, akik maguk nem lehetnek apácák, de módjukban áll* egy-egy cella (500 P), ablak (100 P), vagy ajtó (80 P), vagy bútordarab (ágy 50 P, szék 6 P, asztal 18 P stb.), vagy egy közös terem (1000 P) költségeit vállalják s akkor a termet vagy cellát róluk, illetve védőszentjük nevéről nevezik el s a cella lakója folyton megemlékezik róla imáiban. Kinek volna kedve ilyen részvételre? Aki teheti, ezzel szinte örökös imaalapítványt biztosít magának! De a legkisebb adományt is szívesen fogad e célra a zárdafőnöknő, Budapest, IX., Üllői-út 75.

Választmányi ülésünk volt május 10-én a Központban. Az ülés főhatározata: felhatalmazza az igazgatóságot, hogy az Örökimádás restaurálása és más folyó ügyekben, amelyek az októberi választmányi ülésig felmerülhetnek, az igazgatóság a legjobb belátása szerint intézkedjék.

Kiváló nagylelkűség nyilatkozik meg azokban az adománytárgyakban, melyeket a pápai Ranolder-Intézet főnöknője küldött be hozzánk. Az intézet tanítónőképzőjének növendékei apró arany és ezüst emléktárgyaikról és csecsebecséikről mondottak le, hogy azok szentségtartónkba beolvasztassanak. Mily hősiesség, milyen édes szeretet a szentségi Úr Jézus iránt! Szinte könnyezve írjuk e sorokat, amint a fiatal szíveknek ezt az áldozatos virágzását látjuk magunk előtt! Ó de gazdag lesz ez a monstrancia nemcsak arany- és ezüstértékben, hanem abban az áldozatos szeretetben, amely körül fogja venni a benne lakozó szentségi Üdvözítőt! Az értéktárgyakon kívül még 10 P-t is küldött az eucharisztikus Jézus hűséges leányserege! Áldja meg őket érette, «mind a két kezével»!

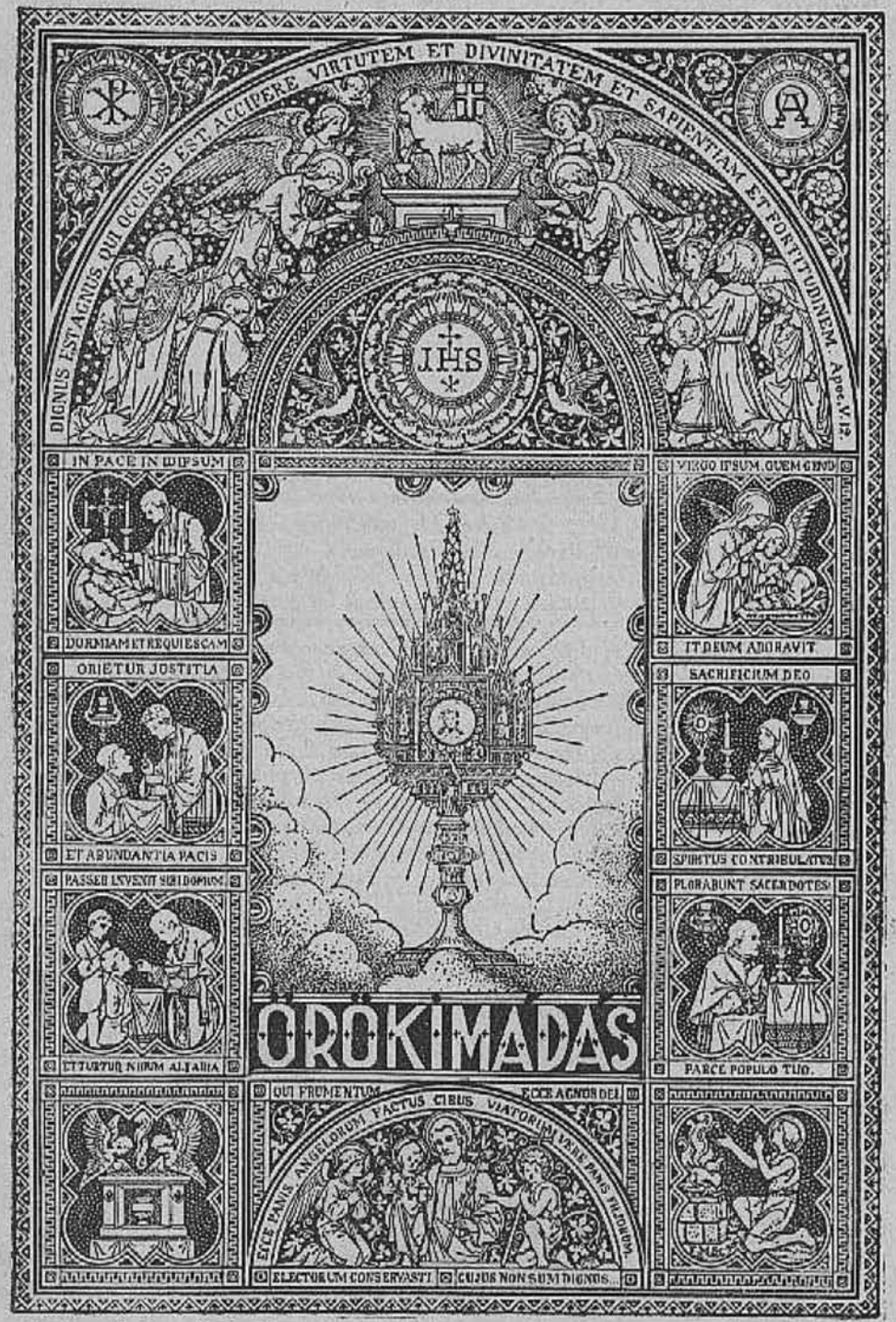
(A többi adományt helyszűke miatt a július—augusztusi számban közöljük.)

Hagyaték az Oltáregyesületnek. «Egy felvidéki pap», kinek nevét sem tudjuk — az esztergomi szeminárium gondnokát bízva meg a végrehajtással —, 300 P-t hagyott az Oltáregyesület céljaira. Az Oltáregyesület szentmisét mondatott érte az Örökimádásban. — Mind ritkább a hagyományozók kegyes célra gondolása, pedig ezekből a hagyatékokból lesznek örök értékek, amelyek az Isten trónja elé is elkísérnek s ott érettünk esedeznek. De a földön is ezeknek van legreálisabb értékük, mert az Oltáregyesület élő és meghalt tagjaiért és jótevőiért minden hónap II. vasárnapján reggel 8 órakor (július és augusztusban 7 órakor) szentmise van az Örökimádás-templomban.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXVII. évfolyam * 1937 * JÚL.—AUG. HÓ

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXVII. évfolyam * 1937 * Július—Augusztus hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 40 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Nélküle semmit! **Előri János:** 2. Az Anyaszentegyház legdrágább kincse. — **Karácsonyi Márta:** Vallomás a tabernákulum előtt. — **Brenner Tivadar:** Imádva légy... — **Központi:** Imaszándékunk: Anyaszentegyházunk. — **Tokody László:** Anyanyelve — a szeretet. — **K. P.:** Beszélgetés az édes Jézussal! — **Olcsvay Géza:** Lelki tarsolyomból. — **Oltáregyleti élet.** — **Király Ödönné:** A hit örökmécsese mellett. — **Zaymus Gyula:** Borbolya Istók hazament. — **Slachta Margit:** A Szentlélek Úristen legnagyobb tisztelője korunkban. — **Dezső István:** Engesztelést Jézusnak — a magyar multért. — **Szirnai Józsefné:** Lelkek miséje. — **Incze Sára:** Így szeretnék Én is...

Az eucharisztikus szentévre a legjobb gyermekimakönyv «*Az isteni Gyermekbarátnál*» kapható az Oltáregyesületi irodában.

Vászonban 1 P 60 (üzletben 2 P). — Bőrben 5 P (bolti ára: 6 P).

Adjuk gyermekeink kezébe, hogy a szentségi Úr Jézussal összehozza őket!

Beszámolók azért fontosak, mert amikor az egyesület vezetősége elkészíti azokat, tárgyilagosabban látja az egyesület életét. S a Központ maga is okul, tanul és közkinccsé teszi, másutt is felhasználja az egyik fiókban bevált módszert. Azért emlékezünk meg itt egypár beszámolóról. A **homorogdi** beszámoló kapcsán közöljük, hogy az *igazgatói kinevezést*, illetve a «meghatalmazást» vagy engedélyt az oltáregyesület megalakítására, mindig a megyés püspök adja. Azon egyházmegyékben (így van a legtöbb!), amelyekben el van rendelve az oltáregyesület megalakítása — természetesen — nem kell engedély, csak helyi igazgatói kinevezés, amelyet az egyházmegyei oltáregyesületi igazgatótól kell kérni, aki a megyés főpásztornak előterjesztést tesz a kinevezésre. — **Nagykanizsán** az oltáregyesület bevezette az éjjeli szentségimádást és munkakiállítást is tartottak. Új lelki vezetője van az oltáregyesületnek *P. Gulyás Gellért* ferences atya személyében. Az oltáregyesülettel karöltve szépen működik az oltáregyesület palántáskertje az eucharisztikus gyermekszövetség és a Zrinyi Ilona polg. leányiskola növendékei között. — A budapesti *menekültek Nemzeti Könyörgő* templomában működő oltáregyesületben — amelynek az idén húnyt el érdemes elnöknője *Presszia Romuluszné* — oly szigorúan veszik az imaórákat, hogy az igazolatlan mulasztókat törlik az oltáregyesületből. Igazuk van! Ha még az Úr Jézusnak adott szavunkat sem tartjuk meg, nem érünk semmit! — Az **újbudai** oltáregyesület beszámolóját szeretnők egészen leközölni olyan lelki, oly emelkedett, és azt tanultuk belőle, hogy az oltáregyesület életében a legfontosabb a lélek nevelése, képzése és vezetése! — A **tabániak** rengeteget dolgoztak, a legnagyobb áldást kapják érte! A Központnak munkában a legnagyobb segítséget az idén is a **pápai** oltáregyesület nyujtotta. Nem szűnünk meg hálás szívvel imádkozni érettük az Örökimádás templomban, hogy a szentségi Úr Jézus Szíve legdrágább kincseivel gazdagítsa áldottkezű munkatársainkat és tegye őket igen-igen boldoggá!

NÉLKÜLE SEMMIT!

Ez volt a jelszava a lelkileg boldog középkornak. Élete centrumában ott állott az Isten; mindent Előtte, Vele, Általa akart, cselekedett és fogadott a világ. Élő hit lángjai lobogtak a lelkekben és világítottak a szívekben. A lélek élete volt az első akkor. Most máskép van. Még a vallásos embereknél is lagúnás, sekélyes lelkiéletet találunk, nem is szólva cinikusokról és hitetlenekről. Miért? Mert nem gondolnak Reá, nélküle akarnak mindent.

A végtelen fölséges Isten elrejtette magát, hogy szörnyet ne haljunk látásától. Rejtettségét mégsem akarta észrevehetetlenné tenni: alkalmazkodott emberi természetünkhöz; felvette azt; testben jelent meg közöttünk s aztán amikor eltávozott a földről, itthagyta titokzatos Önmagát a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Mégis Nélküle élnek sokan!

Jelen van Ő személyesen — de sokak előtt elfeledve! Ha százalékban kellene kifejeznünk azoknak számát, akiknek hite eucharisztikus hit, akiknek lelkében az Úr Jézus jelenléte élő valóság, bizony kicsiny percentet kapnánk. Az eucharisztikus szentév megnyitásakor, amikor a nagy Titok fénye híveink lelkébe világított, bizony sokan csodálkozva állottak a nagy valósággal szemben és alaposan dörzsölgették lelki szemük pilláit, mert szokatlan volt nekik az a nagyszerű ragyogás, az a túlerős szeretetmegnyilvánulás, az a mérhetetlen kincsfelhalmozás, amely az Eucharisztiában rejlik. Bizony sok testvérünk előtt, a kiásott drágakincsről tartott szakvélemény erejével hatott az eucharisztikus szentév megnyitása. Ráeszméltek sokan, hogy mijük is van nekik az Eucharisztiában. De ezek a katolikusok számának felét is alig teszik. *Igen sokan vannak, akiknek lelke egére nem kelt fel az Eucharisztia áldott napja!* Még most sem gondolnak az Úr Jézusra, tovább is Nélküle élnek. Ezeknek kell megvinnünk a hírt az eucharisztikus Jézusról. Evangélizálnunk kell Őt! Milyen bámulatos hatású a szektariánusok élőszóval való apostolkodása! Mennyi elesett, lecsúszott embert nyer-

nek meg tévtanaiknak éppen azáltal, hogy amint valakivel szóbaállnak, az első mondat után már szentírási idézet, buzdítás sokszor egész prédikáció jön. Szeretik, segítik egymást, *összetartanak!* — Miért ne tehetnők mi ugyanazt. Ami jó, azt nem szabad szégyenlenünk! Olvassuk el Szent János evangéliumának 6. fejezetét, a legfölségesebb Oltáriszentség e klasszikus ígéretét és adjuk kezébe azoknak, akik «keménybeszédnek» tartják most is, évszázadok annyi csodája után az oltáriszentségi tant. Hívjuk fel a figyelmet a benne levő magyarázatokra. Mondjuk meg, hogy Anyaszentegyházunkat a Szentlélek irányítja ebben a magyarázatban és aki katolikus, annak ezt hinnie kell. Ha pedig hiszi, aszerint kell élnie! Nem maradhat a közöttünk élő Úr Jézus elfeledve, figyelembe sem véve, lesajnálva, meggyalázva, mert Ő eltűri ugyan mindezt — a Szentség természete szerint —, de jaj lesz az ítélet napján azoknak, akiknek fejére olvassa hanyagságukat: Közöttetek voltam és rám sem tekintettetek; szeretetem oly nagy volt irántatok, hogy fogollyá tett a szentségházban s ti még meg sem látogattatok, éheztem és szomjúhoztam a lelketek után és nem nyitottátok meg nekem a szentáldozásban; volt eucharisztikus szentévetek, hallottatok Rólam sokat és ez sem volt elég nektek arra, hogy megváltozzatok? Nincs mentségetek! Nem ismerlek titeket! Nincs hely számotokra! Távozzatok az örök kárhozatba!

De mi se akarjunk ám nélküle apostolkodni! Lelkünkben állandóan éljen a «Mindent Érted Jézusom» gondolata. Azután pedig az, hogy ez nekünk kötelességünk: «Jaj nekem, ha nem evangélizálok» mondotta Szent Pál. Jaj nekem, ha még most is csak lelkem keszkenőjébe takarva őrzöm a rámbízott talentumot, jaj nekem, ha nem hirdetem azt, amit én tudok a legméltóságosabb Oltáriszentségről. Ha a szóbeli apostolkodáshoz a példa magávalragadó hatása is járul (vagyis úgy hajtok térdet, úgy végzek szentségimádást, szentáldozást, úgy viselkedem szentmisén, körmeneten, hogy a példám tanít és felemel), biztosan lesznek igaz megtérések s akik egyszer Feléje fordultak, nem akarnak többé Nélküle semmit. *Mátrai Gyula dr.*

Milyen nagy boldogság lenne, ha bárki bármikor — bejelentés nélkül is — bejuthatna a királyok elé, ahol minden elfogadható kérését és kívánságát teljesítenék. Pedig ennél sokkal nagyobb boldogságban részesülhet mindenki a Királyok-Királyánál, a kis ostyában lakozó nagy Szentség előtt.

* * *

A gyakori szentáldozások által a gyengék erősekké, az erősek pedig szentekké válhatnának. *Brenner Tivadar.*

2. Az Anyaszentegyház legdrágább kincse.

I. Az Anyaszentegyház egyik legnagyobb lángelméje: Szent Ágoston, aki különben minden szavát meg szokta fontolni, mielőtt kimondja, egy alkalommal így nyilatkozott az Oltáriszentségről: «Ki merem mondani, hogy Isten, bár mindenható, ennél többet nem adott; bár mindentudó, ajándéknak többet elgondolni nem tudott; bár az övé minden gazdagság, ennél többet nyujtani nem volt módjában». A nagy egyháztanítónak ezt az elragadtatásszerű, őszinte bámulatát kifejező, közismert nyilatkozatát nyugodtan aláírhatjuk valamennyien; szívesen elfogadja és aláírja maga a tanító Egyház is. A magunk részéről alkalomadtán, úgy csendes órákon a Szentség előtt vagy bármikor, tovább fűzhetjük e fényes és melegítő gondolatot Istennek többi tulajdonságaival kapcsolatban is ilyenformán: Isten a végtelen szeretet, a szeretet pedig a legtalálékonyabb valami, ennél kedvesebb ajándékot mégsem talált. Bár végtelenül bölcs, aki úgy rendez el a világon mindent, úgy igazgatja a szellemek világát is, hogy célját a lehető legjobban érje el, ennél célravezetőbb eszközt alkalmazni nem tudott és nem akart. Bár mindenhol jelen van, sem az égben, sem a földön nem talált az ember számára jobbat és különbet. Bár örökkévaló, aki váltogatja tetteit, de maga soha nem változik, jótéteményeinek sorozatában ehhez még csak hasonló sem akad. Bár végtelenül szent, ennél szentebbet sem angyal sem ember nem találhat még az Ő Szívének tárházában sem. Bár végtelenül igazságos, még sem lehet ellene panasza senkinek, hogy itt elvétette volna a mértéket, hiszen az Oltáriszentség sem nem jutalom, sem nem büntetés senkinek, legföljebb botránkozási alkalom a rosszakaratúak részére, amiként Ő maga is és tettei is azok nekik. Ők maguk felelősek érte! Bár végtelenül irgalmas, ekkora elnézést az emberiség történetében megnyilvánuló, elmúlt és eljövendő szörnyűségek teljes tudatában és tisztánlátásában nem tudott gyakorolni; minden sértődöttséget, jogos méltatlankodást és haragot soha nem mellőzött annyira, mint Fiának a világ végéig tartó szentségi jelenlétében; legföljebb kínszenvedése folyamán: a keresztfán, amikor is azonban gyötrelmeit órákkal mérhette. Bár végtelenül jó, «egyszülött szerelmes Fiát» nemcsak egy emberéletre szólóan és nemcsak halálra adta értünk és nekünk, aminél nagyobb jóságot és áldozatot sem édesanya, sem jóbarát képzelete meg nem álmodhatik, hanem ennek az «Egyszülöttének» életét és halálát titokzatosan egybeszőve adja az Oltáriszentségben «a világ végezetéig», hogy belőle éljenek és általa üdvözüljenek minden nemzedékek. Bár «lélek» az Isten, az Oltáriszentségnél lelkibb s mégis hozzáalkalmazottabb közelséget, ennél az égi kenyér-

nél és istentestnél alkalmasabb táplálékot nem adhatott volna a test nyügét hordozó embernek.

II. Az adomány mindig kötelez! Kötelezi a megajándékozottat valami aránylagos vagy legalább is illő ellenszolgáltatásra. Jelen esetben mi más volna a legillendőbb viszonzás, mint az alázatos imádás és a mélységes hála. «Jóságos Istenem, tökéletes és végtelen vagy minden tekintetben! S mint ilyen, önmagadhoz méltó módon a legnagyobbat, a legtökéletesebbet: örök Igédet, Fiadat adtad nekünk az Oltáriszentségben. A miénk Ő úgy is, mint veled egylényegű isteni személy a Szentháromságban, úgy is mint Megváltónk a megtestesülésben, de úgy is mint velünk eggyé lenni, bennünket veled összekötni, beléd-kapcsolni és belédolvasztani akaró Üdvözítőnk Egyházad ölében, mint annak legféltettebb, legdrágább kincse. E végtelen ajándékodért fogadd tőlünk viszonzásul az emberi szívnek legnemesebb aktusát: előtted porbahulló alázatos imádását — és legnemesebb érzelmét: a hálát».

Amikor e drága kincsért Istennek viszonzásul imádást és hálát akarunk adni, nem is kell messzire mennünk lehetőségekért, nem is okozhat különösebb fejtörést a «hogyan». Egyrészt itt van előttem pár lépésre az én Istenem az oltáron vagy éppen az ajkamon és szívemben. Ha leborulok előtte és imádom és hálálkodom neki, magának a Szentháromságnak teszem azt. Hiszen ezért is hajolt le és jött hozzánk az Eucharisztiában egész közel, hogy ne kelljen őt fantáziánk és értelmünk megeröltetésével valahol túl a csillagokon a világűrben keresgélnünk. — Másrészt pedig az imádásnak és hálának úgy adunk kifejezést a legpraktikusabban, hogy belekapcsolódunk teljes odaadással az Anyaszentegyház hitébe v. i. áldozatul hozzuk neki értelmünket — elfogadjuk, magunkra kötelezőnek tartjuk és minél tökéletesebben megvalósítani iparkodunk az Egyház erkölcsi ideáljait, v. i. áldozatul hozzuk neki akaratunkat —, végül úgy tiszteljük Istent, ahogyan az Egyház, a legilletékesebb istentisztelő teszi és akarja, v. i. a liturgiát vele együtt végezve áldozunk Istennek egész valónkkal.

III. S mindezt az Oltáriszentséggel kapcsolatban! Ez az Egyház középpontja, szíve, energiaforrása, törekvéseinek célja, amivel együtt él vagy elpusztul, ami neki az, ami a Földnek a Nap, amiért mindent tesz s amitől el nem vonatkoztat semmit s nem függetlenít semmit, ami kiindulása, összetartó ereje és végcélja.

Híveit másoktól elsősorban és legjobban az Oltáriszentség hite különbözteti meg. Ha mindent elfogad is valaki az Egyház hitrendszeréből s hangosan vallana minden dogmát s csak halkan suttogná: ezt az egyet, csak ezt az egyet azonban nem hiszem, nincs az a keresztvíz vagy szentolaj vagy térdrehullás, ami az illetőt katolikussá varázsolná. Ha egy szerencsétlen reggelen arra ébrednénk, hogy valami felsőbb hatalom templomainkban az örökmécseseket mind eloltogatta s a tabernákulumok elé mindenhová táblát tett ezzel a felírással: «Nincs itt, eltávozott és soha többé vissza nem tér» — nyugodtan szórhatná a világba a rádió és telefon a legnagyobb tragédia hírét: a katolikus Egyház meghalt! Mi magunk pedig zokogva siránkozhatnánk és sóhajtozhatnánk: de jó volna, de szeretnék újra katolikussá lenni mindazzal, amit az Oltáriszentség jelent. A legádázabb harcok a történelem folyamán a kat. hit és egység ellen nagyrészt az oltárok körül zajlottak le. Akik távozni akartak, rendszerint az oltárnak fordítottak hátat. Akik az Egyházon ütni akartak, az oltárnak mentek neki. Akik szíven akarták szúrni, a tabernákulumba vágták tőrüket. Akik rést akartak rajta ütni, az oltárra irányították a romboló csákányt. Akik más vizekre akartak evezni, az Egyház hajójának egyébb, itt-ott talált szerelvényeiből tákoltak össze maguknak lélekvesztő ladikokat, de Eucharisztia nélkül szálltak a biztos fedélzetről a haragosan hullámzó vizekre, ahol azonban hajótörés és zátonyrajutás lett a sorsuk. — Ó hitem, ó Egyházam, mennyire együvé tartoztok! És mennyire üres volna egyik a másik nélkül!

És mennyire telítettek egymással! Nincs az a távolesőnek látszó hittitok, amely ne volna egyenes vonatkozásban az Oltáriszentséggel. Miért? Egyszerűen azért, mert benne rejtőzik igaz Istenünk, aki minden más igazságot közölt velünk, akit minden más hittitok csak még szorosabban fűz hozzánk s visz feléje bennünket. Nem lehet csak úgy minden további nélkül alaptalanul rajongóknak tartani azokat, akik az Eucharisztiia köré akarják csoportosítani az egész katolikus életet, akik az iskolai oktatásban az Eucharisztiáról akarnának kiindulni s arra felépíteni az egész hitrendszert s annak adni a középponti szerepet.

Hasonlóképen egész katolikus erkölcsi világunk fókusza, szóró és gyüjtőfókusza lehet az Eucharisztia. Ám foglalkozzék a történelem és vallástudomány a kinyilatkoztatás történetével, csiszolgasson és védelmezzen eszméket és igazságokat: parancsolómat, erkölcsi cselekedeteim és szeretetem indítóokát nem keresem már messze, hosszú évezredek mögött, nem a Sinai hegy mennydörgéséből hallgatom ki, hanem a tabernákulum csendjéből. Aki ott lakik, az átvette a két kőtáblát Mózes kezéből. Már mindenható isteni kezek tartják őket, többé össze nem törhetnek. Bevésett betűit isteni szeretetének vérével rajzolta ki tökéletesre. Már egészen más fényben ragyognak felénk azok a betük! Máskép reagál rájuk a lelkünk! «Cor arca legem continens» — te szentséges Szív az Eucharisztiában, te frigyszekrénye az igazi törvény-

nek: az Isten- és emberszeretet, az igazság és béke törvényeinek! Ha megpillantom az örökmécs villanását, vagy templomaid tornyát — ha csak távolról is —, ha harangszót hallok, már akkor is és azonnal rádgondolok; temiattad. teérted, a te kedvedért teszem mindazt, amit Jegyesed: az Egyház által előírsz nekem. Temiattad óvakodom a bűntől, teérted akarok minél több «fehér napot» elkönyvelni. Ha mégis néha elbukom, hova mennék máshová bocsánatot kérni és bánatom könnyeit hullatni, mint tehozzád, tabernákulumod elé?

Igen, itt osztogatja Isten a legpazarabbul segítő és megszentelő kegyelmeit. Itt fakadnak mint forrásból a többi szentségek. Ezek csak viszik és továbbítják isteni energiáit: szerzőjük azonban személyesen az Oltáriszentségben van és él. Ezért a legfőlségesebb és legszentebb ez valamennyi között.

IV. Egész természetes, hogy az Anyaszentegyház e legdrágább kincsét oly nagy és féltékeny gonddal őrzi, oly megható melegséggel veszi körül, oly áldozatosan neki adja mindenét. A fönséges templomok, a ragyogó oltárok, drágakövektől szikrázó monstranciák, aranykelyhek, a selymek és brokátok s mindaz, amit a művészet színben, formában és hangban csak produkálni tud akár a legfelsőbb fokon, mint az emberi teljesítőképesség netovábbját: az mind az Oltáriszentségé, azt mind neki adja. Nem hiuságból; nem azért, mert gazdag; hiszen amije van, tulajdonképen nem az övé, hanem Krisztusé, isteni Jegyeséé az Oltáriszentségben. Ez és mindaz, amit 2000 éven át oly káprázatos tökéletessé fejlődött szertartási cselekményeiben és imádságaiban neki, mint égi Királyának hódolatképen nyujt. Ezeknek a középpontja is, akárcsak hitünké és erkölcsvilágunké, az Oltáriszentség. E körül mint tengely körül fordul minden istentisztelete, mint valami világ végéig tartó isteni dráma, amelynek legjelentéktelenebb kelléke, statisztája és szerelvénye is a főhős miatt, annak a kedvéért, annak a megértetéséért van és szerepel. Liturgiájának, istentiszteletének foglalata, lényege a szentmise, az Eucharisztikus áldozat. E nélkül nincs ünnepe sem hittitkai, sem szentjei számára. Azok — emberi vonatkozásban — mind Krisztusra, a megtestesült, az Eucharisztiában jelenlevő örök igére konvergálnak; ezek pedig mind az Eucharisztiából, azáltal lettek szentekké; tehát csak azzal lehet érettük Isten szent fölségét magasztalni és neki hálát adni. Eucharisztia nélkül az Egyháznak nincs ünnepe, legföljebb zenés és szónoklásos gyülése, ha mégoly fényes is az! De még hétköznapi élete sem. A gyönyörű szép ulmi dóm valamikor katolikus székesegyház volt. Jelenleg csak néha van egy kis mozgás benne — a szószék körül. Mert tabernákuluma üres. Előtte, az oltár lapján Michelangelo képe áll: az Úrnak utolsó vacsorája.

Ennyi maradt ott az Üdvözítő kívánságából: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. A valóságból egy kép csupán és semmi más!

Uram Jézus! Szentségedet, amelynek színei alatt köztünk vagy, úgy akarom, oly élő hittel, oly meleg szeretettel tisztelni, mint Egyházad tisztel és szeret. Ha csak tehetem, mindig ott leszek a hivatalos istentiszteleteken, legfőképen pedig a szentmiséken! *Előri János.*

VALLOMÁS A TABERNÁKULUM ELŐTT.

Éj vesz körül, kietlen, vaksötét.
A lelkem sok-sok próbát, hogy kiálljon,
S ha szűknek érzi szűrke börtönét:
Szemed sugára áttör a homályon,
Fényességes Királyom!

Eltűnik minden, — minden elmarad,
A mindenségben nincs más, csak mi ketten;
Oltárodnál, a bíbormécs alatt,
Mint hárfa hangja, zengni kezd a lelkem:
Óh Jézus, én Szerelmem! *Karácsonyi Márta.*

IMÁDVA LÉGY...

Imádva légy Jézus Szíve,
gyengeségünk erős Vára!
add, szerelmed szent tüzétől
gyúljon Érted lelkünk lángra.

Értünk égő szentséges Szív,
szeress minket mindhalálig,
s a halálon és síron túl
az — örökkévalóságig. *Brenner Tivadar.*

A neszmélyi kápolnára: *Tatár Dezsőné* 5 P-t, N. N. «Hálám második gyöngyszeme» 50 P-t; *«harmadik» gyöngyszem* 50 P-t; *Dr. pujoni Pataky Arnold* egyetemi rektor magnifikus 100 P-t *N. N.* mérnök 12 P 50 fillért; özv. *Sulyok Gézáné* 10 P-t; *Dr. Iványi János* 10 P-t adományoztak. Már nem sok (750 P) hiányzik a kápolna költségeinek teljes kiegyenlítéséhez. Isten fizesse meg és legyenek az adományok a kápolna lakója előtt örök könyörgések a jótevőkért!

ANYASZENTEGYHÁZUNK.

Minden katolikusnak szívügye Szentegyházunk élete: virágzása, terjedése és zavartalan élete. Amikor pedig eucharisztikus szentévet tartunk és Budapestre várjuk katolikus tesvéreinket az egész világról, különösen is időszerű imádságainkba zárni, imaóráinkba foglalni az Anyaszentegyház ügyét az egész világon.

Hisz már nemcsak a híveket támadják, nemcsak Oroszország, Mexikó, Spanyolország, a hirtelen természetű, lobbanékony népek üldözik Krisztus híveit, hanem a «higgadt» németek is, akik újabban már azzal sem elégszenek meg, hogy a hívek életét mindenütt «törvényszerű» intézkedésekkel lehetetlenné teszik, hanem most már Szent Péter utódját támadják a legkíméletlenebb hangon, az egész világ mélységes botránkozása ellenére. Mintha csak a Szentírásból tanulták volna «Megverem a pásztort és elszéled a nyáj» elvet, most legfőképen a papokat, Szentséges Atyánkat az egyháztörténelem egyik legnagyobb pápáját és kiváló környezetét akarják sárbarántani, bemocskolni és tekintélyétől megfosztani. A hívek ellen legkevésbbé lépnek fel, de annál inkább rávetik magukat a jövő reménységére, az ifjúságra. S ennek a módszernek nálunk is jelentkeznek már a hirnökei. Ami rossz van valamely rendszerben, mindig hamarább gyökerezik meg másutt is, mint ami jó benne. A gazt nem kell vetni sem ápolni! Nő az magától is!

Amikor a régi keresztény üldözések folytak, a hívek — amint Péter apostolról feljegyzi az Irás — «szüntelen» imádkoztak a bebörtönzöttekért. Amikor vesztőhelyre vitték a vértanukat, szóval, jelekkel buzdították és erősítették őket Szentegyházunk buzgó tagjai. Az imádság ereje természetfeletti, földi erőmértékkel föl nem mérhető erő! A tesvéri szeretetnek érzése pedig, mely ez imában föltétlenül a legigazabban megnyilvánul, mindig dupla megszentelő erővel is bír: hatását érzi az, akiért történik, de igen boldogítóan érzi az is, aki végzi.

Kedves oltáregyesületi tagok! Nyissuk meg szívünket az előtt a kegyelemsugárzás előtt, amely a Szentostyából árad felénk! Oltáregyesületi imaóráinkban a szentségi Úr Jézus szemével nézzünk végig az egész világon és amikor az Anyaszentegyház elleni támadásokat látjuk; templomok robbantását, gyalázatos szentségtöréseket és az Isten szolgáinak üldözését, a hitetlenség titkos és nyilt ravasz fondorlatait szemléljük, könyörögjünk az Úr kegyes színe előtt: «Ne add a vadállatoknak a Benned bízó lelkeket!» Könyörülj Uram azokon, kikért szentséges véredet ontottad! Tartsd meg és őrizd azokat, akik egészen Tieid! Jöjjön békességes korszak Anyaszentegyházadra, hogy virágzó fejlődésnek indulhasson újra és mint egykor születésedkor «béke volt a földön», az legyen most is minél előbb, hogy eucharisztikus világkongresszusunkon képviseltethesse magát minden nép és Krisztus békéje töltse be az Ő egész országát.

TELJES BÚCSÚK:

Július 1., 2., 18. (Büsszel csodája), 22., 29., 31. Augusztus 5., 6., 15., mindegyik hónapban egy tetszésszerinti napon és az imádási óra napján, az egyik hónapban az Oltáregyesület elhúnyt tagjaiért felajánlott szentáldozás után.

* * *

Az Oltáregyesület munkaéve az idén már szeptemberben kezdődik, hogy hozzálássunk az eucharisztikus világkongresszussal kapcsolatos feladataink elvégzéséhez.

Központi.

Anyanyelve — a szeretet

Késő délután volt.

A Napnak sokmillió meleg sugara szorosan összefogózkodott és úgy rohant a Föld felé, — a hideg fölgolyó, a fagyos emberszívek felé.

De hiába volt ez a kemény összefogás!

A hatalmas fénykévének egy nagy része beleesett a Dunába; — nem veszett a mély hullámsírba, nem merült a mérhetetlen víztömeg fenekére. —

megtört a picike hullámhegyeken, hozzásimult az ezüstzöld hullámvölgyecskék kicsi lejtőjéhez: aranyszínűre festette a Dunát, széppé, meleggé tette a hideg, piszkos folyam szürkezöld színét.

A Dunába estek ezek a sugarak, de nem pusztultak el, — hivatásukat így is betöltötték: tündérivé varázsolták a Földnek egy kicsi részét, emberivé tették a nagy világegyetem egy pici szögletét!

Ezeknek a sugaraknak ez volt a hivatása!

Egy másik sugárcsomó a «Saturnus»-ra, ennek a fölségesen méltóságteljes hajóóriásnak a fedélzetére esett. Elengedték egymást ezek a forró, aranyból font étersugarak, hisz célba értek, s tudták, hogy most már semmitől sem kell félniök.

Céljuk egy: a világot széppé tenni, az embereket boldogítani! — de más-más utakon!

Bearanyozták a parancsnoki hidat, — belopóztak a kormányos üvegfalú fülkéjébe is. Itt is gyujtottak, itt is melegítettek.

A fehérsapkás, barnaarcú hajóskapitány, akinek a szívében késő-tavasz vagy koranyár van, szóbaelegyedett a fedélzet vídám utasaival, — a markánsvonású kormányos is, akinek egész lénye a lombhullató sárga ősz hidegebb levegőjét lehelte már, rámosolygott azokra, akik közelébe merészkedtek, — kutató tekintetét alig-alig emelve le a Duna síma tükréről, s kezével szünet nélkül az óriás kormánykereket forgatva, mozgatva.

Rájuk mosolygott, pedig nem is ismerte őket! Sohasem találkoztak, nem is fogják egymást soha többé látni, — nem beszéltek. Talán ha szóltak volna, nem értették volna egymást, — de így igen, mert mindegyikük anyanyelve — a szeretet!

Szláv nyelven beszélt édesanyjával az a hatéves gyermek, akit a «nagymama» szórakoztatott, becézett.

Németajkú volt az a hölgy, aki megállt a följárat mellett levő pad előtt, ott, ahová ez a három «idegen letelepedett, ott, ahová a Nap éppoly melegen tűzött le, mint a parancsnoki hídra!

A német nő arca ragyogott. Szíve kiült arcára!

Hallotta az «idegen» beszédet, mégis megszólította őket — saját nyelvén, németül. Tudta, hogy meg fogják érteni, érezte, hogy fognak rá felelni, — mert az igazi emberek anyanyelve — a szeretet, — és ezt mindenki megérti!

És az anya, tört németséggel ugyan, de felelt, — nem zárkózott el az «idegen» elől! — megérezte, hogy ennek a németajkú hölgynek igazi anyanyelve — a szeretet!

Kis sziget, boldogság-sziget, szeretet-sziget — az életben!

Sok ilyen szereteten alapuló boldogság-sziget lenne az életben, ha az emberek nem idegenkednének az «idegen» emberektől, a másnemzetiségűektől, az idegenajkúaktól!

Pedig azok is emberek!

Mindegyikük külön-külön is az Embert hordozza magában. Mindegyik szeméből a Lélek nevet ránk, — a szerető Isten néz, figyel bennünket!

Ezeket az idegeneket is ugyanaz a természet ringatja lágy ölén, mely bennünket is dédelget!

Ugyanaz a Nap megy el felettük is naponta, mely reánk is fölvirrad minden reggel, hogy megnézzen bennünket: jók vagyunk-e? emberiek voltunk-e ma? nem szomorítottunk-e meg valakit embertestvéreink közül? Ugyanaz a kék Ég inti őket is hűségre, mely minket is fölfelé vonz, mely minket is kitartásra buzdít.

Mindegyikünknek ugyanaz az üde hajnal kíván jó reggelt, s ugyanaz az esthajnalcsillag mondja: Jó éjt! Mindegyikünk felett elhalad az öreg Göncölszekér, hogy szívünkbe hullassa az után az Ég után való vágyat, amelyen ő a világ megteremtése óta fáradhatatlanul jár; — a Tejút is egyformán hív-csalogat mindenkit a tejjel-mézzel folyó Kánaánba, az igazi Boldogság felé!

A sokszínű szivárvány hatalmas karja mindannyiunkat egyforma szeretettel ölel át, — miután az aranyakat érő, áldást jelentő enyhe eső minden cseppjét mohón szívta magába a szomjas anyaföld forró homokja.

És ha a napi gondteher sósvéres verítéket csalt ki barázdás homlokunkra, a bágyadt Hold mindegyikünkre gyengéd kézzel teríti rá ezüstös palástját.

Elhallgat ebben az ezüstös néma éjben mindenütt az édes madárdal, hogy az új reggelen még szebb legyen! Alszik a fű is, hogy reggel üdébb, frissebb legyen. Pihenésre hajtja fáradt lombját az útszéli poros fa is, hogy holnap a Nap hevében újból árnyat adjon az országút boldogságotkereső vándorának.

Csendes az erdő, alszik a rengeteg is, hogy csendjével álomba ringatta a természet vadjait.

Reggel, amikor a hegyóriások lábainál szunnyadozó mély völgyek még föl sem ébredtek, az égbe szökő hegyormok már kacérkodnak a Föld peremére lépő Nappal, mely elsőnek csókolja meg az öreg Földmamának e szép leányait: az aranyszőttes fehér fátyollal fedett havasokat, melyek büszkén néznek le az alattuk úszó óriás felhővárosokra, s beletemetik a végtelen Isten fölfoghatatlan szépségének látásától ittas fejüket a puha, meleg bárányfelhőkbe.

És ez így van mindenütt a nagy természetben, — mert Isten belecsókolta lényét a természetbe, s a természet Istent lcheli, Istent sugározza!

Az ember Isten képmása, — neki is Istent kell sugároznia:

meg kell látnia embertársában is ezt a képmást, — meg kell értenie őt, ha más nyelven beszél is, — szeretnie kell őt, ha «idegen» is, — magunkhoz kell ölelni Istennek az emberi lélekbe nyomott képemását még akkor is, ha piszkos, szennyes, (hiszen az ember tette ilyenné!), — magunkhoz kell ölelni minden embertestvérünket még akkor is, ha tele van tökéletlenséggel, hibával, gyarlósággal, — mert egy Atya gyermekei vagyunk — s mindannyiunk anyanyelve — a szeretet!

Tokody László.

A hétévesek első áldozása. Felmerült az eszme, hogy az eucharisztikus világkongresszus alkalmával végre nekünk is meg kellene valósítani X. Pius pápának a gyermekek korai első áldozásáról szóló dekretumait. Hazánkban sok lelkes híve van a gyermekek korai áldozásának, de eddig úgyszólván csak a zárdákban történt meg, hogy az I. osztályosok, sőt ötéves óvódások is megnyitották ártatlan lelküket a szentségi Úr Jézusnak. Természetesen ez csak úgy lehetséges, hogy a család egészen szó szerint véve közreműködik az előkészítésben. A gyermek eucharisztikus vágyának a család levegőjében kell kinyílnia s onnét kell állandó táplálékot kapnia. — Az Oltáregyesületeket nagyon kérjük az eszme felkarolására. Hozzátesszük azt is, hogy a már áldozott gyermekekkel — bármilyen egyesületekhez tartozhatnak különben — a gyakori áldozók eucharisztikus csoportját alakíthatjuk meg egy-egy hozzáértő oltáregyesületi tag vezetésével. Igy Oltáregyesületünknek utánpótlása lesz kész eucharisztikus lelkekből. Ez volt annak idején az Eucharisztikus Gyermekszövetség megalakításakor az alapítók szeme előtt is: *a gyermeket korán bevezetni a szentségi Úr Jézus barátságába és hozzászoktatni az eucharisztikus lelkiélethez.* (Segédeszközök P. Csávossy könyve az egészen kicsinyek előkészítéséhez, Korda, Bpest, VIII., Mikszáth K.-tér; és dr. Mátrai: az Eucharisztikus Szövetség vezérkönyve. Központi irodánk, Bpest, IX., Üllői-út 77. «Az isteni Gyermekbarátnál» imakönyv, különösen azoknak, akik maguk nem érnek rá a gyermekkel foglalkozni. Ez a pompás gyermekimakönyv egymaga képes kialakítani a gyermek eucharisztikus lelki világát. Szintén kapható központi irodánkban!)

Beszélgetés az édes Jézussal!

LÉLEK: Uram eljöttem csendes kis lakodba, hogy megosszam Veled magányodat. Míg kint az élet harca zeng, itt béke s nyugalom honol s oly jó a Te közeledben lenni. Oda hajtani fejemet melengető szívedre s elfeledni mindent, ami fáj . . .

JÉZUS: Vérző sebet hoztál gyermekem, talán nálam gyógyírra találsz. Csak beszélj; én vártalak, tudtam, hogy jönni fogsz, mióta én táplálom lelkedet, tudom, hogy ide vágyol hozzám, hogy fáraszt a világ zaja.

LÉLEK: Uram oly jó itt lenni nálad; feledni, hogy az életben vannak árnyak, sötét fellegek; amily jó nem gondolni semmire, csak szeretni Téged, csak egybeolvadni veled s hinni abban a boldogságban, hogy az örökkétartó lesz.

JÉZUS: Bizzál fiam, én nem hagyom el a bennem bízókat soha. Hisz az emberek iránti szeretet késztetett arra, hogy a tabernákulum magányába rejtőzzem s lásd mégis mily hidegek a szívek, mily kevesen jönnek hozzám.

LÉLEK: Ó mily sokáig bolyongtam én is nélküled futva s keresve a boldogságot, míg végre oltárodnál kimerülve térdre roskadék s kértelek: ments meg a pusztulástól.

Nem a testemet, a lelkemet gyötré szomjúság s Te lecsillapítád azt. Önmagadat áldozva nekem. Lásd ekkor jegyezted el a szivem, amelynek minden vágya: szeretni tégedet.

JÉZUS: Szeress, csak szeress, bármily szegény vagy is kincsekben, míg szereteted mécse égni fog, veled leszek. Lásd én megsemmisítettem nagyságomat s fényemet, hogy közeledben lehessek, ne legyen neked se más vágyad, mint megsemmisülni a világ előtt, hogy nekem élhess.

LÉLEK: Ó Uram, tudom, hogy szereted a kicsinyeket s alázatosakat. Ó törj s zúzz össze bennem minden emberi büszkeséget. Hisz Te az alázatosakat felemeled s a kevélyeket megalázod, ezentúl engem is emelj fel egész a szívedig, hogy ott megpihenve áldjalak Tégedet.

JÉZUS: Alázatos lelket kérsz tőlem, vesd el a világ hiú pompáját, a fényt, örömöket, bocsáss meg ellenségeidnek s én megáldalak érte.

LÉLEK: Arany kehely csodás szép lakója, még kérek valamit tőled:

JÉZUS: Szívem kész a kincsosztásra, csak tárd fel előttem vágyadat. Én meghallgattatlanul nem bocsájtom el azokat, kik hozzám esdekelnek.

LÉLEK: Adj nekem Uram a Te csodás Fehérségedből, Vesd reám

ragyogó szépségednek fehér árnyékát. Izzó tűzként ég lelkemben irántad érzett szeretetem lángja. Úgy szeretném átlehelni lelkemet Szívedbe, hogy legalább egy időre megszűnjön számomra idő és tér, ó mily üdv volna egybeforrni veled a lélek törvénye szerint, pillanatra eldobni a test és föld bilincseit, kikapcsolni mindent a multból, jelenből,

Igy van ma is az életben . . .

csak Tied lenni, megfürödni harmatszívedben, hogy újult erővel éljem át a kötelesség sokszor talán nehéz perceit Úgy szeretném fénnyel ragyogni be a köröttem levők világát, hogy a gondjaimra bízottaknak is jusson belőled. A te fényességed áradjon ki minden tettemre. Fényt és melegséget is adj Uram, hogy jó tettekre megtermékenyítse lelkemet.

JÉZUS: Vágyad teljesül, szeretem a szomjúhozó lelkeket. Önmagamat adom nekik s megáldom fénnyel őket, hogy tudjanak világítani. Csak jöjj el sokszor, naponta hozzám s hirdesd fennen, hogy én a hozzám esdeklőket üres kézzel nem bocsájtom el . . . *K. P.*

A neszmélyi zárdára egy nagylelkű, boldog családanya 500 P-t adományozott egy *Árpádházi B. Margit*-ról elnevezendő cellára. Egészen névtelen kíván maradni. Isten tudja! Áldja meg őt érte! És szerezze meg neki a legnagyobb örömet, amit kíván! (Talán azt, hogy az ő egyik gyermeke lesz egyszer a cella lakója?) Ugyanő 6 áldoztatókehelyre 480 P-t küldött az oltáregyesületi irodába. A szentségi Úr Jézus kegyelme szűrődjék az adományozó lelkébe és legyen az Ő «köszönete» benne!

LELKI-TÁRSOLYOMBÓL

214.

Saját tehetségét senki se ítélje meg a rettentő nagyok mértéke szerint.

215.

Ha valaki javára mindenről lemondasz, annak a valakinek semmije se' lesz!

216.

Az alázat — s ne a tudás — és tapasztalattöbblet nyilait használd, ha bírálsz! . . . Ne csak az «Erőt» és az «Időt» fitogtasd.

217.

Aki tökéletesen alázatossá akar válni, annak el kell indulnia a Halál felé, mert egyedül a Halál mutatja meg, hogy vannak-e időálló értékek bennünk és ha vannak értékállóak-e, ezek az örökélet birodalmának törvényei szerint?

218.

Hogy ki «Ki» volt, azt abból lehet megtudni, hogy kiki «*Ki*» lesz halála után.

219.

Mikor imádkozol, felejtkezz meg magadról. Ez kedves az Úr előtt s ezt duplán értékeli.

220.

Ne a bűn alatt, hanem *előtte* légy bátor!

221.

Ne csak a bűnt, hanem a következményét is legyen készséged elviselni.

222.

Nem a kiskorú felelős *komoly* vétkeiért!

223.

Higgadtan mérlegeld bűneidet, mert lehetséges, hogy csak a bűn «előszobájában» jártál! Vagyis a negatív alámerülést nem, de a pozitívet *még* elkerülted.

224.

Külső és belső terheinknek egyedül és kizárólag *belső* tökéletlenségünk az oka.

225.

Egyedül tökéletlenségünk miatt válunk erőtlenné parázna hajlamainkkal, önszeretetünkkel s gőgünkkel szemben. Valóban nem vagyunk eléggé tiszták és alázatosak.

226.

A Szeretetnek nagy a «Garderobe»-ja. Szükségletünk szerint féltő gonddal változtatja köpenyeit. Hol a szigor, a figyelmesség, a lemondás, az alázat, hol pedig a lendület, a lelkesedés vagy az önfeláldozás köpenyébe burkolózva jön hozzánk vendégségbe. Vedd észre és kikötés nélkül tartóztasd. Told hátrább az órád mutatóját, zárd le az ajtóidat s rejtsd el a kulcsokat is.

227.

Ha a bűnbánat vermébe esel, maradj veszteg s tünődj: *lelkiismeretesen.*

Irta: OLCSVAY GÉZA.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Az Oltáregyesület programmja az Eucharisztikus Szentévre:

1. Mivel az Oltáregyesület — szinte permanens eucharisztikus propagandista — természetesen az eucharisztikus szentévben fokozott mértékben fejt ki eucharisztikus propagandát: oltáregyesületek reorganizálása, megalakítása minden plébánián és az eucharisztikus gyermekszövetség révén az ifjúság eucharisztikus szellemmel való telítése. E célok szolgalatára adta ki az Oltáregyesület az Oltáregyesületi útmutatót és a Poppe-Siekens-Mátrai: Az isteni Gyermekbarátnál c. egyéni lelkiéletre nevelő kitűnő eucharisztikus gyermek-imakönyvet.

2. Az egyes egyházmegyékben oltáregyesületi kerületi gyülések, illetve oltáregyesületi napok tartását szorgalmazza, beszámolókkal és irányító előadásokkal.

3. Veszprémben biztosan, de esetleg más egyházmegyékben is oltáregyesületi kongresszus rendezése.

4. Az eucharisztikus világkongresszus processziójára egy méltó kivitelű óriás monstrancia készíttetése (anyagát gyüjtés útján teremtjük elő).

5. Szentséges Atyánk a pápa számára egy tiszta magyar munkával (selymét is itt szövik) sárközi hímzéssel készítendő szép miseruha, melyet a kongresszus emlékére kap Őszentsége.

6. Egy a szokásnál gazdagabb (nagyobb) kiállítás rendezése azon egyházi ruhákból és tárgyakból, melyeket 1938-ban a kongresszus emlékére ad az Oltáregyesület a szegény magyar templomoknak.

7. Több csoportos zárt lelkigyakorlat rendezése központi lelkigyakorlatos házunkban, mely első e tekintetben az országban, mert 1908 óta teljesíti e hivatását.

8. Boldog Gizella körök alapítása az Oltáregyesület keretében (egyházi ruhák készítése) hozzáértő oltáregyesületi és más egyesületi tagok bevonásával.

9. Az Örökimádás t. restaurálása.

Az Örökimádás-templom restaurálását már a nyár folyamán el kell intéznünk. Főtetőzetet, lefolyócsatornákat tavaly rendbehozattuk, az idén a szentély melletti két oldalkórus tetőburkolatát kell megújítatnunk, a templom homlokzati vakolatát renbehozatnunk, a torony egész felületét levésetnünk s belül egészen újra festetjük a templomot. A festés nem lesz akadálya a szentmiséknek. Csak hat napig lesz zárva, míg álványoznak és a falakat lemossák. Ezen idő alatt a Szent Erzsébet teremmel megnagyobbított oltáregyesületi kápolna fog kisegíteni bennünket a központi ház I. emeletén. Ott lesznek a szentmisék, szentségimádás és litánia is.

A restaurálásra utolsó nyugtázásunk óta a következő adományokat kaptuk: «*Isten dicsőségére a bűnösök megtéréséért*» N. N. 10 P, «Krisztus szenvedésének emlékére a Szűzanya örömére» N. N. 10 P, özv. Lúzsa Györgyné 10 P, «*Családom boldogságáért*» özv. *Iby Győzőné* 20 P, özv. *Sulyok Gézáné* 5 P, *egy özvegy* 20 P, *Német Julia* 10 P, *egy kongreganista* 10 P, «*családi békességért Szent József tiszteletére*» 1 P, özv. *Kovács Imréné* 2 P; «Hogy az unokám jól tanuljon» 5 P, *Nagy Béláné* «hálából fiam felgyógyulásáért» 5 P, Müller Károly és neje 50 P, egy kongreganista a Hétfájdalmú Szűz csoportjából 10 P, N. N. 5 fillér, *Felföldi Mária* 1 P, özv. Bokor Sándorné 1 P, N. N. 10 P. *Perselyünkben* áprilisban 176 P. 92 fillér: *Máté Margit* 3 P, *Csíz Anna* 10 P, *Gutenberg Hugóné* 1 P, *Ványi Ferencné* «szüleim lelkiüdvéért» 2 P, N. N. 2 P, N. N. 1 P, N. N. 1 P,

N. N. 8 P. a májusi perselyben 210 P 15 fill. *Isten fizesse meg az adakozók jóságát!*

Az eucharisztikus világkongresszusra óriási számban jelentkeznek a katolikus tesvéreink a világ minden részéből. A legfőbb probléma az elszállásolás. *E téren mindent meg kell tennünk, hogy ne kelljen visszautasítani a jelentkezőket!* Ne gondoljuk, hogy erőnkön felül kötelesek vagyunk a legendás «kitett magáért»-os vendéglátással összekötni a szállásadást! Aki teheti, jól teszi! De az is igen nagy szolgálat a szent ügynek, ha csak tiszta ágyat adunk mégpedig nem is ingyen, hanem díjazásért. A kongresszisták örülnek, ha jól kipihenhetik magukat. *Budapesti oltáregyesületiek: apostolkodjunk ez irányban!* Magának az Úr Jézusnak ad szállást, aki egy katolikus testvért befogad házába a kongresszus idején!

A Szentatya miseruhája. Már jeleztük, hogy az Oltáregyesület *özv. Lippech Sándorné* indítványára egy magyar népművészettel remekbe készült miseruhával kívánja meglepni a Szentatyát, melyet emlékül küld neki az eucharisztikus világkongresszus alkalmából. A kazula fehérselyem alapon sárgaselyem sárközi hímzéssel készül. *A szekszárdi (sárközi) hímzőintézet* parasztasszonyokkal rajzoltatta meg a legősibb igazán eredeti mintákat. Ezek közül választ a központ és már az ősszel szeptemberben megindul a munka, mert hat hónap kell az elkészítésére. A gyönyörű minták kivitelezése — ugyanis — óriási munka; anyagát is itthon fogjuk megszövetni az állami szövőiskolában. Bár a drága aranyat nélkülözni fogjuk a hímzésnél, mégis 1000 P.-nél többe fog kerülni a munka és anyag ára. Erre az Oltáregyesület tagjaitól külön adományokat kérünk az oltáregyesületi irodába Budapest IX. Üllői út 77. «pápa miseruhára» jelzéssel.

Az eucharisztikus világkongresszus monstranciájára a következő adományok érkeztek be hozzánk utolsó kimutatásunk óta: *Witlacil Antalné* «egészségemért és édesanyám látásáért» egy 23 dkgr. súlyú ezüstkanál, N. N.-né min. tan. özvegye férje jegygyűrűjét; egy özvegy két arany fülbevaló, arany és ezüst gyűrű, egy karikagyűrű és láncok; N. N. 3 frt 13 K és egy kis ezüst érmet; N. N. 1 frt, 1 drb 2 K-ás és 4 K-t; *Kotrucs Klementine:* ezüstlánc, ezüstpénzek, melltű, arany fülbevalókat; *Pentz Róza:* régi ezüstórát; *Fekete* család: egy arany karikagyűrűt; *özv. Dolhof Béláné* 1 P-t; *özv. Karácsonyi Jenőné* (hogy az Úr Jézus kegyelme világítson a közömbös szíveknek!) 5 P-t; N. N. arany karkötő, arany melltű, 1 gyémánt fülbevaló, 2 feketeköves arany fülbevaló, 1 gyémánt melltű és 5 P-t; özv. Iby Győzőné a férje jegygyűrűjét; *dr. Dürr Mór* ny. m. kir. törvényszéki bíró és felesége «boldog házasélet kegyelméért» 3 drb aranygyűrűt; N. N. «férjem † Károly lelke üdvéért a jegygyűrűjét; egy kongregánista a Virgo I. csoportból édesapja 50 gr. súlyú aranyláncát és jegygyűrűjét; N. N. 90 arany koronát; egy özvegy (Krisztus szenvedése erősíts meg engem» jeligével) a † férje jegygyűrűjét és arany óraláncát; Dezső Etelka 20 régi K-t adományozták. A szentségi Úr Jézus Szívének szolgáljon vigasztalására ez a sok áldozat és a múlandó földi értékeket felülmúlhatatlan isteni jóságának túláradó nagylelkűsége váltsa át örök valutára, melynek értéke nem vész el soha!

Még főleg értékes drágaköveket kérünk, mert az egy méter magas szentségtartóra sok kellene, hogy érvényesüljön!

Az idén már szeptemberben kezdődik a munkaév tekintettel a sok feladatra, mely elé az eucharisztikus világkongresszus az Oltáregyletet állítja. Választmányi ülésünk szept. 24.-én, terjesztőnői pedig szept. 27.-én lesz, mindkettő délután 4 órakor, a központi házban.

A betegek áldozása. Olyan kérdés, amellyel szintén időszerű foglalkozni az eucharisztikus szentév alatt. Az erre vonatkozó előírásokat összegezve közöljük:

1. Huzamosabb ideig tartó betegségben a szentútravalót gyakrabban lehet, sőt illik kiszolgáltatni. (Canon 864. 3. Mihályfi: Az emberek megszentelése 106. l.)

2. *Halálveszedelemben* a szentségi böjt (éjféltől sem ételt, sem italt nem veszünk magunkhoz) nem kötelező. Ez alapon a halálos betegek ahányszor csak akarnak, megáldozhatnak, ha nincsenek is éhhommal. (Can. 858. l. Mihályfi: id. m. 108, 109.)

3. Azon betegeknek, akik *már egy hónapon át betegen feküsznek és nincs remény arra,* hogy hamarosan felgyógyuljanak, a gyóntató megengedheti, hogy hetenkint egyszer vagy kétszer áldozzanak, habár az áldozás előtt folyadékalakban valamit vettek magukhoz (pl. levest, kávét, teát; ezekhez azonban szabad kenyeret vagy kétszersültet is venni. Can. 858. 2. Mihályfi: Az emberek megszentelése 109. old.).

4. X. Pius pápa *a hosszas, de nem súlyos betegségben szenvedőknek* megengedte, hogy havonkint egyszer-kétszer (kápolnával bíró intézetben lakók pedig hetenkint egyszer-kétszer) áldozhatnak, habár előbb némi folyadékot vettek magukhoz (levest, kávét). Mihályfi: Igehirdetés 337 l.

5. *Ha valaki más esetekben sem volna képes éhhommal áldozni,* fölmentést kérhet a szentségek ügyét intéző bizottságtól, a szentségi böjt alól.

A kérvény ez lehet:

Beatissime Pater! Titius N. dioecesis N. quamvis non decumbat propter infirmitatem, attamen tanta . . . debilitate laborat, ut ei moraliter impossibile sit observare ieiunium naturale ante s. communionem praeceptum. Ideo ad sanctitatis Vestrae pedes humiliter provolutus suppliciter petit facultatem sumendi aliquid per modum potus, antequam ad s. communionem recipiendam accedat. (Noldin: De sacramentis, nr. 158.)

Sőt vannak kiváló erkölcstanírók (Gasparri, Lehmkuhl, Gennari, Noldin stb.), akik azt állítják, hogy ilyen engedélyre csak az oly áldozásnál van szükség, amely nem parancsolt, hanem puszta áhítatból történik. A parancsolt áldozáshoz (húsvéti áldozás), ha valaki azt éhhommal végezni nem tudja, nem szükséges felmentést kérni a böjt alól, mert ilyen esetben megszűnik a szentségi böjt kötelezettsége, lévén nagyobb az áldozás, mint a szentségi böjt betartásának kötelezettsége. (Mihályfi: Az emberek megszentelése 109. l.) (Másolta s összeállította: *Hamvas Konrád* pannonhalmi könyvtáros és levéltáros.)

Ezenkívül szeretnők itt figyelembe ajánlani az Oltáregyesület szentévi programmjából *a betegek napját,* amely a gyógyíthatlan vagy régen betegeknek — kik járni nem tudnak — szerzi meg azt az örömet, hogy egyszer — az összesek együtt a templomba szállítva — rövid szentbeszéd és közös szentáldozással (pap körüljár hordágyaik között a templomban) összekötött szentmisén vehetnek részt. Legjobb lenne ezt a jövő év tavaszán megrendezni!

A kongresszusi áldoztatókelyhekről már mult számunkban hírt adtunk. Az első adomány országos elnöknőnk, *Gróf Eszterházy Mary-é,* aki öt kehelyre, melyek felett szabadon akar diszponálni 400 P-t küldött a központi irodába. A másik megajánlás özv. *Gróf Esterházy M. Miklósné* született Schwarzenberg Fanny hercegnőtől, elnöknőnk nagylelkű édesanyjától jött, aki az Oltáregyesület által kijelölendő helyekre 10 drb. áldoztatókelyhet ajándékoz. A szentségi Úr Jézus hintse tele áldással és vigasztalással nagyszívű jótevőink lelkét és indítson e fenkölt példák követésére minél több tehetős testvérünket.

A HIT ÖRÖKMÉCSESE MELLETT.

Irta: *KIRÁLY ÖDÖNNÉ.*

HUSZKÁÉK ijedten csitítgatták őket. Mária hajlott is a békítő szóra, megtörölte a szemét és elhallgatott, de Pista, mint valami neveletlen, durcás gyerek, tovább dünnyögött. Ettől a naptól kezdve még feszültebb lett köztük a viszony s hogy a nyilt ellenségeskedést elkerüljék, mindketten nekifeszültek a tavaszi munkának. Huszka és fia a földeken, Huszkáné Máriával a veteményesben dolgozott. Csak éppen vacsora idején találkoztak, elcsigázott testtel, hallgatagon ülték körül az asztalt, sietve tértek nyugovóra, hogy másnap előlről kezdjék a robotot. És szorgalmas munkájuk nyomán az élet csodája megismétlődött, a föld hűségesen fizetett; baj csak ott volt, hogy a vesztett háború irgalmatlan adója tőlük is mindent elharácsolt, úgylátszott, mintha hiába dolgoztak volna. Sokszor egyetlen fillér sem volt a háznál, zavarba jöttek, ha egy orsó cérnát vagy egy pár harisnyát kellett venniök. Pista volt az első, aki eldobta a földműves szerszámokat, kijelentvén, hogy újabb és fölösleges áldozatokra nem hajlandó s Mária, ha nem is nyiltan, de szívben a tapasztalatlanság lázongásával adott neki igazat. A cséplés, hordás már Pista nélkül, immel-ámmal befejeződött. Szegény Deres alig állt a lábán, úgyszólván minden bordáját meg lehetett számolni, de Pista nem kegyelmezett neki, újra a kocsi elé ráncigálta.

— Bemegyek egy kis dohányért meg a postáért! — vetette oda foghegyről a szüleinek, miközben a kocsira dobott egy zsákravalót az új termésből, más fizetőeszköz hiányában.

— Ez persze azt jelenti, hogy majd a késő este vet haza, de jobb hangulatban, mint most vagy — dohogott az apja.

— Irígyli talán, apám, a gondtalan, boldog fiatalságomat? — horkant fel metsző éllel a fiú. Huszkáné ott termett, tuszkolta fiát az apja elől: — Csak menj, menj, dehogy is irígyel tőled valaki is valamit. Az ajtó becsukódott, Huszkáné engesztelően símogatta az ura kezét:

— Hát Istenem, fiatal is, bánata is van, azt fojtja borba — védte a fiút —, majd kitombolja magát.

— Vagy megszokja! — indulatoskodott az apja. Huszkáné, Máriához menekült. Kis szobáját üresen találta, a térdeplő fölött a síró Madonna képe nézte a mécses szelíd fényét. Az ő szemét is befutotta a könny; összekulcsolta a kezét s nézte, nézte az Istenanya bánatát mindaddig, míg az ő vergődő bánata elcsitult. Nem telt bele félóra, Pista jött vissza a kocsival, messziről egy levelet lobogtatott:

— Berlinből, Máriának! — kiáltotta elfojtott izgalommal.

(Folytatása következik.)

Borbolya Istók hazament

Irta: *ZAYMUS GYULA.*

AZON a bizonyos hóviharos téli éjszakán furcsa dolgok történtek Borbolya Istókkal. Éjjel jött hozzá a pap, éjjel, úgy éjfél után. Hó ülte a vállát, bárányból kucsmáját és az arca piros volt a csípős hideg széltől.

János sekrestyés a markát fújta s közben csapkodott a kezével, alig hogy letette a lámpást az asztalra, melynek a tetején apró csengetyű himbálódzott.

Borbolya Istók nem értett az egészből semmit.

— Mért jön ide éjfél után a pap? Mit akarhat nálunk, mikor nappal is eljöhetett volna — kérdezte magától és maga elé meredt. Láza volt, nagy láza s néha úgy érezte, hogy a felhőkön lovagol s repül, mint a madarak. Könnyűnek érezte nehéz, fáradt testét s most ez a röpülő érzés örömmel és boldogsággal töltötte el. Nem fájt semmije. Testét különben sem érezte egy idő óta, mindene mintha megzsibbadt volna. A lába dagadt volt, arra még emlékezett, de a többi dolgok elhomályosodtak előtte.

Az asszony megtörölte a szemét és a sekrestyés után ment a konyhába. A pap meg közelebb lépett az ágyhoz és a beteg fölé hajolt.

Borbolya Istók kimeresztette a szemét és figyelt. Valami nem egyezett. Arra világosan emlékezett, hogy az előbb a tisztelendő urat látta belépni a szobába s most nem látja őt, vagy ennyire megváltozott volna? Az ő papjuk kerekképű, ez meg sápadtarcú s olyan, mintha véres lenne az arca. De amellett mégis ismerős arc, valahol már találkozott vele az életben, csak azt nem tudta, hogy hol?

A sápadt, szomorú arc közelebb hajolt hozzá s súgott valamit a fülébe.

Azt kérdezte tőle, hogy szereti-e őt? — Furcsa kérdés, azt meg kell hagyni.

Meg azt is kérdi, hogy gondolt-e már a halálra és számadásra?

Borbolya Istók így is végighallgatta, aztán egyszerre meglágyult a tekintete s ajka mozogni kezdett.

A sápadtarcú férfiú a feje alá nyúl s felemeli egy kissé. Aztán újra kérdez:

— Úgy-e, szeretsz engem . . . úgy-e bánod minden elkövetett bűnödet, mellyel megbántottál? . . . Mondd szépen: Szívből bánom minden bűnömet, melyekkel téged, édes Istenemet megbántottalak . . . Légy irgalmas nekem, szegény bűnösnek . . .

A sápadtarcú férfi tekintete csodálatos melegséggel telt meg

e szavak elhangzása után. Kezével végigsímított a haján, arcán, aztán mintha benyúlt volna a mellébe s onnan kitépett volna valamit, úgy érezte. És a keze tele lett csúnya férgekkel, mérges pókokkal, melyeket egyszerűen lesöpört a földre. Sok-sok volt. Egy hosszú élet minden haszontalansága, bűne, Istenkáromlása. — És a sápadt, véreshomlokú férfi meg csak tovább fésülte a haját, símogatta a kezét, lábát, szemét, fülét s mindenhonnan garmadával szedte le a szörnyűségeket. Szegény Borbolya Istók sohasem hitte volna, hogy egy életen át mennyi tettéért lesz felelős az ember. Lassan az egész szoba megtelt csúnya rémségekkel s Borbolya Istók úgy érezte, mintha újból született volna.

— Feloldozlak bűneid alól — hallotta, s utána kimondhatatlanul kellemes érzés szállotta meg.

Egy pillanatra becsukta a szemét s mikor újra kinyitotta, ott állt az ágya mellett a tisztelendő úr és kis fehér ostyát tartott a kezében. A felesége az asztal mellett térdelt, melyen két gyertya égett s a sekrestyés megbillegette a lámpás kis csengetyűjét.

— Ime az Isten Báránya . . . — mondotta a pap és Borbolya Istók szeméből két nagy könnycsepp esett ki. Aztán mintha vulkán tört volna elő a belsejében, olyan fény és melegség hatotta át s egyszeriben minden eltűnt a szeme elől. Nem látta többé sem a feleségét, sem a papot, de még az öreg János bácsit sem, a sekrestyést. Helyettük egy komoly tekintetű, fehér lepelbe burkolt fiatal férfi lépett a közelébe és kezét nyujtotta feléje.

— Jöjj, elmegyünk — itt többé már nincsen keresni valód.

Borbolya István leszállt az ágyról s elfogadta a feléje nyujtott kezet.

— De el szeretnék búcsúzni a feleségemtől s a tisztelendő úrtól sem köszöntem el.

— Ezek a dolgok már ne érdekeljenek téged — válaszolta az ifjú. — Egyet azonban még megengedek neked. Saját magadat nézd meg. Nézd, hogy ki voltál s mivé lettél. — S e pillanatban Borbolya Istók ismét a szobájában volt s ott látta magát feküdni az ágyon, halva, csukott szemekkel.

— Ez én voltam? — kérdezte csodálkozva, mikor meglátta agyongyötört, nyomorult testét, a gyűrött vánkosok között.

— Igen, ez te voltál, míg éltél — válaszolta az ifjú.

E pillanatban, mintha a zivataros, hideg szél vágódott volna be az ablakon, olyan hideg lett.

Borbolya István egy lépéssel hátrált. Gonosztekintetű, sötétarcú férfi állt meg előtte fekete lepelben.

A fehértógás ifjú védőleg emelte kettőjük közé a kezét:

— Ne nyúlj hozzá. Vagy nem látod, Sátán, hogy védencemen már mennyegzői ruha van?

— Látom — sziszegte a Sátán — s tudom, hogy elvesztettem őt, csak arra akarom figyelmeztetni, hogy ezeket a férgeket, skorpiókat, csúszó-mászó jószágokat, véletlenül itt ne hagyja, mert ezek az övéi s semmi módon nem szabadulhat meg tőlük.

Ezek árával tartozik s amíg utolsó fillérig meg nem fizet értük, el nem menekülhet előlük.

Az angyal nem ellenkezett.

— Sátán, ez egyszer igazat mondasz, ezt a holmit Borbolya Istóknak magával kell vinnie.

Borbolya Istók rémülten nézett a Sátánra, ki hatalmas batyuba kötötte a sok förtelmes dolgot s aztán egy erős lendülettel a vállára dobta.

— Vidd, nesze, s légy boldog vele.

E szavakat mondva, eltűnt nyomtalanul.

Borbolya Istók a teher súlya alatt lerogyott a földre.

A fehértógás ifjú mellette állt és tekintetében nem volt sajnálkozás.

— Emlékezz vissza — mondta halkan —, mikor ott sírtam lelkiismereted mélyén és kértelek, hogy ne káromkodj, ne lopj, hogy ne mondj hamis tanuságot s add meg az Istennek, ami őt megilleti és te kinevettél. Rácsaptál az asztalra, mintha tiéd lett volna a világ.

— No de most csak menj. Hosszú utat kell megtenned, míg célodhoz érsz.

És Borbolya Istók elindult az úton, melyen eddig még sohasem járt.

Mintha hó este volna be, olyan fehér volt. Csak az a batyu ne lett volna a szép ruháján. Mert a ruhája valóban szép volt. Arannyal hímzett szép fehér volt a köntöse és homlokát rózsakoszorú díszítette. Csak az a batyu ne lett volna a hátán.

Egy csúnya gyík mászott ki a batyuból és a fülébe súgott: «Én vagyok az Istenkáromlás», — egy másik: «én a rágalom, melyet elkövettél», — «én meg a böjt, melyet megszegtél».

Borbolya Istók le akarta dobni magáról a batyut, de nem tudta. Belekapaszkodott, belenőtt a lényébe s úgy marta, mintha eleven kígyók lettek volna.

— Szabadíts meg, ó Úr Isten tőlük! — nyögte keservesen s lerogyott a földre, mert óriási volt a fájdalma.

Minél magasabbra ért, annál jobban kellett szenvednie, de annál közelebb is volt a célhoz.

— Az Úr, kinek szent a neve, megbocsátotta a bűneidet — hallotta —, de a büntetést nem engedte el. Szenvedned kell, amíg az utolsó porszemtől is meg nem szabadulsz.

És Borbolya Istók nem panaszkodott többé. Összeszorította a fogát és az angyalt kereste a tekintetével, de az már nem volt látható. Eltűnt s őt kínjával magára hagyta.

Úgy érezte, hogy tűzben van egész teste és minden porcikája ég és sehol egy csöpp víz sincsen, amely kínját oltaná.

Aztán hirtelen, mintha hűvös szellő simította volna meg lázas testét.

Felfigyelt, valahonnan messziről sugdosást sodort feléje a szellő: «Adj Uram néki örök nyugodalmat» — hallotta s megismerte, a felesége hangja volt.

Az idő múlt. Hogy mennyit írtak a földön, hónapokat-e vagy éveket, azt nem tudták ott fent a szenvedők, csak látták, hogy minél magasabbra érnek, annál ragyogóbb és izzóbb lesz a testük és csillogóbb mennyegzői ruhájuk.

Egy nap aztán csillagfényes lett a szeme s úgy érezte, hogy a batyu végleg eltűnt a válláról s ő a mennyek kapuja előtt áll s bebocsáttatásra vár.

A szőke ifjú újból megjelent, de már nem egyedül. Sokan voltak és győzelmi dalt énekeltek. A kapu egyszerre kinyílt és Borbolya Istók meglátta az Istent. Megismerte, mert ugyanaz volt, aki a betegágyánál föléje hajolt és megbocsátotta a bűneit. Rámosolygott s kitárta feléje a karjait.

És Borbolya Istók belépett a Mennyországba.

Kimentek a kérdőívek és nagyrészt vissza is érkeztek a budapesti plébánia és egyéb templomokból, hogy a misézés lehetőségeiről tájékozódhassunk. Ugyanis az Oltáregyesület vállalta a misézések rendezését. Napi többezer szentmiséről van szó, tehát nem kis feladat ez. Mindenkinek készen kell lennie ½9 óráig. Mindenki kap külön vállkendőt, kéztörlőt és kehelykendőt: Névvel ellátott papírborítékban. Ezért kellett tájékozódnunk, hogy hány használható oltár, hány miseruha és milyen fehérneműkészlet van az egyes templomokban, mert a többit az Oltáregyesület lesz hivatva pótolni ezévi munkájával.

A nyáron tegyük meg a magunkét az oltáriszentségi szentév, illetve az Oltáregyesület propagálása terén. Ahol az Oltáregyesület nincs, megalakítjuk; ahol megvan, de nem él reorganizáljuk; ahol él és virul, életét ápoljuk és fokozzuk azzal, hogy aktualitását kidomborítjuk. Ezen munkánkban jótanácsokkal lát el az *Oltáregyesületi útmutató*, mely új, praktikus kiadásban nemrég jelent meg és 80 fillérért kapható a központi irodában (Budapest, IX. Üllői-út 77. sz.).

A Szentlélek Úristen legnagyobb tisztelője korunkban.

Abellini Mirjám O. C. D. élete. Irta: *Balázs Benedikta.*
Kiadja: a Szentlélek Szövetség Budapesten, XIV., Tököly-út 69. Ára: 40 fillér.

Mirjam a csodálatos lelkek közül való. Csodálatosak életének külső eseményei, csodálatosak karizmái, csodálatos kontemplatív lelki világa és főleg csodálatos hivatása.

Csodálatos hivatásában az, hogy Ő, a stigmatizált vezeklő karmelita nővér lesz a *Szentlélek követe*, ő, a csaknem analfabéta, a szolgáló-sorsra jutott arab leány, kit rendje képtelen megtanítani kórusimára, éli át a Szentháromság Harmadik Személyének emberi értelem számára a legkevésbbé megközelíthető valóságát. Az ő missziója lesz hirdetni az «elfelejtett Isten»-t, aki után korunk mindjobban szomjaz, de aki a tömegek számára még ma is mintegy elérhetetlen.

Felséges hivatás, hogy úttörője, előfutárja lehetett annak a kornak, mely most is csak eljövendő és mely épúgy a Szentlélek-kultusz jegyében fog állani, mint ahogy Szent Alacoque Margit százada és a mi korunk is, Jézus Szentséges Szíve tiszteletének jegyében áll.

Mirjám nővér életében is érvényesül az a törvény, melyet Prohászka püspök így fejez ki: «*a nagy hivatások kegyetlenek!*» Mirjám lelkének teljes kikristályosodásához nem volt elég az a kemény élet, melybe a karmelita rendszabály állította. Hetenként átélte Krisztus szenvedéseit és stigmáit hordozta, — amely állapot a lelki élet mesterei szerint mártiromság, — az Úristen még égetőbb lángokba vetette azt, akinek át kellett élnie semmiségét ahhoz, hogy a Szentlélek Úristent hirdethesse. A Gondviselés megengedte, hogy az ördög hatalmat vehessen felette és nemcsak lélekben gyötörhesse, hanem fizikai erővel is rátámadhasson és mintegy bajvívással pecsételhesse meg, hogy a megszemélyesült Gonosszal szemben lelke visszavonhatatlanul az Úristennek van átadva. Életének mesgyéje ezen két tűz között halad, soha balra nem hajló, nyilegyenes irányban, hogy célba fusson az örök Szeretet lángtengerében.

Küldetését be is tölthette, IX. Pius pápa tudomásul vette misszióját és XIII. Leo pápa az ő felterjesztései és kérései hatása alatt 1895. és 1897. évben kiadta két enciklikáját a Szentlélek-imádásra vonatkozóan a keresztény nemzetek közötti egység megvalósulásáért. Ez Mirjám nővér élete eredményének egyik *nagy konkrétuma*. Akik forrón vágyódnak arra, hogy a mai világot, mely kárhozatban él, mivel a gonoszság lett urrá felette, megválthassák azzal, hogy a Szentlélek jóságának,

szeretetének, vigasztalásának, életének lelke uralkodjék benne, azok tudják, hogy a pápai enciklikában sürgetett Szentlélekimádás a Szentlélek-mozgalom számára olyan, mint egy kitaposott ösvény. Ezen kell elindulnunk, hogy aztán a többet, a teljesebbet, a lelkekben érvényesülőt, a Lélek uralmát az emberiségben munkálhassuk.

Ennek a kornak itt van már a hajnali pirkadása. A napkeltét jelzi a természetfölötti lét horizontján fényesen felragyogó csillag: Abellini Mirjám.

Olvassuk szeretettel ezen könyvecskébe foglalt misszióját és szegődjünk mi is abba a munkába, melynek a zárda magányában élő kis arab karmelita nővér a Szentlélektől felkent napszámosa volt.

Slachta Margit.

Özv. őrgróf Pallavicini Edénének emlékezete — közbejött akadályok miatt nem mint jeleztük — hanem június 17-én volt az Örökimádásban. A sírfelirat gyönyörű süttői vörös márványtáblán, arany betűkkel — elkészült és a sírra helyeztetett, a Kánter Károly nevét megörökítő másik táblával együtt. A család gyönyörű koszorút, az Oltáregyesület pedig két szép csokrot helyezett a sírboltra és két gyertyát gyujtott rajta. A szentmisét, melyen őrgróf Pallavicini György orsz. képviselő, gróf *Zichy Ráfaelné* sz. Pallavicini Edina őrgrófnő, Hadik Ena grófnő és ifj. Pallavicini György őrgróf a családot, Esterházy Mary grófnő pedig az Oltáregyesületet képviselte — *dr. Mészáros János* prelátus, országos igazgatónk mondotta. A szentmisén sokan ajánlották fel szentáldozásukat feledhetetlen elnökasszonyunkért.

Nan-King (Kína) misszióból köszönet érkezett a küldött palástért és kérés, hogy egy a misszió számára a Szent István jubileumra a Regnum Marianum ajándékaként beszerzendő harang előállításához (itt készülne Magyarországon) járuljunk hozzá adományainkkal. A levelet a mi misszionáriusunk *Kirschner Antal* írta. Adományok «missziósharang» jelzéssel küldendők a központi irodába (Bpest, IX., Üllői-út 77. sz.)

Az eucharisztikus szentév *ne csak előkészítése legyen a jövő évi budapesti világkongresszusnak, hanem nagy eucharisztikus engesztelés és a hitetlenség és istentelenség szörnyű bűntetteiért.* Amikor így fogjuk fel az eucharisztikus szentévet, erősödik a magunk hite, mélyül vallásosságunk és tökéletesedik a szentségi Úr Jézus iránti szeretetünk. Ez pedig orvosság minden szenvedély és gyarlóság ellen!

A csanádi egyházmegyében *dr. móri Glattfelder Gyula* püspök az Oltáregyesület megalakulását rendelte el az összes plébániákon. Egyházmegyei igazgatóvá az agilitásáról és sikereiről ismert móravárosi plébánost *dr. Halász Pál* püspöki tanácsost nevezte ki. Az országos központ szívből örül a kegyelmes főpásztor intézkedésének és a szentségi Úr Jézus bőséges áldását kéri a nagyszerű elinduláshoz!

Az országos lelkipásztori konferencián *dr. Mátrai Gyula* központi ügyv. ig. tartott előadást az Oltáregyesület megalakítása, reorganizációja és vezetéséről.

Engesztelést Jézusnak — a magyar multért.

A MAGYAR eucharisztikus év — ha igazán lélektisztító és Isten kegyelmével megszentelt időnek tekintjük, — elsősorban a magyar katolikusok Jézust-engesztelő szentéve. Engesztelés a magyar mult bűneiért és hazugságáért.

Csak egynéhány szomorú tényre mutatok rá.

A történelem bizonysága szerint őseink barbár módon lerombolták a honfoglaláskor a régi Pannóniában, a mai Dunántúlon talált templomokat és megtiltották a keresztény vallás gyakorlását alattvalóiknak.

A külföldi kalandozások alkalmával különösen szerették megtámadni és kirabolni a kolostorokat és a melléjük épített templomokat.

Szent István parancsára templomokat építenek, — de a templomba nem szívesen járnak. Ha kényszerűségből el is mennek, nem viselkednek ott tisztelettel és ájtatosan. A tatárok elpusztítják, lerombolják és megszentségtelenítik az útjukba eső templomainkat.

A török időben igen sok templom istálló, kaszárnya, raktár stb. lesz.

A protestánsok százával tulajdonítják el a katolikus templomokat — és kiűzik onnan az Oltáriszentségben lakó Jézust (mert szerintük az bálványimádás!).

A fölvilágosodott II. József kolostorokat töröl, templomokat világiasít el és az Úr Jézus otthonait megszentségteleníti.

A liberális szellemű, vallásközönyös világban sokan csak szokásból mentek templomba; a lelkük, az eszük és a szándékuk távol volt az Istentől . . . sokan meg egyáltalán nem is jártak az Istenházába. A legtöbbje értelmetlenül és tiszteletlenül vett részt a legszentebb cselekményben — a szentmiseáldozat bemutatásánál — és talán egész életén át megszentelő kegyelem és Jézus teste nélkül élt, mert alig áldozott valamikor.

Nem kíván-e mindezért és a sok elpazarolt isteni kegyelemért engesztelést és igazságos jóvátételt az ünnepre készülő magyar néptől — az alázatos szentségi Jézus?

Dezső István.

Az eucharisztikus világkongresszus díszhelye az Andrássy-út végénél levő «Hősök emléké»-nél emelendő oltárral a városligeti tó betonmedencéje lesz. Ezt ugyanis lecsapolják és a megtisztított, katonaság által szektorokra osztott medencében helyezkednek el a hívek a pápai legátus miséjére és közös szentáldozásra. Itt háromszázezer ember számára lesz hely.

Helyreigazítás! Az eucharisztikus szentévet megnyitó bazilikai ünnepségen az országos központot képviselő választmány tagjainak felsorolásánál kimaradt özv. *báró Jeszenák Istvánné* neve. Kötelességünknek tartjuk ennek kiigazítását annál is inkább, mert éppen a báróné az, aki mindig a legáldozatosabb hűséggel tesz eleget választmányi tisztének.

Lelkek miséje

AZ «ÁLDOZATHOZATAL» a teremtés kezdetétől fogva az ember kötelessége volt — ez a teremtmény hódolata a Teremtő előtt. Úgy látszik, mintha Isten csak azért teremtette volna az embert, hogy két kezével áldozatot mutasson be neki; hiszen még bálványimádás sincsen áldozat nélkül. Isten az áldozás igényét még a Paradicsomban belevéste az első ember lelkébe, és látjuk, hogy még a bűnbeesés után is eltörülhetetlenül fennmaradt ez a gondolat. Bizonyítja ezt Ábel áldozata a teremtés első napjaiban és Noé áldozata mindjárt a bárka elhagyása után.

Az Ó-Testamentum minden lapján találkozunk ezzel az áldozati törvénnyel és semmi sincs a «Levitikus»-ban pontosabban leszögezve, mint a Jahveh-nek bemutatott áldozatok sorrendje. A nagy részletesség, amellyel Isten Mózest oktatja, a részletek pontossága, minden az áldozat fontosságát bizonyítja.

Mi keresztények tudjuk, milyen nagy jelentőséget adott ennek az áldozati őstörvénynek Krisztus áldozata. Mily nagyon hangsúlyozza Szent Pál a héberekhez írt levelében az áldozatok sorozatát, jelezvén ezáltal, hogy ez a vallás egyik alapvető tényezője.

A keresztény ember azonban elfelejti azt, hogy neki nagy és fontos szerepe van ebben az áldozatban; ez a szerep pedig nem más, az ő egyesülése Krisztus áldozatával és az áldozári mivolta. Hiszen a szent keresztség által a lélek királyi és papi méltóságra emelkedik. (Regula Sacerdotium Sct. Peter.) A keresztény lélek elfelejti, hogy nem csak a szentmise alkalmából kell résztvennie az áldozat bemutatásában, hanem egész napon át; hiszen a teremtés is folyton felajánlja magát a Teremtőnek. Az ember pedig értelemmel megáldott lény lévén, arra hivatott, hogy a többi teremtmény hódolatát ő mutassa be a Teremtőnek. Élete minden egyes cselekedetének áldozári cselekedetnek kell lennie a szent Ostyával való egyesülésben. A szent Ostya ugyanis állandóan az áldozat állapotában van köztünk, mint ahogy az Ige állandó állapota a Megtestesülés óta az «Ecce Venio!» Ime jövök!

A liturgikus ciklust, vagyis évet, mely a misztériumok folytatólagosságával mintegy megnyitja Krisztus életét, előttünk leghasznosabban úgy követhetjük, ha a szentmisében az Újszövetség áldozatát látjuk.

Előkészületi idő vagy előmise.

Ez az időszak mondhatatlan poézissel van teli. Az Ó-Testamentumban ezt az időszakot választotta Isten Izrael egyik legnagyobb ünnepének megülésére.

A «Sátorok Ünnepe» az aratás végének, a szüretnek időszaka. Ekkor termi a szőlőtő — Krisztus Urunk gyakran hasonlította magát hozzá — legszebb, életet adó gyümölcseit. A hivő szívét végtelen hála tölti el, amikor így, a zimankós tél beköszöntése előtt, mintegy nyalábba köti össze az Úr összes ajándékait. Tiszta búzával telnek meg a csűrök, van fa, mely még gyümölccsel terhes, a szőlőtő szüretre kínálja bőnedvű fürtjeit, mintha az isteni termékenység fénye ragyogná be a szép őszi napokat, melyek már nem a tavasz reménységét, sem a nyár forróságát és kemény munkáját hirdetik, hanem az aratás ünnepi hangulatában örvendeznek. A szünidei pihenés és a lefolyt liturgikus év gyümölcsérése után a lelkeknek is a betakarítás pillanatát jelenti ez a hónap. Az ember magábaszáll és mint a régi «Sátoros Ünnepeken» Isten népe, maga is arra vágyik, hogy a nyert javak legjavát Istennek ajánlja föl és így mutassa be Teremtőjének háláját és hódolatát. A hála itt olyan, mint valami ünnepi elpihenés. És ez a megállás, ez az elpihenés Isten előtt a léleknek igen nagy hasznára van. Isten szinte követeli azt mindenki számára, aki igazi bensőséges életre törekszik A lélek tudja, hogy erre a pihenésre szüksége van és igényli is ezt a pihenést.

A pihenést követte az áldozat. Sorra következtek az előírásos mosakodások, a főpap megjelenése a szentek szentjében, kezében az áldozati állatok vérét tartalmazó serleggel . . . ez a legnagyobb tisztelet megnyilvánulása volt. Az ember áldozatot mutat be Istennek mindabból, amit Gondviselése a földnek juttatott. Az ünnepségek végén azután a «bűnbak»-ot (egy bak, melyet a régi zsidók bűneik szimbolumaképen állítottak Isten elé) a Cedron völgyébe hajították le, miután a pap szimbolikus kézmozdulatával fejére helyezte a nép bűneit. Itt is megtalálhatjuk tehát az engesztelés nagy gondolatát, melyet legfelsőbb fokán a szentmise fenséges misztériuma valósít. Hiszen a régi törvényben csak képletesen élt az, ami a misében élő igaz valóság.

A sátrak ünnepét az Úr Jézus különös hangsúllyal ülte meg földi életében. Az ünnep ritusához tartozott a két nagy kandeláber meggyujtása. Ezek a gyertyatartók a Moriah hegyén épült templom valamelyik előcsarnokában álltak és arra szolgáltak, hogy fényükkel a szent domb környékét is bevilágítsák. Kétségtelen, hogy Jézus ennek a szimbolumnak kapcsán mondhatta: Én vagyok a világ világossága! És egy más alkalommal, mikor az ünnep egy másik ritusának megfelelően, a főpap lement a völgybe, hogy a Siloe kútjából merítse az áldozatok megöntözéséhez szükséges vizet, azt mondta Jézus: Ha valaki szomjazik, én hozzám jöjjön! Mindez csodálatosan tanulságos . . . A Szentkönyvek kiapadhatatlan tárnákat nyitnak meg számunkra. A belőlük táplálkozó lélek mérhetetlen gyönyörűségeket meríthet ebből a ki-

apadhatatlan kincsből. Ugyanez áll a szentmisére nézve, ha megértjük szépségeit. Ha értjük és beléje hatolunk, Jézus Krisztus végtelen áldozatával egyesülünk és ez az egyesülés jelenti akkor az életünket.

Dom Vandeur azt mondja, hogy három aktus állítja föl az életszentség létráját. A lélek töredelme, a szellem megvilágosodása és az akarat konformitása. Az első megragadja a létrát, a második fölemeli, a harmadik odatámasztja Isten szívéhez. A szentmise mindezt megismétli; hang, mely alázatosságon, hiten és szereteten keresztül Istenhez vezet. A célnál azután már csak hálát adhat a lélek Istennek, az örök áldozatnak, azért, hogy az Eucharisztikus Krisztussal együtt lehet. Ez a három fokozat jelzi azt a munkát, melyet akkor végez a lélek, amikor egyik adventtől a másikig követi a liturgikus életet. Ha a mise nagy gondolatába belehatol és Krisztus áldozatából indul ki, óriási anyagot talál és hatalmas eszközt szerez ahhoz, hogy abban a lelkiállapotban tartsa meg magát, mely a Szentháromsággal való egyesülésre alkalmassá teszi.

A liturgikus éven át mindvégig a Szentháromság tisztelete legyen a lélek életének középpontja. Így Jézus Krisztussal és Jézus Krisztusban kellemes áldozatok leszünk a mindig szent, mindig boldog, mindig imádandó Szentháromság színe előtt. Glóriát mondunk majd az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében és mintegy elmerülünk ebben a Glóriában. A szentáldozat hatalma visszaad az Atyának, Istennek, akitől a szentkeresztségben megszülettünk, qui ex Deo nati sunt. A Szentháromság egységének az Egység háromságának dicsőségére megvalósítjuk az Isten ránk vonatkozó terveit, mert Jézus Krisztusban Isten áldozatai lévén, szeretetben élünk és égünk majd jelenlétében; égő áldozatai leszünk, melyek végkép és mindent odaadnak önmagukból, még saját hamvaikat is. Jelenti majd ez az áldozat, hogy visszatértünk az isteni család kebelébe, melybe Jézus kegyelme valósággal befogadott.

Atya, Fiú, Szentlélek. Teljes Szentháromság — megjelöljük magunkat a Te tiszteletedre a kereszt jelével; annak a keresztnek jelével, melyen — hatalmadnál fogva és dicsőségedre — megtörtént az a nagy csoda, amelyet én, méltatlan szolgád az Anyaszentegyház papjával való egyesülésemben felújítok szent Neved dícséretére és dicsőségére, mindannyiunk és Anyaszentegyházad javára (Dom Vandeur) az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében. Amen.

(Franciából *Szirnai Józsefné.)*

Új oltáregysület alakult *Erdőkövesden* és *Homorogdon*. Isten áldása virágoztassa fel mindkettőt!

Igy szeretnék Én is...

ODATARTOZOTT városunk templomaihoz egy kis öregasszony. Különösen az Angolkisasszonyok Máriás kápolnájához és a barátok templomának barnult padjaihoz. O, most is látom kifinomult, ősziesen kedves alakját az ódivatú kabátkában, amely fölé az elmaradhatatlan bolyhos sál került. Valahogyan imakönyvben szárított virágra emlékeztetett, amely a legkedvesebb és legfájóbb húrokat szólaltatja meg lelkünkben a hervadás színeivel, illatával.

Csukott imakönyve már egyetlen olvasmánya lehetett, de bár avult és fakult gyászkötéses jószág is volt, amelynek minden betűje rögzítve lehetett az imádságos asszonylélekben; mégis igen nagy becsben tartá! Még a padot is megtörölte, ahova letette, nem bánta, ha elefántcsontszínű zsebkendője is az áldozat. Hűséges társát láthatta benne, mert a másikat, az urát, parancsolóját (az ő idejében még úgy volt és jobban lehetett) már régen elsiratta . . . szintén az imakönyvének pergamentszerű lapjairól . . .

Fürge volt. Sokszor csodáltam friss, tipegő lépteit, mosolygós, derüs tekintetét, amint jóval a beharangozó előtt sietett a mindennapi misehallgatásra, hogy tele hittel fogadja magához főtáplálékát: az Úr Jézust. Azt gondolom, hogy ő lehetett a legfinomabblelkű öregasszony, akit valaha ismertem. Pedig sohasem beszéltem vele! De abban az időben, mikor nekem feltűnt, mint képzős növendék, én is az ő útjait jártam.

Istenem, milyen irgalmatlanul gyors az élet sodra! Hová vetődtünk azóta mindketten: a bontakozó tavasz és a halk, elsímuló ősz?!

Tehát ismertem őt a szemeimen, fantáziámon keresztül és valóságos kis regényt szőttem parányi alakja köré s magam is elhittem, hogy nem is lehetett másként, csak amint én elgondoltam! — De most nem az életét akarom boncolgatni, hadd maradjanak kócosan fantáziámnak hozzá, az életéhez fűződő szálai. Az életek bizonyos távlatból nézve teljes hasonmásai egymásnak, de a regényesség nem hiányzik egyikből sem, mert a legkülönösebb, legképtelenebbnek látszó regényíró csak maga az élet lehet!

Engem ma a kis öregasszony életének befejező akkordjai érdekelnek, amikor az Úr pontot tett a látszólag szürke pályafutásra.

Első péntek lehetett, mert olyankor részesítette előnyben a barátok templomát. Gondolom, hogy előző este a szent Szív képét a fölajánlási imához helyezte s mint évek óta mindig, pedáns tisztasággal kefélgette kabátkáját, sálját az esetleges porszemektől. Aprócsontú, ráncos ujjaihoz lekopottmázú rózsafüzér gyöngyszemei simultak, úgy

szenderült el. Többször fölriadt, mintha attól félt volna: éppen most fog elkésni! Reggel aprólékosan felöltözve, mert takaros volt világéletében, sietett föl a várba apró lépteivel, sajátos frisseségével.

Ó, mily kedves az őszi nap, mintha erősebb hévvel símogatta volna vékony bőrét, amit talán az idő tett áttetszővé, szinte újra üdévé.

Mintha a «Ritkaságok régi boltjá»-ból került volna a gyóntatószékbe. Igen, aznap meg is gyónt. Lehetett bűne? Ó, Istenem, nem tudom elképzelni! Talán gyóntatója is szeretettel símogathatta az öregasszony fiatal lelkét. Dehát ő tökéletesen akart előkészülni a Legszentebb fogadására! És még valamire. De azt csak odafönn a csillagokon túl tudta meg. Az áldoztatásnál véletlenül melléje kerültem, szinte éreztem a belőle sugárzó áhítatot. Arcán még a ráncok is elsímultak, mint Jézus szavára a háborgó tenger hullámai.

Elhangzott a «Béke veletek», az utolsó amen is. Tódultunk részletekben a tölgyfaajtón keresztül kifelé a sokszínű, várakozó napi robotunk felé, az élet felé.

És a kis öregasszony . . . ő reá nem az élet várt? Jobban mint bármelyikünkre, csak éppen hogy nem földi értelemben.

Ott találtak reá a Szentháromság-szobortól nem messze . . . Imakönyvének sárgult lapjai az ő ujjlenyomataival, teljesen beborították, mintha azt mondták volna:

«Hűséges voltál hozzánk életedben, nem hagyunk el halálod percében . . .»

Rózsafüzérjének gyöngyei szétszóródtak, arcára is jutottak, amin a ráncok most már tényleg végleg elsímultak . . . Valami le nem írható béke pihent apró vonásain. A porban nyugodott el örök mosolyával, mintegy viszonozva az ősz utolsó rápillantását; testére immár ráillettek az örökigazságú szavak: «Porból lettél, porrá leszel . . .»

De lelkén, azon az örökifjú lelken, nem volt «porszem». Hogy is lehetne, mikor érette maga az Úr Jézus jött el, hogy bebocsássa abba a «szem nem látta, fül nem hallotta» világba, amit azoknak a számára készített, akik Őt a földön szerették! . . .

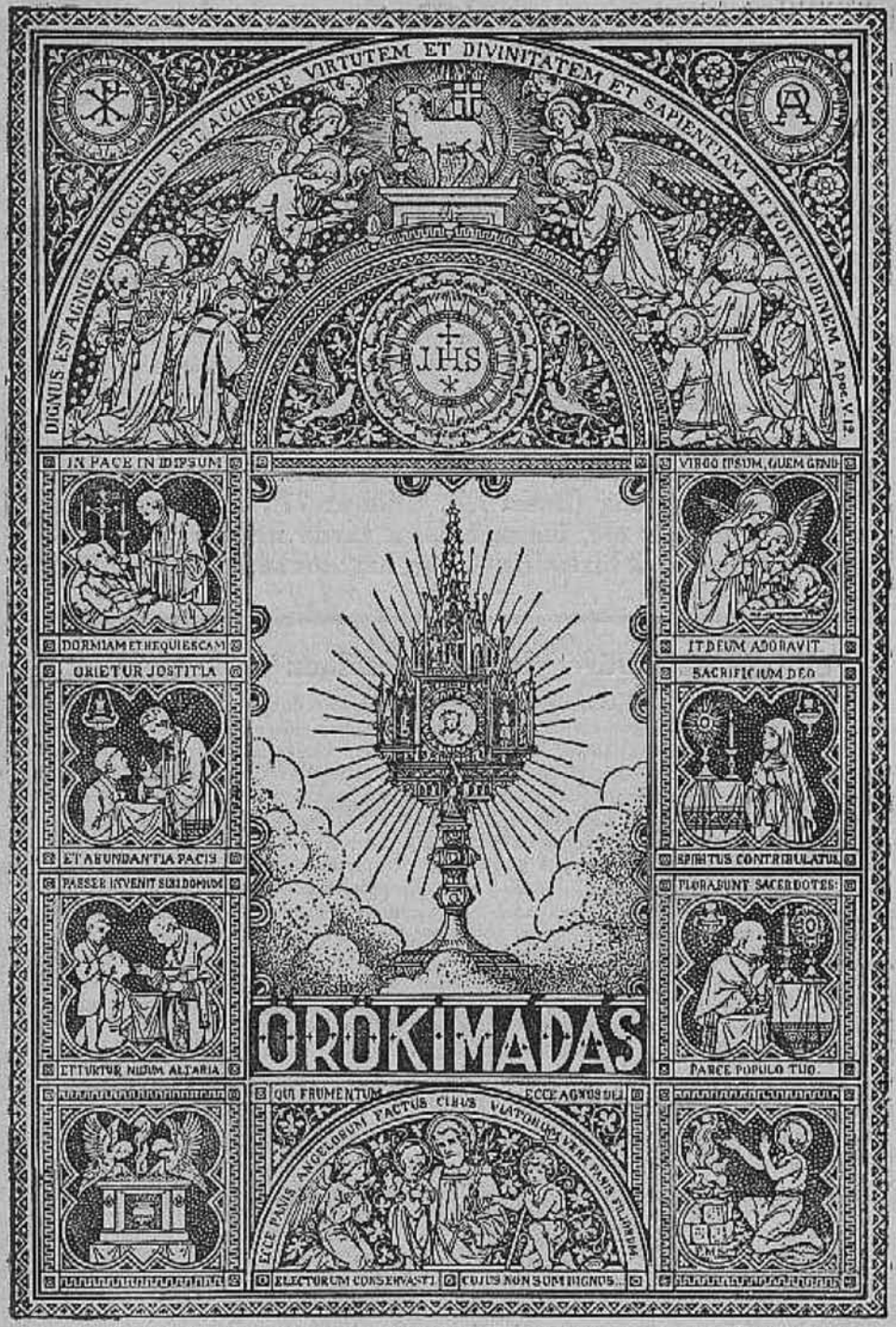
E nap előtt, ha hírét vettem, hogy itt is, ott is kevesebben vagyunk, az élet fája lassan lombtalanodik, hogy új életrügyeknek adjon helyet: valahogyan fázott, tiltakozott bennem az ifjúság az elmúlással szemben . . .

És akkor, azon a napon, azóta mindig úgy érzem: érdemes élni, ha így pihenhetünk el «Isten tenyerén . . .» *Incze Sára* tanítónő.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXVII. évfolyam * 1937 * SZEPTEMBER HÓ

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXVII. évfolyam * 1937 * September hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Munkára fel! — **Mary:** Mindennapi áldozó imája. — **Dezső István:** Szentévi kötelességeink. — **Brenner Tivadar:** September 14-re. — **Központi:** Imaszándékunk: Krisztus közelségének gondolata. — **Oltáregyleti élet.** — **Olcsvay Géza:** Lelki tarsolyomból. — **Király Ödönné:** A hit örökmécsese mellett.

Aki a neszmélyi zárdára — melynek költségeiben még jelentős hiány mutatkozik — 5 vagy 3 P-ős adományt juttat az Oltáregyleti irodába (Bpest IX., Üllői-út 77), az adománnyal szent célt mozdít elő, önmagának a zárda imádságában való állandó részesedést biztosítja és még hasznos könyvet is küldünk neki ajándékba!

Felhívás az Oltáregyletek Vezetőihez és Tagjaihoz!

Az «Örökimádás» 1936 november havi száma közölte, hogy hazánk első irredenta «Levente»-temploma Alagon építés alatt áll s befejezésének elősegítésére a m. kir. Pénzügyminiszter úr tárgysorsjátékot engedélyezett. Ezen közlés után az összes Oltáregyleteknek 5—5 drb sorsjegyet küldtünk megvétel céljából, melyeknek árával nagyon sok oltáregylet nyolc hónap alatt többszöri felszólításunkra sem számolt el. A sorsjegyeket sem küldte vissza. Ennek az lett a következménye, hogy a húzást el kellett halasztanunk, ami a sorsjegyeket vásárló katolikus Testvéreink körében elégületlenséget váltott ki s érzékeny károsodás érte a «Levente»-templomot.

Katolikus szeretettel kérjük azokat az Oltáregyleteket, akiknél még elszámolatlan sorsjegyek vannak, szíveskedjenek *azok árát* Alagi rk. egyházközség, Alag, 4366. sz. csekklapon azonnal *megküldeni*, mivel a sorsjegyeket az október 4-i közeli húzás ideje és leszámolása miatt, máshol értékesíteni nem tudjuk. Kérjük az 5—5 pengő beküldését abban az esetben is, ha a sorsjegyek elkallódtak az Oltáregyesületeknél, mivel a sorsjegyszámok nálunk elő vannak jegyezve — milyen számú sorsjegyet, melyik oltáregyletnek küldtük — és az ezen számokra eső nyereményeket az Oltáregyletek Vezetőségének, avagy vásárló tagjainak a felmutatott csekklap alapján ki fogjuk szolgáltatni.

Hisszük és reméljük, hogy magasztos és hazafias ügyünket, Kedves Katolikus Testvéreink, Oltáregyleti Vezetőségek és tagjaik szeretettel mozdítják elő és támogatják, annál is inkább, nehogy az ő hibájukból az irredenta «Levente»-templomot károsodás érje!

Kérésünk ismétlése mellett Isten bőséges áldását kérve vagyunk az alagi Szent Imre «Levente»-templom építési bizottsága nevében

Alag, 1937. augusztus 14.

Magyar katolikus testvéri szeretettel:

Dr. Szécsen Ágoston s. k.
MÁV. tanácsos, a tárgysorsjáték főrendezője.

Csik József s. k.
esperes-plébános, elnök.
Pest vm. th. biz. tagja.

MUNKÁRA FEL!

A városi ember örül, amikor nyaralni mehet, de örül akkor is, amikor ősszel újra munkának láthat. A falusi pedig nyáron a sok testi munkával van elfoglalva és ősztől kezdve jut inkább ideje a szellemiekkel, lelkiekkel való foglalkozásra. Igy a nyár elmultával mindenki kész arra a fenséges munkára, amelyre az eucharisztikus szentév hív bennünket: *az eucharisztikus lelkiélet megalapozása, gyakorlása és terjesztése.*

1. *Az Úr közöttünk lételének tudata* a legméltóságosabb Oltáriszentségben, olyan igazság, amelynek fényében élni lehet és kell is minden katolikusnak. Fönséges volt a reflektorokkal kivilágított főváros, a sugársátras királyi vár Szent István napján, de milliószor fönségesebb az a fény, amelyet az Úr szentségi jelenléte szór az emberiségre, az a kimondhatatlan szeretet, amely az Úr Szívéből sugárzik az emberi lélekre. Ennek tudatában kell lennünk és akkor nem fogunk tőle szabadulni. El fogjuk hagyni mindazt, ami méltatlan és alantas bennünk, mert nem bírja el az isteni szeretet világosságát. Ez a lelkiélet előfeltétele, első szegletköve: beleállítani magamat az Úr jelenlétének tudatába.

Ebben a tudatban élni nem lehet anélkül, hogy ne tegyem mindazt, amit az Úr Jézus tőlem vár, amivel kedvében járok. Ő az irányítóm! Ohozzá fordulok erőért! Ő bennem él! Bennem működik! Cselekedeteim mozgatója annyira, hogy «már nem is én élek, hanem Krisztus él bennem». Bámulatos természetfölötti valóság! Olyan kapcsolatban lenni az Úr Jézussal, mint a szőlővessző a szőlőtőkével! S ennek eszköze *a gyakori, lehetőleg naponkinti szentáldozás!* Csak azok maradnak meg a kegyelem állapotában, csak azok küzdenek eredményesen gyarlóságaik ellen, akik az Úr Jézussal valóságosan, a szentségi kegyelmek özönét lelkükbe árasztva, gyakran egyesülnek. Akik megízlelték — lelkileg — az Eucharisztiát, azok szívesen gondolnak reá, szívesen fogadják azt, amit az Úr tőlük kíván és szívesen engedelmeskednek

Neki, ha nehéz is néha — a gyarló embernek — az Úr parancsa. Ezek az emberek készséges imádói a legfölségesebb Oltáriszentségnek és érzik, hogy engesztelés jár a szentségi Úr Jézusnak mindazért, ami elmarad más emberek részéről Vele szemben.

S ebből az engesztelés gondolatából forrásozik s az eucharisztikus lelkiélet megízleléséből és egyéni gyakorlásából új hullámokkal duzzad bennünk az apostolkodásra kötelezettségnek érzése, az eucharisztikus lelkiélet terjesztésével. Szent Pál szavaiból és cselekedeteiből kivillog az Úr Jézusért való apostolkodás kötelességérzete. Csodálatos az a gigászi erő, amelyet akarata ebből a kötelességérzetből merít. Szenvedés és öröm bővítik lelkében az apostolkodás kötelességérzetét, de nyíl-egyenesen megy folyton előre Krisztus után, Krisztussal, Krisztusért!

Mi is tanuljunk tőle! Nézzünk körül, mit tehetünk egyénileg a saját lelkünkben az eucharisztikus lelkiélet terén, azután a közvetlen környezetünkben, a családunkban, az ismerőseink között és az ismeretlen testvéreink közötti apostolkodással. Mit tehetünk a mi Oltáregyesületünk tökéletesebb virágzásáért? Megtartják-e a mi egyesületünkben tökéletesen az Oltáregyesület szabályait? Teljesítik-e buzgón kötelességeiket (imaóra, közös szentáldozás, közös ájtatosságok) a tagok? Életükön meglátszik-e az eucharisztikus Úr Jézus hatása? Hirdetik-e példájukkal is Krisztust?

Igen, ez mind kötelességünk! Ez mind munkatér! Testvérek, munkára fel!

Mátrai Gyula dr.

MINDENNAPI ÁLDOZÓ IMÁJA

Ó Jézusom, én Téged imádlak
S eljövök Hozzád minden reggelen.
Hódolatom bemutatom Neked
S lábad elé teszem
Az én szegény szívem.

Vallom Előtted én sok bűnömet,
Hibáimat, gyarlóságaimat.
Engesztelésül mit adjak Neked?
Lábad elé teszem
Az én szegény szívem.

Te énérettem vért izzadtál.
Kegyetlenül megostoroztattál.

Töviskorona fejed sebezte,
Nehéz kereszt vállad zúzta szét.
Engesztelésül mit adjak neked?
Lábad elé teszem
Az én szegény szívem.

Szégyenfájára szegeztettél;
Vasszeg kezed-lábad járta át.
Oldalad lándzsa nyitotta meg
S ott kifolyt utolsó csepp szent véred.
Engesztelésül mit adjak Neked?
Lábad elé teszem
Az én szegény szívem!

Szégyenfája dicsőségünkké lőn.
E jel lett győzelmünk szent jele.
Boldogságomban mit adjak Neked?
Lábad elé teszem
Az én boldog szívem.

Feltámadtál s felmentél az Égbe.
S megmutattad Atyádnak sebeid,
És így lakást szereztél minekünk.
Boldogságomban mit adjak Neked?
Lábad elé teszem
Az én boldog szívem.

Nem hagytál minket árván, egyedül,
Hogy a forgatagban el ne vesszünk,
Hozzánk jössz, ha szívünk, lelkünk tiszta
És segítsz, hogy az mindig úgy legyen.
Boldogságomban mit adjak Neked?
Lábad elé teszem
Az én boldog szívem.

Jöjj, ó jöjj, siess szegény szívembe.
Már oly régen, régen vár epedve
Téged Istenét, Urát s Királyát,
Leborulva én bűnös rabszolgád.
Boldogságomban mit adjak Neked?
Lábad elé teszem
Az én boldog szívem.

Mary.

Szentévi kötelességeink

A MAGYAR katolikus híveknek egész esztendei előkészületi idejük van az 1938. évi eucharisztikus világkongresszusra és a legméltóságosabb Oltáriszentség diadalmas nagy ünnepeire.

Az előkészületi idő alatt az ünnepség *külső fényének* az emelésére a központi rendezőség úgyis mindent megtesz, hogy az egész világra szóló összejövetel az Úr Jézus imádásának és hódoló tiszteletének megfeleljen és minden résztvevőt szívbeli áhítatra és Isten dícséretére segítsen.

Az egyes embernek a *lelki előkészítését* az egész országban végzendő triduumok és missziók kezdik meg. Ezek *fölhívják mindenkinek a figyelmét Istenre*, az ember teremtőjére és szerető Atyjára, földi hivatására és a Mindenható szent kegyelmére, amely bőségesen elárasztja az Istenhez térő, jóra törekvő ember szívét-lelkét és egész életét — éppen a legméltóságosabb Oltáriszentség által.

Ennél többet azonban már nem tehet még az apostolok karából álló szent rendezőség sem.

A többi munkát — *lelkem belső hódolatát és az Úr Jézus megdicsőítését a lelkemben* — már egészen nekünk, egyes embereknek kell elvégeznünk. Nem teheti azt meg helyettünk senkisem.

Hogy a legméltóságosabb Oltáriszentséget lelkileg mennyire értékelem, hogyan fogadom és dicsőítem meg magamban, miképpen magasztalom és imádom, Hozzá mily mértékben ragaszkodom, Belőle mit merítek, — és az Isten belső lelki dicsőségét (szeretetét, jóságát, szentségét, tisztaságát stb.) hogyan tükrözi vissza az életem, a szívem-lelkem és minden egyes cselekedetem: ez már az én élő hitemtől, buzgó munkásságomtól és lángoló istenszeretetemtől függ.

Ha komolyan törekszem a kegyelmi időt fölhasználni, hogy Jézus ismeretébe, szolgálatába és odaadó, áldozatos szeretetébe minél jobban behatolhassak: akkor lelkem Jézus kegyelmi kincseiből bőségesen merít és életem megszentelése mellett apostola lehetek száz és száz testvéremnek is Jézus utáni törekvésében.

Gyakorlati életre váltva ezeket a gondolatokat, az Úr Jézus és lelkem érdeke ezt kívánja tőlem:

1. Élő hittel és hálás szeretettel *sokszor gondoljak a legméltóságosabb Oltáriszentségre*. Olvasgassak és elmélkedjem a szeretet nagy szentségéről. Ismerjem meg minél jobban az Isten legdrágább szeretetajándékát. Az Istenfiát, aki végtelenül szeret és leereszkedik hozzám, hogy magához emeljen engem. — A második isteni Személyt, aki

emberi természetemet magára vette, hogy azt megszentelje, a magáéhoz hasonlóvá tegye és megdicsőítse. — Az Atya Igéjét, aki a mennyei Atya akaratából jelen van velünk a kenyér és bor színe alatt is, hogy Isten éhező gyermekeit táplálja és engem is az örökéletre neveljen. — Istennek Melkizedek-rendje szerinti főpapját és legkedvesebb áldozatát, aki mindenét odaadja mennyei Atyjának — miérettünk, a mi megváltásunkért és megszentelésünkre, — engem is önmagával együtt fölajánl, hogy egészen Istené lehessek.

2. Ez a gyakori ráemlékezés a szentségi Jézusra, az áhítatos elmélkedés a kenyér és bor színe alá rejtőző isteni Mesterről, majd rásegít arra, hogy mindig jobban *megértsem Jézust az Oltáriszentségben*. Hiszen teljes joggal elvárja tőlem, hogy ne legyen Ő ismeretlen nekem, eszemnek, szívemnek, lelkemnek. Tudjam, lássam és értékeljem: mit tesz Ő érettem és mindannyiunkért az oltárszekrény csöndes, szent magányában, a szentmisében és a szentáldozásban.

3. Jézus szentségi jelenlétének és értünk végzett munkájának az ismerete, biztos, hogy *szeretetre, még pedig gyakorlati, tevékeny és buzgó szeretetre készteti a lelkemet*. Arra, hogy mily lemondással, mekkora odaadással kell szeretnem az Istent, hogy gyarlóságom mellett is méltóan szerethessem Őt; de megtanulom azt is, hogyan szeressem testvéremet, testvérem lelkét, ideigtartó és örök életét és istengyermeki méltóságomnak és kötelességemnek megfelelően hogyan szeressem magamat is.

4. Jézushoz nem lehetek idegen. Szeretete viszontszeretetet vár tőlem. *Az Oltáriszentség iránti szeretetemet ki kell fejeznem*, amikor csak tehetem. Azért:

a) Meglátogatom Jézust a legméltóságosabb Oltáriszentségben, hogy szeretettel, örömmel társalogjak Vele. Elbeszélem Neki minden ügyemet, bajomat, gondomat, tervemet. Kérem tanácsát, kegyelmét, szent támogatását, — lelkem és felebarátom megmentéséhez és megszenteléséhez is. — Meghívom a lelkembe, hogy Vele együtt lehessek és mindig Érte és Vele dolgozhassam, küzdhessek, szenvedhessek.

b) A szentmisére élő hitet és áldozatra kész szívet viszek Jézusomnak. Hiszen az Isten Bárányával leszek, hogy Vele imádjam mennyei Atyámat, Neki hálát adjak, Őt a bűnökért megengeszteljem és kegyelmeit kérjem, lekönyörögjem magamnak és mindannyiunknak. — A legszentebb áldozaton Jézusommal együtt fölajánlom magamat a mennyei Atya dicsőségére. Neki adom mindenemet: eszemet, szándékomat, akaratomat, szívem érzelmeit, kívánságaimat, hajlamaimat, szememet, fülemet, nyelvemet, kezemet-lábamat és minden tehetségemet, hogy — mint Istennek élő és szent áldozata — az Istent szolgálhassam és

dicsőíthessem imádságaimban, munkáimban, minden jártamban-keltemben.

c) A szentáldozáskor Jézus örvendező, diadalmas bevonulását tartja a lelkembe. Hódoló imádással, munkás, buzgó, tevékeny jóakarattal fogadom Őt, hogy hálámat méltóképpen kifejezhessem Neki. *Templomnak, Isten dicsőséges, szép templomának tartom a lelkemet, ahol Jézus lakik* azért, hogy velem legyen és velem dolgozzék az Atya dicsőségén és az emberek megszentelésén.

d) Buzgólkodom az Isten házáért, az Úr Jézus hajlékáért. Hogy Jézus szép helyen lakjék és méltó legyen az a hely Istenhez. Az emberek is szívesen tartózkodjanak az imádság házában, sőt kívánva-kívánkozzanak a kegyelem isteni trónusához. — Templomi viselkedésem, áhítatom, imádságom, térdhajtásom, fölállásom stb. mindenkinek azt hirdeti: tudom, kinek színe előtt vagyok és kinek szolgálok.

5. *Ha igazán szeretem Jézust, akkor felebarátomat vezessem az Úr Jézushoz* — buzdító szavaimmal, jó példámmal. Ismertessem meg vele Jézus csodás, igaz és boldogító szent tanítását és különösen a szeretet szentségében, a legméltóságosabb Oltáriszentségben való titokzatos jelenlétét. — Mutassam meg neki viselkedésemmel, hogy ismerem és komoly őszinteséggel követem is Mesteremet. Jézushoz hasonlóan engem is a szeretet éltet és vezet minden tettemben. Azért Istenért szeretem és becsülöm felebarátomat, szívből kívánok és tehetségem szerint bármikor elő is segítek neki minden jót, — mert a szeretetben mindig hűséges tanítványa akarok lenni Jézusnak. — A szeretet sürget szüntelen munkára, hogy társadalmunkban az égbekiáltó igazságtalanságok ellen küzdjek (a «Quadragesimo anno» szerint!), a szegényt fölemeljem, a gyámoltalant segítsem, a munkást megbecsüljem, a munkát igazságosan értékeljem és a világot megmételyező önzés, kapzsiság és érzékiség ellen a lelkemet fölvértezzem.

Testvéreim! *Jézus szeretettel akarja legyőzni a világot. Ezt a szeretetet pedig nekünk kell elvinnünk a világba* testvéreinkhez, tehát nekem is vinnem kell Jézus szeretetét!

Ha a Jézust gyűlölő és Isten iránt közömbös emberek mibennünk — és énbennem is! — Jézus szeretetét láthatják és tapasztalhatják, ha igaz meggyőződéssel vallhatják, hogy a templomba járó, imádkozó és sokszor áldozó emberek jobbszívűek, résztvevőbbek, kötelességtudóbbak, lelkiismeretesebbek, önzetlenebbek, buzgóbbak, igénytelenebbek, önmegtagadóbbak, türelmesebbek másoknál és igazán, őszintén szeretik Istent, embertársaikat, hazájukat és a közjót: akkor az eucharisztikus év — éppen a szeretettel — közelebb hozza őket Jézus ismeretéhez és szerető szolgálatához is.

És az lesz a szentségi Jézus legnagyobb örömünnepe és a magyar katolikusok munkájának a legszebb eredménye, ha a hitben és szeretetben buzgók seregével együtt igen sokan eltalálnak Jézushoz azok is, akik idegenből, messziről jöttek Hozzá.

Ennek a megvalósításán buzgó hittel és fáradhatatlan szeretettel dolgozzunk Jézus útmutatása szerint: «Maradjatok meg az én szeretetemben». (Ján. 15, 9.) *Dezső István.*

SZEPTEMBER 14-RE

Gyermek voltam ... S míg pajtásim
hancúroztak künn a réten,
én a Keresztfánál ültem,
(mely ott állt a faluvégen).

Ott a korhadt Keresztfánál
órákhosszat eltűnődtem;
eljátszottam, pepecseltem,
gyermekábrándokat szőttem.

Ott éreztem magam jól csak,
ott a Kereszt közelében;
nem érdekelt engem más fa,
(sem a cédrus, sem az ében).

És nem vonzott semmi más hely,
nem vonzott a többi társam;
csak egy vágytól lelkesültem:
a szenvedő Krisztust lássam! ...

Gyermek voltam ... S míg pajtásim
hancúroztak künn a réten,
én az igaz boldogságot
leltem meg a — faluvégen. *Brenner Tivadar.*

Szentmise-hallgatásért.

Engedd meg, Urunk, hogy kerekded lélekkel tanuskodhassunk szent megjelenésed alatt; engedd meg, hogy megedződjünk szent Színed előtt; engedd meg, hogy terheinktől könnyebbüljünk s szemünkben egy fénylő könnyé váljon az a szeretet, mellyel szomjasan körülveszünk! Amen. *Olcsvay Géza.*

IMASZÁNDÉKUNK

KRISZTUS KÖZELSÉGÉNEK GONDOLATA.

Szent Pál apostol az aeropágban odakiáltotta az őt ámulva hallgató görögöknek: *Isten nincs messze tőlünk, Benne élünk, mozgunk és vagyunk.* A mindenütt jelenlévő Isten gondolatát — az érzékszervei hatása alatt álló ember — szívesen realizálja a szeretete Szentségében közöttünk élő és mindent látó-halló Istenemberre a szentségi Úr Jézusra. Igy könnyebb neki!

Jólesik tudni, hogy innét a szentségházból lát, néz, van jelen minden életmegnyilvánulásunknál az Isten, még pedig az emberré lett Isten: a megváltó Krisztus. Jelenlétének varázsa kimondhatatlan boldogsággal tölt el. Megértjük liziői Szent Terézt, aki egyik kedves versében azzal dicsekszik, hogy az ő szívében mennyország van s ez a földi eucharisztikus mennyország oly boldoggá teszi, hogy még az arkangyallal sem cserélne.

De — kedves oltáregyesületiek — mily kevesen éreznek így! Mily kevesen vannak, akiknek — úgy, mint nekünk is — az élete középpontjában áll az Eucharisztia s lelkileg közel vannak Krisztus Urunkhoz! Mily fájdalmas olyan katolikusokkal találkoznunk, akiknek alig van fogalmuk a legfölségesebb Oltáriszentségről! Vagy ha van is, hiányos és nem katolikus az!

Most az ősszel már megkezdődnek az eucharisztikus missziók és háromnapos ájtatosságok; az eucharisztikus szentév munkásai akcióba lépnek mindenütt. *Legyünk munkatársaik!* Imával és apostolkodással! Imaóráinkban emlékezzünk meg az eucharisztikus szentév feladatairól, munkásairól és azokról is, akiknek evangelizálni kell az Úr Jézus jelenlétét és közelségét. Ajánljuk fel, ígérjük oda magunkat az Úr Jézusnak arra, amire bennünket is fel akar használni az Ő eucharisztikus országa terjesztésére. Ragadjuk meg a kínálkozó alkalmakat, amikor szólhatunk a közöttünk élő Úr Jézusról; amikor közelébe hívhatunk (szentségimádás, közös szentáldozás, szentséges körmenet, a szentévi eucharisztikus napok stb.) jelenlétének vigasztalásaira és erőforrásaira figyelmeztethetünk embereket, kik már alig bírják lelkileg az életet az Úr Jézus nélkül.

Mindez azonban csak akkor jár sikerrel, ha először magunk itatjuk át lelkünket az Eucharisztia tartalmával, hogy tényleg az Úr Jézust érezzék belőlünk az emberek.

Testvér! Fel erre az imádságos, munkás eucharisztikus tevékenységre! Te oltáregyesületi tag vagy, te nem maradhatsz távol, vagy háttérben, a Krisztus közelség boldog eucharisztikus országa most jő el közénk, vagy soha!

TELJES BÚCSÚK:

Szeptember 2., 3., 14., 15-én, egy tetszés szerinti napon, az imádási óra napján és a közös ájtatosság napján.

* * *

Oltáregyesületi országos központunkban eucharisztikus szentévi teendőink miatt, kivételesen már szeptember 24-én választmányi, 27-én terjesztőnői ülésünk lesz, délután 4 órakor. *Központi.*

OLTÁREGYLETI ÉLET

Az Örökimádás-tempolom restaurálása. Az Örökimádás-templom híveit és az oltáregyesület tagjait egy éve már s azóta is ismételten kérte dr. Mátrai központi ügyvezető igazgatónk, hogy egy, a templomnak megígért nagy adományért imádkozzanak. 1936 júniusában beígértek 10.000 P-t, 1937 januárjában úgy módosították az ígéretet, hogy 5000 P-t kapunk és most augusztus 9-én kaptunk az öt helyett húszezer pengőt. Deo gratias! és a buzgó imákért igen hálás köszönet a templom lelkészétől! A szentségi Úr Jézus áldja meg mindazokat (diszkrécióból nem írjuk ki a neveket), kiknek fáradozása és ügybuzgósága vett részt ezen nagy segítség megszerzésében. Ha ez nem jön, meg sem mozdulhattunk volna, mert a tavalyi költségvetéssel szemben, majdnem a dupláját tette ki a felszólított cégek által beterjesztettekből elfogadott Papp és Richter-cég költségvetése, amely a festésért 7.800, az állványozásért 1.650 P-t számított fel. Ez már majdnem 10.000 pengő. Meg kellett csináltatnunk a templommal összeépített két ház (központi ház és a zárdaépület) már egészen omló vakolatait és a tavaly még ki nem javított csatorna és oldalkórustetőzetet is, amely újra 3.030 + 900 P-be kerül. E sorok írásakor még nem tudjuk, mennyi pénzt fordíthatunk a torony és a templomhomlokzat restaurálására, de erre bizony már kevés lesz, ami még megmarad. Mindenesetre addig nyujtózkodunk, ameddig a takarónk ér. De amennyire csak lehet széppé, az eucharisztikus világkongresszus nagy eseményéhez méltóvá kell tennünk azt a templomot, amely hazánkban a hivatalos engesztelő temploma az Eucharisztiának.

A munkálatok elvégzésével teljes beszámolót közlünk arról, hogy a befolyt adományokat az utolsó fillérig mire fordítottuk.

Bámulatos nagylelkűség! Igen, a lelkiség heroizmusa az, amit a neszmélyi zárdaépítéssel kapcsolatban látni és tapasztalni szerencsénk volt. Egy a reparáció gondolatát megértő és értékelő férfiszívből emelkedett ki a szeretet minden kalejdoszkopját megszégyenítő azon elhatározás, hogy ő — kinek havi fizetése 40 P — megépít egy cellát (500 P) a Szűzanya vagy Szent Bálint tiszteletére. Az első erre szánt adományt, 250 P-t, azonnal átadta, míg a többit részletekben fizeti. (E sorok írásakor már újabb 40 P-s részletet küldött!) Megörökítjük itt ez egyszerű, de — minden rangú embernek — díszére váló alapítósorokat, melyeket az első (250 P-s) adománnyal kapcsolatban adott le. «Bálint bácsi» a portán: (IX., Üllői-út 77.):

«Minekután érezem, hogy minden évvel, minden holnappal és minden nappal és órával közeledem megjelenni a jó Isten előtt — olvastam a lapba («Örökimádás»), hogy a neszmélyi házra cellák épülnek és aki 500 P-t tud adni a cellára, az ő védőszentjirül lesz a cela nevezve — az én védőszentem Valentin püspök, a hitehagyott Júlián alatt szenvedett vértanuhalált és az ő nevire gondoltam 1 celát, de ezen sokat gondolkodtam, minekután női szűz lakik benne, alkalmasabb a női név és arra gondolatra jöttem: minekután az összes angyalok és vértanuk és szentek királynéja a Szentszűz, a cella a Szentszűz nevirül legyen nevezve és én erre szeretnék 500 P-t adni. De itt most nagy az akadál, ha Főtisztelendő úr ezt meg tudná oldani, mert most csak 250 pengőm van és csak 7 holnap alatt tudnám a másik 250 P-t letörleszteni,

mer 40 pengő tudnék havonkint adni. Kérek szépen felvilágosítást. Maradok tisztelője Balin.

Isten áldása legyen velünk!»

Igy szól a hősi szeretet alapítólevele! Mondanunk sem kell, hogy a «részletfizetésnek» nem volt semmi akadálya. S a tisztelendő Főnöknő elfogadta dr. Mátrainak abbeli indítványát, hogy Bálint bácsi «alapítólevelét», ezt az ő nemesszívűségének mintegy «Magna Chartá»-ját egy fémdobozva téve befalaztatjuk a Szentszűz cellájába, hogy örökre ott legyen és a szentségi Úr Jézus közelében könyörögjön «Bálint bácsiért.» A befalazás helyére a vakolaton keresztet tétetünk, hogy a cella lakóját figyelmeztesse a jótevőérti imára.

Bálint bácsinak fizessen meg a jó Isten, mi pedig hálásan köszönjük a jó példát és a lelki gyönyörködést, amelyben bennünket részesített.

A misézés kérdése elég nagy problémája az eucharisztikus világkongresszusnak. Gondoljuk meg, hogy párezer papnak kell legfeljebb három óra alatt miséznie. Ehhez oltár, felszerelés és egyházi ruhák kellenek. A misézés előkészítését (misézőhelyek — oltárok — azok felszerelésének és a meglevő egyházi ruhakészletnek összeírása) már megkezdte a Központ és ezúton is kéri az Oltáregyesületek vezetőit, hogy a plébánián ezen munkában résztvenni szíveskedjenek. Most még csak áttekintést akarunk nyerni a tennivalókról, az érdemleges munkát szeptemberben kezdjük el, amikor soronkívüli igazgatói értekezletet és terjesztőnői ülést tartunk, hogy szép feladatunknak jól tudjunk megfelelni.

Káplánváltozás az Örökimádásban.

Őeminenciája szept. 1. hatállyal Miklósi Lászlót, az Örökimádás káplánját leányvári vikárius ökonómussá (a régi adminisztrátor- vagy plébánoshelyettes) nevezte ki és *Varga József* csillaghegyi hitoktatót küldte helyébe. Miklósi László promóciójának s Őeminenciája beléhelyezett bizalmának szívből örülünk, gratulálunk néki és köszönjük türelmes, kitartó és hűséges munkáját, mellyel az Örökimádásban a szentségi Jézus ügyét három éven át szolgálta. Isten áldása kísérje új állomására! Az új káplánnak pedig azt kívánjuk, hogy a szentségi Úr Jézus közelében fakadjon számára sok öröm és boldogság!

Oltáregyesületünk Központjában is előbb indul meg az idén a munka. Már szept. 24-én d. u. 4 órakor választmányi és 27-én pedig ugyancsak d. u. 4 órakor terjesztőnői ülést tartunk a Központi házban, hogy a bpesti templomoknak az Eucharisztikus Világkongresszus alatti misézők számára való kellő felszereléséről tanácskozzunk és azonnal munkához lássunk.

A nyáron csak éppen a havi közös ájtatosság és imádási órára szokott korlátozódni az oltáregyesületi élet, mert a városból nyaralni mennek, falun pedig nyáron van dandárja a munkának, mégis jelentős dolgokról számolhatunk be az Országos Központból.

Ima a papokért.

Uram, vigyázd, óvd, védd, segítsd, irányítsd s edzd pásztoraidat! . . . A nagyokat épúgy, mint a kisebbeket. Azoknak, akik még lelkihomályban is Feléd vágyakoznak, mutatkozz meg néha, Uram; azoknak, akik távolodóban vannak, álld el az utat, illesd fénypillantásra őket, hogy visszavergődjenek az élre! . . . Ismertesd meg mindahánnyal a külső fáradozás belső áldottságát; az e világi fáradság túlvilági értékességét! Amen.

Olcsvay Géza.

LÉLEKI-TÁRSOLYTOMBÓL

228.

Nem állítom, hogy a Szeretet az: *Isten*, de az *Isten* a: **Szeretet**; mert az összes erényes megnyilvánulások között ezt kedveli legjobban az *Isten*. Általa gazdagszik a magánya, mert egyedül a Szeretet győzi le az istenmásokban a bénító közönyt.

229.

Mennél «*kisebb*» valaki, annál nagyobb türelem kell hozzá.

230.

Ha bántod is, de legalább ne szennyezd be a Szeretetet!

231.

Iparkodj már idő előtt felismerni és felértékelni a Szeretetet A szerelemmel légy zsugori, de a Szeretettel latolgatás nélkül bőkezűsködhetsz.

232.

A Szeretet nem ötöl-hatol, hanem: *szeret*, vagyis cselekszi a szeretetet. Az anya szívét gyermeke legnagyobb gaztette sem bírja elnyomni. A gaztettől elfordul, de reménylős biztatással tárja ki karjait gaztevő gyermeke felé!

233.

Hidd el, ütéssel nem bírsz akkora hatást elérni, mint a szeretettel!

234.

Ha a szeretetgyakorlás közben nyilak érnek, könnyezhetsz, de hullasd szívedre őket, hogy egy se maradhasson terméketlen.

235.

A belső megelégedés titka-nyitja az elajándékozott Szeretet milyenségétől és mennyiségétől függ.

236.

Jó, ha a Szereteted leleményes!

237.

Ha a Szeretet már egységbe rakódott benned s irgalmat fogant, ne engedd, hogy a fejletlen vagy a farizeus kritika szétdúlja!

238.

Okosságodhoz adj jóságot is!

239.

Aki nagyon szeret könnyebben hisz; könnyebben hoz, mindent elfogad és nem a minőséget, hanem a mennyiséget mérlegeli.

240.

Az életúton sok «tilos»-t jelző szemaforral találkozunk. Ezeket a piros szemafórokat csak a Szeretet «zöldeli» be. Tégy úgy, mint a mozdonyvezető. Leáll, de megnézi, hogy mi akadályozza. Hátha elromlott a szemafor, vagy hátha áldani kell a szemaforkezelőt, mert nem engedte tovább?

241.

Miért vagy? . . . Ha semmi másért, de azért, hogy találkozz a Szeretettel s hogyha majd magadra maradsz, tudj: *adni szeretetet!* . . . És jól vigyázz, mert bár az Emberek romlottak, de következetlenül nagyigényűek a szeretetben.

Irta: OLCSVAY GÉZA.

A HIT ÖRÖKMÉCSESE MELLETT.

Irta: *KIRÁLY ÖDÖNNÉ.* (Folytatás.)

CSAK AZ TUDJA, milyen nagyrabecsült kedves vendég a levél a messzi tanyákon, aki maga is várt ott valakitől valami hírt szívdobbanó türelmetlenséggel. Huszkáékat is egészen felvillanyozta a levél érkezése, izgatottan találgatták, mit írhat ennyi esztendő után a németté lett fiú az alföldi Bognár-tanya magyar Máriájának. A levél pedig alig néhány sorból állt. «Kis Mária — így szólt —, nem tudom, emlékszel-e még rám, Palira, a tizenötéves kamaszra, aki egy rövidke évig bátyád és játszópajtásod voltam. Emlékszel-e a nagy csokor mezei virágra, amivel névnapomkor feldíszítetted szobámat? Nekem ma mindez eszembe jutott; pipacsot és búzavirágot láttam a virágkereskedésben és az utcán magyar szó ütötte meg a fülemet. A régi magyar nyár emléke, a jó kicsi Mária nézett felém a multból. Szeretném, ha írnál magadról és gyerekkorunk kedves tanyájáról. Megvan-e még az öreg diófa? Szeretettel köszönt: Paul.»

A levél kézről-kézre járt, vegyes érzelmeket váltott ki az olvasókból. Huszka honvágyat olvasott ki belőle, Huszkáné jelentéktelen visszaemlékezésnek tartotta, Pista szentimentális butaságnak minősítette és Mária? — Mária boldog volt. A szeme felfénylett, arca kipirult, ránevetett a ragyogó napsugárra, csókot dobott az ég felé, aztán besietett a házba, előkapkodta írószerszámait és gondolkodás nélkül rótta, rótta a szívediktálta sorokat. Ráöntötte a papírra hosszú évek reménykedő várakozásának minden bánatát, nem titkolta, hogy ujjongó boldogsággal vette most a sorokat, hívta haza a szép magyar Alföldre, a fehérfalú kis kúriába, a női lélek fínom alázatával ajánlotta föl segítségét, munkabírását, készségét. Nyílt vallomás volt a levél. Át sem olvasta, nem akart rajta változtatni egy sort sem, lezárta és most már ő ugrott fel a kocsira, kezébe kapta a gyeplőt és vitte a levelet olyan bizakodó reménnyel, olyan áhítatos szívvel, ahogyan a hivő lélek viszi áldozatát az oltárra. Az elkövetkező napokban csak testileg élt otthon, lélekben állomásról-állomásra kísérte levelét, remegő izgalommal érezte meg a percet, mikor az rendeltetési helyére megérkezett, sőt a papírvágó kés éles metszése, mintha a szívén futott volna végig. Aztán várt. Egy nap . . . két nap . . . öt nap . . . egy hét . . . öt hét . . . nehéz őszi virradat, haldokló napfény, szürke ködök. Válasz nem jött. Mintha megállt volna az élet. A dér hideg harmata belepte a fákat, bokrokat, az utolsó őszi rózsákat és a didergő árvaleány szegény szívét. Mária megint órákhosszat térdelt a Madonnakép előtt,

könnyes tekintete beleveszett a mécses halovány világosságába, szíve szüntelen «miért?»-ekkel ostromolta az eget. Huszkáék gyámoltalanul próbálkoztak közelébe férközni. Boriska mama melegebben ölelte magához, Gyula bácsi meg-megsimogatta az arcát és biztatta: «örök felhők nincsenek» és «elsírt könnyek után ragyogóbb a szem, derűsebb a világ». Még Pistában is ellankadt a harcikedv, nem csipkelődött, fölényeskedni is elfelejtett, sőt ő is beállt a Mária kedvét keresők közé. És Mária beteg szíve csakugyan megenyhült, lassan meggyógyult. Még egy kicsit nyűgösködött mint a lábbadozók szoktak, de végül mégis győztesen került ki, a szeme megint nyugodt és tiszta volt. Meghatott hálával könyvelte el a kapott sok jóságot, úgy érezte, hogy ezzel most már visszafizethetetlenre szaporodott az adóssága. Iparkodott hát még gyöngédebb, még készségesebb lenni mindenkihez, kereste kedvüket, elleste óhajtásukat, így aztán nem is volt túlságosan nehéz a feladat, hogy Huszkáék végleg magukhoz láncolják. Mire lehullt a karácsonyi hó, Mária Pista mátkája lett s tavaszra a Bognár-tanyán fészket rakott az új pár.

Ugyanebben az időben jött meg a második levél Berlinből. Bocsánatot remél Máriától a hosszú hallgatásért — írta Paul —, végtelenül hálás volt a meleg szeretettel írt hazaváró sorokért, a meghívásnak azonban nem tehetett eleget, jövője biztosítva van; egyik berlini rádiógyárnak főtisztviselője és mint nagybátyjának egyetlen örököse, sorsa őt Németországhoz kötötte. Utólag azt is bevallotta, hogy közvetlenül nősülése előtt írta az első levelet s életének fordulópontja váltotta ki a visszaemlékezéseket, mint ahogyan ezt a levelet is egy régi emlék hatása alatt írja. Úgy érzi magát most is — írta —, mint mikor a nagy diófa alól megdobta, elkergette a gólyát. Most is lepuskázná szívesen, mert mód felett bosszantja, hogy alig nősült s már nemsokára apa lesz. Reméli, ez lesz náluk a gólyának első és utolsó szereplése — fejezte be levelét.

Mária meleg szavakkal kezdett a levél olvasásához, mire a végére ért, még a keze is meghidegedett. Visszagondolt a gyermek Palinak keményen összeszorított szájára, kegyetlen dühére, amivel a követ röpítette a fáradt madár felé s egyszerre meglátta, teljes valóságában megismerte Pault, a férfit.

Én pedig azt remélem, ez volt az utolsó levélváltásunk — gondolta Mária — s többet nem esett szó Paliról.

Az idő homokóráján pedig sebesen peregtek az évek, a kis tanya benépesedett. A családfán négy új bimbó fakadt, négy éhes gyerekszáj tátogott a mindennapi kenyérért. Pedig a vesztett háború átka bilincseket rakott a dolgos munkáskezekre. Megnyirbált föld, kevés

munka, kevés kenyér, csupán az ország szíve, a nagy magyar Alföld élt, dobogott, szenvedett és verítékezett, csodálatos hősiességgel táplálta a magyar életeket. A négy éhes gyerekszáj sem maradt kenyér nélkül, apja, anyja forró szeretettel imádkozott, dolgozott érte. A föld hűségesen fizetett, a tanyaház csinosodott s mire Mária elsőszülött fia tanulósorba cseperedett, akkorra felépültek szerte az országban az új tanyai iskolák. Olyanok voltak, mint a mesebeli varázslók házai fehér, cukorszínű falakkal, piros mézeskalács tetővel, kertjükben muskátli és rezedával: Szívesen jártak bele a gyerekek, de szívesen járt ide Mária is azokon a drága szép vasárnapokon, amikor a tanterembe felállított oltáron szentmisét mondott a község lelkipásztora. És szívesen járt ide Mária a négy gyermekével együtt a szép vasárnapok előtti szombatokon, felvirágozták az oltárt, meggyujtották a pohárban a mécsest, ügyeltek, hogy a Vendég tiszteletére gyűretlen és fehér legyen az oltárterítő, gyűretlen és fehér legyen a szív, mely Őt befogadja. Ezek a szombat délutáni szeretetszolgálatok kárpótolták a szürke hétköznapok robotos munkájáért, a tömjénfüstös, orgonazengős vasárnapok jelentették a testi-lelki felfrissülést. Igazi Mária volt, aki a «legjobb részt választotta». (Folytatása következik.)

Katolikus ima.

Urunk, sejtelemre és sugallatra újra kezünkbe vettük azt az égi Mécsest, mellyel a Szentkeresztség alkalmával ajándékoztál meg bennünket. A szükség és a baj órájában észrevétetted velünk, hogy mindent elveszthetünk, mindent elkótyavetyélhetünk, mindentől megfoszthatnak, de ez a Mécses szent megközelíthetetlenségben ég bennünk és világít belőlünk; legyőzi a sötétséget és túlvilágít a földi boldogságon!... Ezt a Mécsest nem adjuk el pénzért, de rávilágítunk véle a Pénzre; ezt a Mécsest nem oltjuk el rangért, de beglóriázzuk véle a Rangot; ezt a Mécsest megvédjük a támadóktól, de áldott fényét megosztjuk a tévelygővel; ezt a Mécsest félrevonjuk a vakság útjából, de rávilágítunk véle a Vakok országútjára!... Ezzel a Mécsessel fogjuk mérsékelni az örömöt s véle gyógyítjuk majd az igazságtalanság, a nyomor és a szenvedés harapásait!... Urunk! Éleszd, segítsd, szépítsd és kegyelmezd ezt a kincses fényt bennünk, hogy nappal és éjjel, a családi és társadalmi életben, a robotban és élvezetben fénybősége mutassa az Utat, az Igazságot, az Életet, aki Te vagy, akit mindenhol és mindenkor akarunk, Urunk, Jézus Krisztus!... Amen! *Olcsvay Géza.*

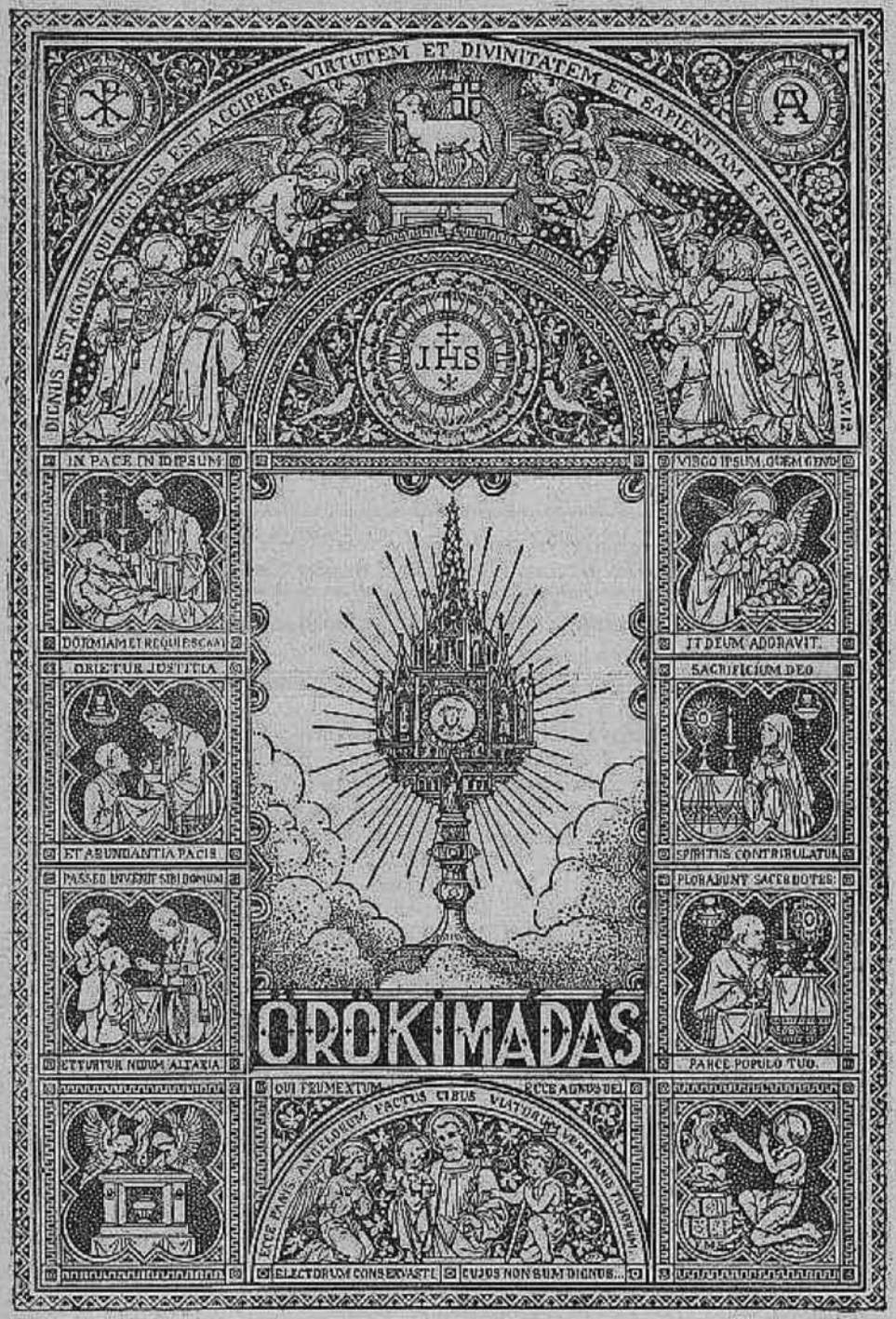
Az eucharisztikus szentévre a legjobb gyermekimakönyv «*Az isteni Gyermekbarátnál*» kapható az Oltáregyesületi irodában.

Vászonban 1 P 60 (üzletben 2 P). — Bőrben 5 P (bolti ára: 6 P).

Adjuk gyermekeink kezébe, hogy a szentségi Úr Jézussal összehozza őket!

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXVII. évfolyam * 1937 * Október hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* · Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** «A szeretet köteléke!» — **Szirmai Józsefné:** Ó, drága Eucharisztia! — **Eőri János:** A lelkiáldozás. — «+ + +»: A szentmise kánonjába említett három áldozat. — **Központi:** Imaszándékunk: Hogy az Úr Jézus érvényesüljön életünkben! — **Oltáregyleti élet.** — **Nagelreiter Alajos dr.:** Eucharisztia és a hívek. — **Király Ödönné:** A hit örökmécsese mellett.

Hátralékos előfizetőinket szeretettel kérjük tartozásuk kiegyenlítésére.

Csekklapon mindig jelezzük, hogy mire küldjük a pénzt. Ezért nem kell többé külön fizetni. (Jelzés a hátlapon történik.)

Regénypályázatunk eredményét az Örökimádás novemberi száma fogja hozni.

MÁRIA a «megváltás» első földi állomása; MÁRIA a Föld újraszentelője; MÁRIA a megrontott Földön, a megromlott Ember lehetősége; MÁRIA út és újrabeleállhatás az üdvösség művébe; MÁRIA az első kihallszó biztató hang, bábeli hangzavarunkból; MÁRIA az első felejthetetlen csengés a hamis érckongásból; MÁRIA az első édesség, békés kötelesség az Igán; MÁRIA a példás szűz, akiről a durva is tisztán tisztát álmodik; MÁRIA az okos mosoly, az oktalan vihogások között; MÁRIA a gazdag csend, a szegény zsivajban; MÁRIA az értékes gondosság, az értéktelen humanitásban; MÁRIA az anya, a gazdátlan anyátlanságban; MÁRIA a tiszta segély, a tisztátalan istápolásban; MÁRIA a jószívű társ, az epedőszívű kóbor társak és a kőszívű párok hajóján; MÁRIA a gazdag könny, a szegény bánaton; MÁRIA a megható fájdalom az ékes és éktelen könyörtelenségben; MÁRIA a hét-tőr, fegyvercsörrenéskor; MÁRIA az első és végleges reménysugár, a kusza műreménytelenségben; MÁRIA a megerősödés, az erőtlenedés alatt; MÁRIA a feltámadás első és állandó fényárja, szellemi szürkülésünkön; MÁRIA a bírás és biztatás, a tarka nincstelenségben és az esztelen bizalmatlanságban; MÁRIA a friss példa, a sablónos példátlanság között; MÁRIA az önzetlen hűség, az önzők és élősködők áramlatában; MÁRIA a szent menedék, az érdes szükségben; MÁRIA «szeretet» és «áldozat» és örök meghallgatás. Máriáé az első pont és az utolsó rovat.

Az Ige «volt», de Máriának «lennie» kellett, hogy KRISZTUSUNK «lehessen»!

KRISZTUS a Végállomás, MÁRIA az utolsóelőtti állomás.

MÁRIA áldott legyen! *(Olcsvay Géza.)*

«A SZERETET KÖTELÉKE!»

Eucharisztikus világkongresszusunk jelszava: «Vinculum charitatis — a szeretet köteléke» az Eucharisztia. Jobban alig domboríthatta volna ki ember azt az erőt, amely a legméltóságosabb Oltáriszentségben rejlik: *A szentségi Jézus tényleg a szeretet mindent legyőző erejével fűzi össze híveit az egész világon.*

1. Az Úr jelenléte a legméltóságosabb Oltáriszentségben *Feléje irányítja az összes lelkiéletet élő katolikusok figyelmét.*

Ha valaki igazi katolikus, vallásossága eucharisztikus lelkiéletben kulminál, mert mindig *közelebb akar jutni Krisztushoz;* mindig jobban és jobban kívánja az eucharisztikus életnek bensőségeit és édes lehetőségeit, amelyek a szentpáli boldog állapot kimunkálói lesznek az «Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem» fokozatáig.

Olyanformán vagyunk az Eucharisztiával, mint a csillagos éggel a holdfényes éjtszakán. Ami fény, szépség a csillagokból és a holdból felénk árad, annak forrása, okozója az éjjel előttünk láthatatlan nap. Amit a szentekben megcsodálunk, életszentség, az erények gyakorlatában tanusított hősiesség, a teljes önátadás, a Krisztus uralmának abszolút fokra emelése a lélekben, mind az Úr Jézus hatása alatt született meg az emberekben. Ő világít s ebből a fényből kölcsönöznek — végtelen gazdagsága miatt — oly mértékben a lelkek, hogy maguk is világítani tudnak anélkül, hogy egyéniségük megsemmisülne: mint a csillagoknál a színek ezernyi változatában tündöklik ugyanaz a fény, úgy Krisztus is a Vele egyesülésben élő lelkekben.

Ugyanaz az egy Úr Jézus van jelen minden templom szentségházában a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Bármilyen eszme vagy kiváló egyéniségre gondolunk, azoknak hatása csak részleges, ha «világhírű» is, a világhírűség fogalma pislákoló mécses Krisztus glóriolájához mérten, amely a napkorong teljes teltségével hasonlítható csak össze.

2. Az Úr eucharisztikus jelenléte nemcsak fényforrásként hat a lelkekre, hanem beszél is nekik mindarról, amit Ő szóval és példával tanított: A legméltóságosabb Oltáriszentség a krisztusi tanításból kiemeli — mintegy önmagában hozva a bizonyítást —, *elénk teszi a Krisztust követő élet legfőbb mozgatóját, vezérelvét, erejét és titkát: a szeretetet.*

Az Eucharisztia maga a titokba temetett, akkumulált szeretet! A lélekre kimondhatatlanul boldoggátevő vonzóhatással van s a feléje forduló lelket magát is a szeretet mágnességével tölti meg: a vonzottak is vonzanak, annál jobban, mennél jobban vonza őket Krisztus. A lélek erői, akarásai és törekvései az Úr szeretetének hatása alatt rendeződnek és sorakoznak fel egészen a Krisztus kritériumáig. «*Arról ismernek meg, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretettel lesztek egymáshoz!*» Amikor a felebaráti szeretet a szentségi Jézus iránti szeretetből táplálkozik, akkor már tökéletes: «mindent elbír, mindent elvisel!»

A szeretet világhorizontján ugyanaz az egyetlen Úr Jézus látható! Ugyanaz az egyetlen Úr Jézus hat mindenkire, azért rejlik kimondhatatlan nagy erő abban a szeretetben, mely az Eucharisztiából forrásozik és erecskében mozog, csermelyben csobog, néha azonban csodás hullámokban hömpölyög az Úr kifürkészhetlen tervei szerint a lélek felé.

Kedves Oltáregyletiek, hagyjuk ránk hatni Krisztust! Hadd töltsön meg bennünket a szeretet mágnességével, hogy annak láthatatlan, de elszakíthatlan kötelékével kössünk össze egyesületünkben minden tagot! Hadd örüljön az «aratás Ura», a véres, verejtékes, önmagát teljesen feláldozó «Magvető», amikor maga előtt látja a lelkek érett kalászait, melyeket a «szeretet köteléke» köt össze! Semmi más kötelék sem elég erős, ez nem szakad el soha! *Mátrai Gyula dr.*

Ó, DRÁGA EUCHARISZTIA!

Oltáriszentség, nagy szent Eucharisztia,
Szívem Feléd lángol, ó Isten egy Fia!
Te vagy nekem minden szép boldogságom,
S Te vagy, ki legforróbban ég szegény szívemben,
Ki fátylak árnyát öltéd e Világon.
Engedd emésztő vágyamban, hogy kérjem,
Engedd, hogy égő lelkemben reméljem,
Ki szent Szívedben csodákat tettél értem,
S meghaltál értem, ó bocsáss meg nékem.

Ha arra kérlek, meghalnom ne kelljen,
Míg távol évek végtelen során át
Oltárokon tekint le ránk szent Ostyád,
Amíg csak egy oltár van s benne Szentség,
Amíg csak ott élsz áldott, szent Istenség,
Amíg boltívek árnyékos tövében
Szunnyadsz hatalmas angyalaid körében,
Míg semmihez sem fogható szerelmed
Magában, árván, elhagyottan senyved;
Ó add, hogy én virrasszak és szenvedjek,
Ha semmi sem vagyok, de ó, szeretlek!
Ó, nagyhatalmú Jóság, add meg kérlek,
Hogy míg Te itt élsz, addig én is éljek,
Hogy nézzelek s imádjalak nagy csendben,
Hogy titkon érted szenvedjek szívemben.
Hogy sok lelket nyerjek szerelmesednek,
Kik éjjel-nappal Néked énekelnek.
Ez minden álmom, mennyei Királyom,
Hogy míg Ostyádban rejtett élted éled,
Hadd éljek addig, hadd szenvedjek Véled.
Ó, áldozat, őrizd meg addig éltem,
Míg áldozat vagy mindenért és értem!
Hogy míg Te szenvedsz, hadd szenvedjek Érted,
S oltárodnál haljak meg én is Véled,
Mikor utolsó szentmisédet látom
A milliók közt megmaradt oltáron.
Hiszen időm lesz bőven majd az Égben,
Szent seregedből vár ott rám a részem;
Ne ékesíts még ékszereiddel engem,
Lesz majd időm örökké szépnek lennem.
Ezer gyönyört ád itt is szent Oltárod,
Idők legvégén üljük majd a nászunk.
Én itt tövisre, fájdalomra vágyom,
Ezekkel szépíts Jézusom, Királyom!
És míg Ostyádban rejtett élted éled,
Hadd éljek addig, hadd szenvedjek Véled,
Ó Áldozat, őrizd meg addig éltem,
Míg Áldozat vagy mindenért és értem!

M. M. de Jesus Deluil Martini.
Fordította: *Szirmai Józsefné.*

A lelkiáldozás

«*Atyáink mindnyájan ugyanazon lelki eledelt ették* (1 Kor. 10_3), azaz a jó régiek a mannában valamennyien a láthatatlan eledelt: Krisztust értették, hitték és ízlelték lelkileg s ez volt orvosságuk az örök halál ellen. Lelkiáldozás volt ez: Krisztus vételének csupán lelki módja; s ama régiek, akik üdvözültek, a világ kezdetétől fogva valamennyien ily módon vették magukhoz Krisztust; s ugyancsak ily módon is kell venniök az ezután üdvözülőknek is. Szent Ambrus szerint: «A lelki áldozó, bár nem veszi magához Krisztust, mégis magához veszi; s így bár vette, mégsem vette; mert aki nem áldozik szentségileg, áldozhatik lelkileg; és fordítva.» «*Van ember, akinek az Isten gazdagságot és tisztességet adott . . . de nem engedi meg neki, hogy abból egyék, hanem idegen ember emészti meg azt*» (Préd. 6_2), értve az idegen emberen azt, akinek nincs módjában, mint másoknak, valóságban áldozni, de nagy vágya van lelkileg áldozni.

I. A lelkiáldozás körül a következő megkülönböztetést kell tennünk: kik azok, akik így áldoznak, mi az értelme és mi az eredménye az ilyen áldozásnak.

A lelkiáldozókat a kezdők, a haladók és a tökéletesek csoportjába oszthatjuk. «*Az evők száma pedig ötezer férfiú volt, az asszonyokon és gyermekeken kívül.*» (Mát. 14_{21}.) A gyermekek jelentik a kezdőket, az asszonyok a haladókat, a férfiak a tökéleteseket. Nézzük most már: miben áll e három csoportnak lelkiáldozása?

Az első, a kezdők csoportja, lelkileg áldozik az üdvösséges **hit révén:** «*Az igaz ember a hitből él*» (Zsid. 10_{38}), mint valami lelki táplálékból. Szent Ágoston azt mondja: «Higyj s máris áldoztál. Mert Krisztusban hinni annyi, mint ezen hit által feléje és beléje hatolni, hozzá szívből ragaszkodni, benne gyönyörködni s igaz szeretet által tagjává lenni».

A haladók **a feddhetetlen élet által** veszik magukhoz Krisztust. «*Van nekem ennivaló étkem, amelyet ti nem tudtok . . . Az én étkem az, hogy annak akaratát cselekedjem, ki engem küldött.*» (Já. $4_{32, 34}$.) *Aki az Istent féli, jót cselekszik . . . Élteti őt (Isten) az élet és értelem kenyerével.*» (Jéz. Sir. Fia $15_{1, 3}$.) Ez a feddhetetlen élet három erénynek élesztő forrásából táplálkozik: az ártatlanság, a bűnbánat és az irgalmasság erényeiből. «*Levágattam, mint a széna és szívem kiszáradott, úgyhogy elfeledtem enni kenyeremet*» (Zs. 101_5), t. i. az ártatlanság kenyerét, mialatt a gonoszság eledele volt gyönyörűségem. Szent Ágoston mondotta: «Az oltár kenyerét lelkileg enni annyi, mint az oltárhoz ártatlanságot vinni, s az ellenünk vétőknek megbocsátani». — A második erénye: a bűnbánatra vonatkozólag ezen ponton így beszél az Írás:

«*Hiába keltek föl pihenés után, kik a fájdalom kenyerét eszitek*» (Zs. 126_2) a bűnbánatét vétkeitekért. «*Kenyeret evék keserűséggel, emlegetvén a beszédet . . .: a ti ünnepnapjaitok siralomra és keserűségre fordulnak*» (Tób. 2_6) a bűnben eltöltött örömök után. «*A kenyeret* (t. i. a penitencia kenyerét) *hamuban eszem és italomat sírással vegyítem.*» (Zs. 101_{10}.) — Az irgalmasság a harmadik erény-eleme a feddhetetlen életnek, amelynek révén a haladók Krisztust lelkileg veszik magukhoz. «*Jól cselekszik lelkével az irgalmas férfiú*» (Péld. 11_{17}), minthogy azáltal, hogy a szegényt gyámolítja anyagilag, lelkileg annál jobban töltekezik Istennel. «*Íme, a szegénynek alakjában, az ajtó előtt állok és zörgetek . . .; aki megnyitja nekem az ajtót, bemegyek hozzája és vele vacsorálok és ő énvelem.*» (Titk. Jel. 3_{20}.)

A harmadik csoport: a tökéletesek **az áhítatos elmélkedés útján** áldoznak lelkileg. Ezen lelki étkezésben, miként a testi táplálkozásban is, három jelenség követi egymást: a vágy, az evés és a gyönyörködés.

II. Mindenekelőtt tehát **lelkileg éreznünk kell,** bensőséges szívvel kívánva Krisztust, szinte égve vágyakozva ezen eledelünk után. «*Nem mondották-e az én hajlékombeli férfiak: ki ad nekünk az ő húsából, hogy megelégedjünk?*» (Jób 31_{31}.) Szinte óhajtoztak és kívántak megelégülni. «*Akik engem esznek, méginkább éheznek, és akik engem isznak, méginkább szomjaznak.*» (Jéz. Sir. Fia 24_{29}.) Szent Gergely szerint is: «a lelki gyönyörök terén a kielégülés vágyat szül; mert minél jobban megismerjük azoknak ízét, annál inkább tudjuk már, hogy mit kell még hevesebben szeretnünk». «*A te neved és emlékezeted a lélek kívánsága; az én lelkem kíván téged éjjel, de szellememmel is belsőmben már reggel hozzád ébredek.*» (Iz. $26_{8, 9}$.) «*Uram, előtted van minden kívánságom.*» (Zs. 37_{10}.)

A vágyakozásnál azonban nem szabad megállnunk, de **ennünk kell lelkileg az egész Krisztust,** Krisztusnak titokzatos testét. Ez a test pedig, mint minden más test: főből és tagokból áll. Tagjai mi vagyunk magunk és a szentek, feje pedig a világ Üdvözítője. E nagy és titokzatos testnek lelki vétele, a vele való táplálkozás azt a szellemi munkát jelenti, mellyel a tagokat és a főt éles és alapos gondolkodással megfigyelés alá vesszük: önmagunk fölött ítéletet mondunk, a szentek életét utánzás végett magunk elé állítjuk s az emberré lett Krisztusnak jótetteményeit ájtatos lélekkel ismételten át- és átgondoljuk.

A lelkileg áldozó tehát elsősorban **önmagát vizsgálgatja** és ítéli meg. «*Azért vizsgálja meg magát az ember és úgy egyék azon kenyérből stb.*» (1. Kor. 11_{28}) v. i. vizsgálja és tisztítsa meg önmagát — és ne másokat — s önmagát is teljesen: szívét, nyelvét, kezét stb. és csak aztán egyék e kenyérből. *Előri János.* (Folytatása következik.)

A szentmise kánonjában említett három áldozat.

«Méltóztassál ezekre kiengesztelt és derült arccal tekinteni és kegyesen fogadni, miként kegyesen fogadni méltóztattál jámbor gyermeked, Ábel ajándékait és ősatyánk, Ábrahám áldozatát, valamint főpapod, Melkizedek fölajánlását, a szent áldozatot, a szeplőtelen ostyát».

A szentmise a kánon magasztos imájában ezt a három nagyjelentőségű áldozatot említi meg. Ezekben akarunk közösen elmélyedni.

I. Ábel áldozata. Ez az áldozat az emberiség életének legősibb szakába visz bennünket vissza, közvetlen a földi paradicsom közelébe, oda, de mégis már a száműzetésbe, a bukott ember fájdalmas világába. Úgylátszik azonban, hogy ezt az első generációt még mélyebben hatotta át annak az ősi vallásnak szeretete, melyet maga Isten ültetett az ember lelkébe. Ábel áldozatában tehát az áldozat szellemének *tisztaságát* fogjuk látni: azt adni Istennek, ami a legjobb; egy az Isten nagyságától, királyi jogaitól elragadtatott lélek kristályos ártatlanságát, tisztaságát, hitét! Általában milyen messze vagyunk ettől. Mennyire megfogyatkozott a mi hitünk, milyen kicsinyessé változott! És éppen ezért menynyit alkudozunk Istennel. Ábelnek nagyon tiszta, nagyon áldozatos lelke lehetett, mert hiszen azt olvassuk róla az Irásban, hogy Isten kellemesnek találta áldozatát, és azt is kiérdemelte, hogy életét ajánlhassa fel Istenért. Szinte vértanunak mondhatnók őt, mert hiszen testvére azért ölte meg, mert az a tökéletesség, mellyel áldozási tisztét látta el, gyűlöletet ébresztette benne. Mindenképpen ő volt az első ember, aki a halál adóját — a bűnnek zsoldját — megfizette. Mily megrendítő látvány: az ősszülők Ábel holtteste előtt. Milyen megvilágításban láthatták vajjon szegények akkor az eredeti bűnt? Valami méltóságteljes van ebben az Istennek áldozatul felajánlott halálban. Mi legtöbben leromlott testtel és többé-kevésbbé elborult szellemi képességekkel adjuk vissza lelkünket a Teremtőnek. Ó, de milyen mindennél ünnepélyesebb az a pillanat, amikor egy többé-kevésbbé beszennyezett élet után, minden iszonyatos felelősségünkkel együtt, megjelenünk Teremtőnk színe előtt. Ekkor merül fel az áldozat gondolata. Életünk valamely módon tele volt vele; valamiképpen megfizettük adónkat a fájdalomnak, kiegyenlítettük a bűn okozta adósságot. Ebben is, mint mindenben, nagy a sokféleség. Ez az Isten jogait illető meggyőződés belénk kell, hogy idegződjék. Isten Teremtőm és Uram; az imádás, a tiszteletadás, a magam teljes megsemmisülése kötelesség, ezért erről

soha meg nem feledkezhetek és ezért ez a mindenekfelett fontos gondolat semilyen áldozatunkból nem hiányozhat. Tu solus Dominus, Tu solus Sanctus, Tu solus Altissimus. (Te egyedül Úr, Te egyedül Szent, Te egyedül Magasságos.)

Igy várja a szentségi Jézus az októberi rózsafüzért, melynek «lelki rózsái» a legértékesebb virág az Úr lábainál.

II. Térjünk most át Ábrahám áldozatára. Ennek az áldozatnak a híre fennmaradt úgy a régi, mint az újszövetségi Szentírásban. Itt a hit dominál — és a *személyes* áldozat. Az ember úgy érzi, hogy Ábel minden nagyobb erőfeszítés nélkül hozta meg áldozatát. Akkoriban még nem volt szabad állatokkal táplálkozni, úgyhogy valószínűnek látszik, hogy miután az állat tejével jóllaktak, gyapjával öltözködtek, feláldozták azt Istennek. Itt inkább a dolog belső képe a megkapó. Ábrahámnál megnövekedve látjuk már az Istennek kijáró tisztelet formáját. Mikor Jahve szól, Ábrahám leborul — és mikor Isten megparancsolja neki ezt a megfoghatatlan áldozatot, mely szerint nemcsak fiát kell feláldoznia, hanem *azt* az egyetlen fiút, kire minden ígéret beteljesülése épül, hittel meghajlik előtte. Elhallgattatja atyai szeretetének remegő szavát és nem habozik: Isten az Úr. Ha Ábrahám feláldozza az Igéret gyermekét, Isten majd más megoldást talál számára. Sohasem tudtam mélységes megindultság nélkül elolvasni a hivők atyja áldozatának történetét. A Szentlélek ihlette meg Mózest itt is, mint mindenütt. De az áldozó és áldozat csodálatos nyugalmának közepette egy szót ejt

ki Ábrahám, mely a hit egész világát foglalja magában — Isten majd gondoskodik! Deus providebit! Izsák nem érti meg ennek az értelmét és ez a válasz mintha nem az ő kérdésére felelne. De Ábrahám saját magának felel, saját gyötrő kérdésére adja meg a választ: hogyan egyeztesse össze az isteni és csalhatatlan Igérettel ezt a látszólag ellentmondó parancsot. És mégis csak annyit mondott «adsum», itt vagyok Uram, Te parancsolsz, én engedelmeskedem. «Deus providebit», a többi Istenre tartozik. És Szent Pál azt mondja majd később: «Ábrahám hitt és hitét javára írták», vagyis hite megszentelte őt. A hit hit és nem egyéb; mint ahogy sokszor ábrázolták bekötött szemmel a hitet: semmitsem látok, de hiszek, mert tudom, hogy *kiben* higyjek. Szent Pál «Scio cui credivi»-jének ez a magyarázata. És világos úgye, hogy az ilyen meghódítja az Úr szívét. Látjuk itt is, és látjuk a kanániai asszony könyörgésénél is: «Ó, asszony, nagy a te hited!» A mi szempontunkból nézve, Ábrahámban a hit erejében meghozott áldozatot látjuk. Mindent feláldozok, mert hitem azt kívánja, hogy magamat Teremtőmnek adjam, hogy minden, ami vagyok és ami lényegileg hozzám tartozik, Isten jogos tulajdona legyen, Isten jogait pedig keresztény hitem mindenkor és mindenütt szeresse és tisztelje.

III. Melchizedek misztikus áldozata, az Eucharisztia szimboluma csupán, jóllehet olyan tiszta és világos szimbolum, hogy az egész Szentírásban nincsen hozzá fogható. Hogy ehhez az Eucharisztikus áldozathoz érjünk, végig kellett mennünk az áldozatoknak különböző fokozatain. Ez is olyan vérnélküli áldozat, mint az, melyet oltárainkon mutatnak be. Itt az áldozati életnek egy olyan fázisát szemléljük majd, mely életünk számára nagy jelentőséggel bír. Az Úr Jézus Eucharisztikus állapotában áldozat, éspedig nem véres áldozat. Látszólag semmi sincs, ami oly kevéssé hatna áldozatnak, mint az ostya. Nincs vér, nincsenek sebek, nincs kínzatás, egy kis darab kenyér, néhány csepp bor az egész. Mit következtessünk ebből? Azt, hogy áldozatosságunk szelleme a magunk bensőséges és szüntelen odaadásába és a Krisztus áldozatával való egyesülésbe rejtőzzék.

Csak ez az egyesülés adhatja meg áldozatunk értékét, csak Krisztus érdemei hatékonyak igazán Isten előtt. Életünkben minden Általa legyen, vagyis Általa ajánltassék fel az Atyának. Minden Vele legyen, — minden benne legyen: ez Szent Ignác lelkigyakorlatainak vezérgondolata.

Velem! Amikor Jézus hív bennünket, hogy kövessük Őt, akár a Kálváriára is, már kitaposta előttünk az utat. Nincs olyan meredek, tövises, ingoványos út, melyet nem Ő járt volna meg előbb. Ez adjon erőt és bátorságot nekünk. Meg aztán nemcsak Vele, de Benne kell hogy

felajánljuk az áldozatot. Minden reggel egyesülök Vele, minden reggel eggyé válok Vele és így Vele együtt mondhatom az Atyának: «Suscipe Sancte Pater» — Fogadd el Szent Atyám!

Éljen hát áldozatunkban annak a három áldozatnak a lelkülete, melyet az Egyház állít elénk a szentmise magasztos pillanatában. A szív tisztasága, a feltétlen imádás, az Isten szuverénitásába vetett vak hit; mindez szinte olvadjon össze az egyetlen és igaz Áldozattal, melynek amazok képei voltak csupán; az Eucharisztikus Áldozattal, melyben Jézus Krisztus által, Jézus Krisztusban és Jézus Krisztussal kellemes illatú áldozattá válunk az Atya előtt. «+ + +»

Adományok. A «missziósharangra» bejött 10 P, a pápai Ranolder Intézet Mária Kongregációjától.

Neszmélyre adakoztak: Hanák Fehér Gáborka, Abasár 3 P, Posch Paula, Budapest 5 P, Bernyó Jánosné 1 szék ára, 6 P (nagyszülei és szülei emlékére), Bortnyák Istvánné, Nagybátony, Heves m. 10 P. Egy hölgy 500 P-t egy cellára, kikötés nélkül.

Az Oltáregyesület szegény templomainak: Ft. Sándor Frigyes hittanár, Gyömrő 1 beteglátogatási fehér selyemburzát ajándékozott.

A világkongresszusi áldoztató kelyhekre: Bortnyák Istvánné, Nagybátony 80 P, N. N., «Szent Anna» 80 P, Krafft nővérek, Budapest 80 P-t.

A szents. Atyának készítendő misemondó ruhára: Virágh Irén, Vác 10 P, Bali Józsefné, Vasvár 5 P, N. N., Vasvár 5 P, Baranyai Mártonné, Vasvár 1 P.

A világkongresszusi szentségtartóra: özv. dr. Klémancz Györgyné, Baja 10 P, Bernyó Jánosné «Isten dicsőségére és a bűnösök megtéréséért» 1 aranyóra, N. N. ékszerek, Koller Teréz 2 fülbevaló, 1 aranygyűrű, Keresztesi Klára, Tarnaméra 2 koronás pénzdarab, özv. Simon Mátyásné, Tarnaméra 2 koronás pénzdarab, Blaho Regina, Tarnaméra 4 drb 1 koronás pénzdarab, Nagyfejeői család, Tarnaméra törött ékszerek, N. N., Budapest «munka sikerérét» 20 P, N. N., Budapest 1 aranygyűrű meghalt szülei emlékére, Szűcs Erzsébet, Budapest 1 drb 10 koronás aranypénz és egy aranygyűrű, Krywald Ottó prelátus, Budapest 3 drb brilliánsos aranygyűrűt és 1 drb karikagyűrűt boldogult édesanyjától.

Az Örökimádás-templom tatarozására: Pizsnár Ferencné, egészségéért 5 P, N. N. 2 P, N. N. 1 P, Gutenberg Hugóné Zsuzsánna 1 P, N. N. egy katolikus ügy sikeréért 5 P, Márkus Istvánné 5 P, özv. Bokor Sándorné 50 f. — Szeptemberben: «Margitka emlékére» 5 P, N. N., Budapest 20 P, Német Béláné, Gerendás 2 P, özv. Kovács Imréné «jószándékra» 2 P, Prohászka Lipótné 10 P, N. N. 50 f, N. N. 50 f, N. N. 10 P, a ferencvárosi egyházközség 500 P, N. N. 20 P, özv. Brandzsa Györgyné 2 P.

Egyéb adományok: Monyha-tanyai hívek 33 P, B. Árpádházi Margit tiszt. 100 P a szegény templomok segélyezésére, Temesi István tanító 20 P 10 f.

Isten fizesse meg ezen adományokat a nagylelkű adakozóknak nyujtott lelki rekompenzációval.

Alsógödön szeptember 19-én díszgyűléssel ünnepelte az Oltáregyesület fennállásának 10. évfordulóját. A gyűlésen dr. Mátrai közp. ügyv. igazgató mondta az ünnepi beszédet. — Az alsógödi Oltáregyesület titkárnőjének, Tóth Ilona tanítónőnek ügyes és tartalmas beszámolóját 165. oldalon közöljük.

IMASZÁNDÉKUNK

HOGY AZ ÚR JÉZUS ÉRVÉNYESÜLJÖN ÉLETÜNKBEN!

Keresztelő Szent János — az Úr Jézusról szólva — mondotta tanítványainak: «Neki kell növekednie, nekem pedig kisebbednem!» Más szavakkal: az én hírem, az én személyem nem fontos többé, mert a figyelmet az Úr Jézusra felhívtam. Amit bennem csodáltatok, az csak árnyéka az Ő fényének, amit bennem becsültetek, azt Őbenne teljes tökéletességben találjátok meg. Én magamat nem keresem, szívesen eltűnök, mert érette voltam: nincs szükség a holdvilágra, ha felkelt a Nap.

Keresztelő Szent János tökéletes ember volt, azért beszélt így. S így kell most is beszélnie mindenkinek, aki az Úr országáért dolgozni akar. Ilyennek kell lenniök elsősorban az oltáregyesületi terjesztőknek, de minden oltáregyesületi tagnak is. Krisztust nem tudja megmutatni másnak az, akiből magából is nem Ő látszik, nem Ő szól, nem Ő cselekszik, hanem egyéni tökéletlenségek elhomályosítják benne Krisztust. A legméltóságosabb Oltáriszentség úgy álljon az életünk középpontjában, olyan — szinte állandó — lelki kapcsolatunk legyen vele, hogy ne tudjon feltörni bennünk a hiúság, érzékenység, öntúlbecsülés, gőg, uralomvágy, keménység, — hanem az Úr Jézus hatása alatt éljünk: gondolkodjunk, akarjunk és cselekedjünk mindent. *Ha irányításait elfogadjuk, Ő érvényesül bennünk.*

Imádkozzunk ezért kedves oltáregyletiek! Hiszen, ha a mi életünkben nem érvényesül tökéletesen az Úr Jézus, hát akkor kinek életében érvényesüljön? Nem mi vagyunk-e «házanépe», szűkebb udvartartása a Krisztus Királynak? Nem nekünk mondja-e Alacoque Szent Margiton keresztül, hogy legalább a választottaim ne lennének érzéketlenek, részvétlenek, hidegek Velem szemben? El lehet-e képzelni oltáregyesületi tagot, aki nem «tűz és láng» az Úr Jézus érdekeiért? Nem! Ezerszer nem!

Azért imádkozzunk buzgón, hogy az eucharisztikus szentévben kínálkozó — s a segítőkegyelmek záporát ígérő — alkalmak érvényrejuttassák az oltáregyletiek életében az Úr Jézust olyan mértékben, amilyen mértékben joga van hozzá és méltó a mi oltáregyleti hivatásunkhoz.

TELJES BÚCSÚK:

Október 1., október 4., október 7., október 15-én, egy tetszésszerint választott napon, a havi imádási óra napján és a közös összejövetel (szentmise, szentbeszéd) napján. *Központi.*

A Szentatya áldását adta a 80 éves Oltáregyesületre. A római anyaoltáregyesület, melyet Bruxellesben 1857-ben alapított Meuss Anna grófnő, alapításának nyolcvanadik évfordulóján hódoló feliratot és a missziók számára egyházi ruhákból álló ajándékokat küldött a Szentatyának. A Via Nometánára Pacelli bíboros küldött választ a Szentatya nevében és jelentette a pápai áldást, «amely jelen esetben különösen a szívéből jön Őszentségének»! Az áldás szól az összes affiliált egyesületeknek, tehát nekünk is és a tudomásvételtől számított nyolc napon belül teljes búcsút jelent mindannyiunknak, a szokásos feltételekkel.

Szentséges Atyánknak, ki a szívünkben már úgyis előkelő helyet foglal el, mélységesen hálásak vagyunk érte.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Visszapillantás az alsógödi Oltáregyesület tíz esztendejére.

A mai örvendetes jubileummal kapcsolatos titkári jelentésem beszámoló akar lenni az elmúlt tíz esztendőről és egy kis emlékezés.

Tíz évvel ezelőtt templomunk szegény és elhanyagolt volt, a virágtalan, sivár oltár, a máshol már régen megszervezett szentségimádás hiánya minden őszinte hívőt arra ösztönzött, hogy valami módon változtasson a szomorú állapotokon, de a feladat nagysága elriasztotta az összes kezdetleges próbálkozásokat. Az első komoly kezdeményezések néhai dr. Béky László plébános működése alatt történtek, amelyekre az akkori templomgondnok, néhai Szlovák János és felesége, *Szlovák Jánosné* 1927 szeptember hó végén megalapították az Oltáregyesületet. Az ő felejthetetlen és kellőképen nem is méltányolható fáradozásaiknak köszönhető, hogy az első igazgató-elnök, Sári József plébánossal együtt legyőzték a kezdet nehézségeit. A hívek lelkes örömmel csatlakoztak a kitartott zászló alá s rövidesen 70 tagja volt az egyesületnek. Az egylet díszelnöknőjévé néhai Wartensleben Ida grófnőt, ügyvezetővé pedig az alapító Szlovák Jánosnét választották, akik tisztikaruk és terjesztőnőik segítségével megindították az egyesület rendszeres, munkás életét. Ez időtől kezdve már gondos kezek által méltóképen feldíszített oltár várta a hívők seregét, az egyesület tagjai pedig rendszeres imádással hódoltak az Oltáriszentség előtt. Az általános gazdasági viszonyok leromlása folytán keletkezett nyomor arra indította az egylet tagjait, hogy karitatív munkával is foglalkozzanak és ennek hathatósabb művelésére műsoros estéket rendeztek.

Szlovák Jánosnénak 1928-ban történt lemondása után *Szibenliszt Gézánét* választottuk ügyvezető elnöknővé. Ötéves, fáradságot nem ismerő munkássága alatt odaadó tisztikarától támogatva a megkezdett mederben folytatta a munkát. A szegényügyet ebben az időben még fokozottabb mértékben karolta fel az egyesület, amelyet néhai Nemeskéry Kiss Pálné, született Szapáry Vera grófnő szívvel-lélekkel és anyagi eszközökkel is támogatott. Igazgató-elnök dr. Antal Pál lett. Bölcs, türelmes és békét szerető vezetése napjainkig elismerő szeretetet vált ki híveiből.— Az elnökség lemondásakor mindenki őszinte szívvel sajnálta Wartensleben Ida grófnő távozását, aki egyéniségének finom varázsával, tapintatos, minden zökkenőt elsimító jóindulatával valósággal eggyé forrt az egyesülettel. Visszavonulása után rövid idő mulva sajnos, a halál ragadta el végleg körünkből. Emlékét könnyes visszagondolással örökké szívünkben őrizzük. — Az új elnökség, Várkonyi Nándorné, mint díszelnök és Spettmann Jánosné, mint ügyvezető elnök, egyévig tartó működése alatt lelkesen tovább dolgozott az egyesület tagjainak buzgó közreműködésével. Ekkor valósult meg az egyesület régi szép álma, hogy saját zászlója alatt végeztesse missziójáit. A zászló keresztanyaságát dr. Szudy Elemérné vállalta, aki kezdettől fogva mind a mai napig odaadó tagja az egyesületnek. 1934-ben dr. Huzella Tivadarnét és dr. Gönczy Gyulánét választottuk elnöknőkké. Működésük alatt a fejlődő község szaporodó és növekvő igényű lakossága mindig többet és többet kívánt az egyesülettől és gyarapodó adminisztratív munkát dr. Gönczy Gyuláné ügyvezető elnöknő nagy rátermettséggel és hozzáértéssel látta el. Erőskezű intéz-

kedései mind a mai napig áldásosnak bizonyultak. A növekvő nehézségek leküzdését nagyban elősegítette dr. Huzella Tivadarné nyugodt, finom, szeretetreméltó egyénisége, aki az 1936-ban megválasztott új ügyvezető elnöknővel, Jalkóczy Bélánéval együtt céltudatos egyetértésben vezeti az egyesületet. Kettőjük önfeláldozó munkája és a tisztikar fáradhatatlan működésének eredménye, hogy az immár 100 tagot számláló egyesület mind nagyobb feladatok elvégzésére képes. Összefogásuk nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a mai jubileumhoz elérkezhettünk. A legnagyobb szeretettel kell megemlékeznünk Klobusnik Franciskáról, aki az egyesület alapítása óta nagy odaadással és hozzáértéssel végzi az oltár díszítését.

Jelentésem adatai végére értek, de az elmúlt tíz év eredményét templomunkban mindig magunk körül láthatjuk és szívünk örömmel telhet meg, mert templomunkat és oltárunkat körülveszi mindaz, mit a szeretet teremthet.

Eucharisztia és a hívek

KÜLÖNÖSEN a papok és az oltáregylet tagjai előtt nem lehet ismeretlen, mennyire fontos és mily roppant nagy kihatású a legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletének terjesztése a katolikus ifjúság és a felnőttek között. Az eucharisztikus tisztelet fontossága magán az Oltáriszentség lényegén alapul. A természetfeletti kegyelemélet a keresztség szentségében hatolt be a gyermeklélekbe, hogy kifejlődjék, növekedjék és erősödjék. Az Oltáriszentség azért van, hogy ezt a kegyelmi életet fenntartsa, ezt a növekvést előmozdítsa, elősegítse. Valóban táplálék, a lélek természetfeletti tápláléka. Nap, amely az emberi lelkek fölött és lelkekben világít és számunkra az, ami a fizikai nap a föld számára: minden növés, fejlődés és érés alapfeltétele. Csak a nap befolyása, behatása alatt fejlődhetik a teremtmény. A szellemi, kegyelmi nap befolyása alá kell állítani a keresztény fiatal és öreg embert, hogy természetfeletti élete el ne satnyuljon. Az Oltáriszentség számára belátást, megértést, intést, erősítést, vigasztalást, kitartást a jóban stb. jelent, akár szentmisehallgatás, akár szentáldozás, közös vagy magánszentségláto gatás, szentségimádás alkalmával áll befolyása alá.

Az Oltáriszentség, mint eledel, mint táplálék annál fontosabb a gyermeklelkekre nézve, mert ezeknek a lelkeknek még alakulniok és fejlődniök kell és igen sok függ az édes Üdvözítőtől előírt eledeltől, hogy erősek lesznek vagy gyengék és lelki vérszegények maradnak-e. Az a gyermek, aki megtanulta a szentséglátogatást és gyakran áldozik, rendszerint sokkal intenzívebb és bensőségesebb vallásos életet él, mint a másik, aki nem szereti a szentségimádást és csak ritkán járul az édes Jézus vendégasztalához.

Még nagyobb az Oltáriszentség fontossága az iskolából kimaradt,

érettebb ifjúság számára, amely már sokkal erősebb és veszedelmesebb kísértéseknek van kitéve. A szülőknek nagyon kell vigyázniok gyermekeikre, midőn ezek az úgynevezett kamasz korban vannak. Nagy buzgalmat és szeretetet kell kifejteniök, hogy nagy gyermekeik a gyakori szentáldozást és naponkinti szentséglátogatást el ne hanyagolják. Ne szünjenek meg őket buzdítani és inteni a bűnbánat és Oltáriszentség gyakori használatára és főkép adjanak nekik jó példát e tekintetben.

Nagy fontossága van végül az Oltáriszentségnek az idős, az öreg emberek számára, hogy állhatatosak maradhassanak a jóban és a végső állhatatosság kegyelmében halhassanak is meg. A tapasztalat bizonyítja, hogy az öregkor sem biztosíték a bűn ellen és az ördög nem alszik, az öregeket is kísérti . . . Minden életkorban erősítő táplálék az Oltáriszentség az emberek számára . . .

Értessük meg minél több felebarátunkkal azt a nagy és szent hitigazságot, hogy az Oltáriszentség természetfeletti kenyér, amely az égből szállott alá, hogy a földi vándort a sok kísértésen, szenvedésen, megpróbáltatáson, nehézségen át az égbe segítse. Most a szent évben a budapesti eucharisztikus világkongresszusig még jó néhány hónap áll nekünk oltáregyleti tagoknak rendelkezésre, hogy sokakat tanítsunk, buzdítsunk, intsünk az Oltáriszentség tiszteletére, imádására és használatára. Kettőzött buzgalommal kövessünk el mindent, hogy a hívek minél szélesebb rétegeiben elterjedjen az Eucharisztia kultusza. Még sok katolikus testvérünk van, akinek az Eucharisztiában való hite igen gyenge, nagyon fogyatékos. Ezekkel foglalkozzunk szívesen, ha kell egyenkint is fáradozzunk velük és főkép imádkozzunk értük. Vigyük el magunkkal a népmisszió kba különösen azokat, akik jóllehet katolikusoknak vallják magukat, elméletileg és gyakorlatilag még igen távol állnak az Oltáriszentségtől. Nagy és megfeszített munkára van szükség e roppant fontos szempontból és e munkát ki kell terjeszteni a nép minden rétegére. Az úrnő rokonai, ismerősei és cselédjei körében mélyítse az Oltáriszentség tiszteletét. Az édesanya és édesatya a családban, a munkaadó munkásai, a hitoktató s tanító iskolán kívül volt tanítványai körében stb . . . nagyban erősítse meg az Oltáriszentség tiszteletét.

Bárcsak *minden* magyar katolikus erős és járatos volna a legméltóságosabb Oltáriszentség hitében, imádásában és vételében, hogy az Oltáriszentség nagy világünnepén, az eucharisztikus világkongresszuson a szentségi Jézusnak annál nagyobb dicsősége és öröme legyen, ránk pedig az egész magyar népre és az egész világ népeire Jézusnak minél bőségesebb áldása és kegyelme áradjon.

Oltáregyleti testvérek! Imádkozzunk és dolgozzunk sokat, hogy ez a szent óhajunk be is teljesüljön. *Nagelreiter Alajos dr.*

A HIT ÖRÖKMÉCSESE MELLETT.

Irta: *KIRÁLY ÖDÖNNÉ.* (Folytatás.)

NEM MINTHA a tanyaházra sohasem borult volna a bánat sötét felhője. Ott is váltogatták egymást a bölcső és a koporsó, a derű és a gond, a mosoly és a könny, náluk is volt aszály és jégverés, több volt a szűk esztendő, mint a bőséges. Éppen azért akik ismerték a Bognártanya szegényes életét, akik látták Mária páratlan szorgalmát, mégis örökös kenyérgondjait, akik látták bizodalmas hitét, mégis ezer csalódását nem értették és sokszor gúnyolták «hiábavaló» vallásosságát. Maga a fiatal gazda is nehéz óráiban kifakadt ellene vagy csüggedt, dacos nemtörődömséggel nézte, hogy asszonya egyedül harcol a mindennapiért. Márián az ura keserű kifakadásaira kétszeres akaraterő ömlött el, ilyenkor gyujtotta a mécsest reszkető kézzel, reszkető szívvel, nyelte vissza a feltolakodó könnyeket és ilyenkor hirdette fennhangon, hogy akikkel Krisztus együtt lakik, azok mindig a kereszt árnyékában élnek, mert Krisztus és a kereszt elválaszthatatlanok. Ha pedig egyszermáskor bőséges esztendő köszöntött rájuk, gyermekeit maga mellé vette s velük együtt forró, hálaadó Te Deumot zengett az ajka. Ilyen légkörben, ilyen istenfélő édesanya mellett nőttek a gyermekek, nem volt meglepő, amikor egy vasárnapi szentmise után a legidősebb fiú a misét mondott pap elé állt vágyakozásával: én is Isten szolgája szeretnék lenni. Apja kicsit fanyalogva vette tudomásul, annál boldogabban ölelte magához az édesanyja: áldja és szentelje meg az Úr elhatározásodat. Attól a naptól kezdve pedig sohasem csókolta meg a fiát máshol, mint csak a haja között a fejét, ahol a tonzurát már előre elképzelte. A szíve olyan puha és megbékélt lett, mint a felszántott föld, melyre tavaszi eső permetezett. Nehéz munkája mellé álmokat szövögetett, szombat estéken, mintha első misére öltöztette volna díszbe az oltárt s vasárnapokon úgy kapcsolódott a szent szertartásokba, mintha fia állott volna már az oltár előtt.

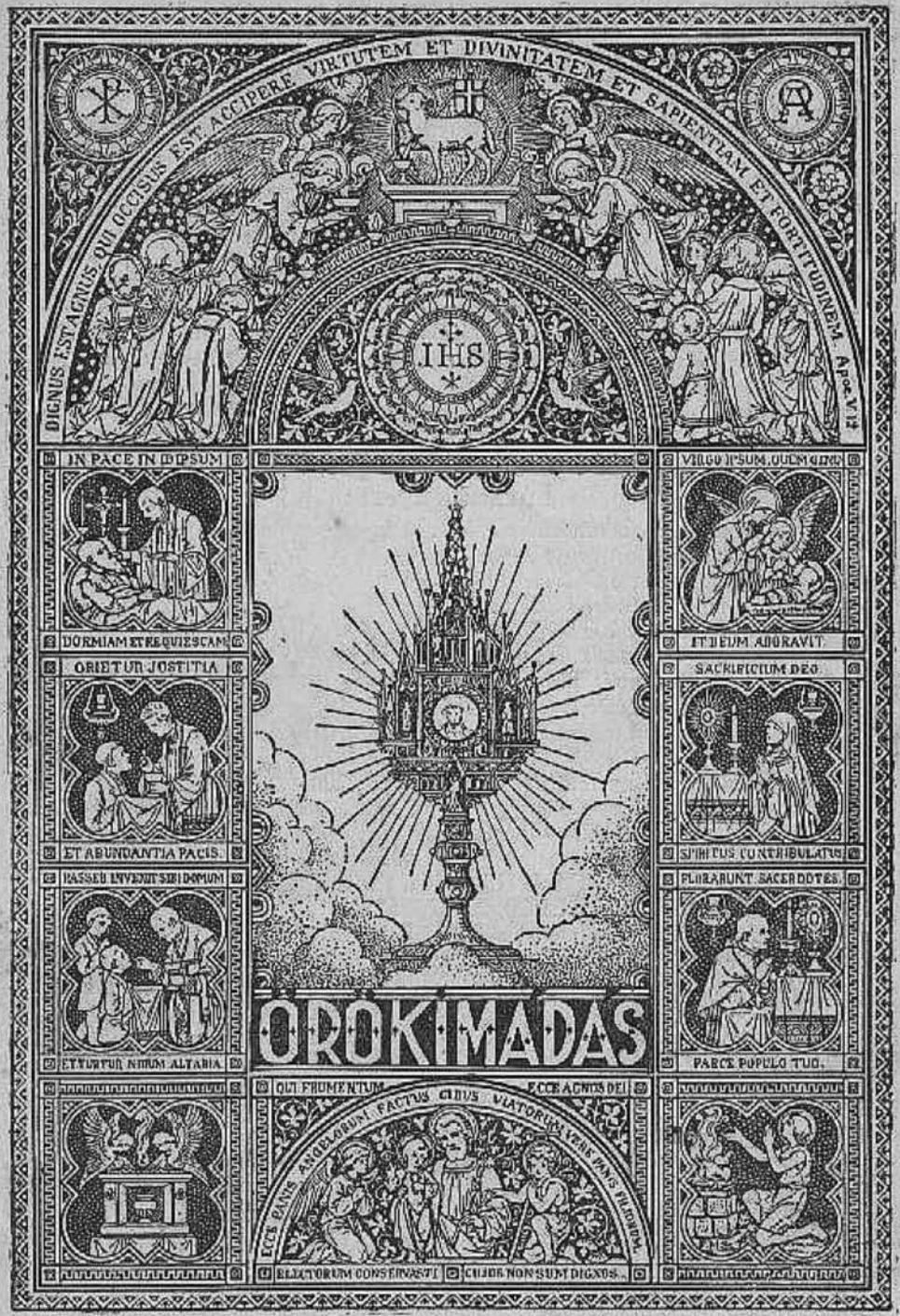
A korán sötétedő őszi és téli napokon egyhetes ujságok jelentették a család számára a kultúrát és a rádió a kapcsolatot a külvilággal. Szólt is reggeltől estig, hallgatták is olyan buzgalommal, mintha pótolni akarták volna a nyári hónapok ebbeli mulasztásait. Meghitt családias esték voltak ezek, megbeszélték az olvasottakat, a hallottakat, ránevelték gyermekeiket hogyan kell mindenből a szépet és jót a maguk ügyévé tenni.

(Folytatása következik.)

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXVII. évfolyam * 1937 * NOVEMBER HÓ

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

XXXVII. évfolyam * 1937 * November hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.**: Az örökélet záloga. — **Király Ödönné**: November. — **Pápai János dr.**: Kosztka Szent Szaniszló † 1568. — **Német István**: Krizantém. — **Frideczkyné Schmoll Erzsébet**: Ha magadra maradtál... — **Olcsvay Géza**: Lelkitársolyomból. — **Előri János**: A lelkiáldozás. — **Központi**: Imaszándékunk: Bizalom Isten irgalmában. — **Oltáregyleti élet.** — **Király Ödönné**: A hit örökmécsese mellett.

Az alagi Szent Imre «Levente»-templom tárgysorsjátékának húzásán nyert:

Kombinált szobaberendezést 25353.
Vezényi: Nagy festményt 2045.
Mestergordonkát 22562.
Kolozsváry: Festményt 20256.
Csepeli kerékpárt 10327.
Héber-féle «Rekord» zománckályhát 20751.
1—1 kerti garniturát 3895, 5433, 24173.
Ólomkristály gyümölcstartót 5626.

100 pengő értékű nyereményt a 4268, 10620, 10763, 16420, 20543, 24050, 26775.

80 pengő értékű nyereményt az 5344, 8204, 20656, 22170, 28247.

50 pengő értékű nyereményt a 4750, 5261, 6083, 10329, 10987, 11674, 12723, 14523, 25416, 29207.

20 pengő értékű nyereményt a 101, 533, 1005, 1265, 3473, 4280, 5696, 6076, 7557, 7995, 11544, 11835, 12113, 13244, 13904, 13952, 15643, 15862, 17371, 19569, 20220, 21057, 23189, 23620, 23732, 25213.

15 pengő értékű nyereményt a 2299, 3701, 4531, 6313, 6809, 13127, 15090, 18344, 18378, 18609, 22790, 23400, 23982, 25129, 28699.

10 pengő értékű nyereményt a 83, 225, 1343, 1389, 1464, 2106, 2223, 2698, 2796, 3067, 3218, 3611, 3976, 4787, 5096, 5734, 5786, 6399, 6617, 6714, 6720, 9622, 9627, 10278, 11667, 13076, 13198, 14743, 14824, 14998, 15183, 15345, 15462, 16519, 17522, 17656, 18508, 20226, 20324, 20715, 21718, 22093, 23850 24004, 26703, 26758, 27244, 27552, 27717, 27823, 28185, 28230, 28578, 28688, 28692, 28734, 28776, 28782, 28899, 29905.

5 pengő értékű nyereményt nyertek a 368, 716, 1099, 1109, 1214, 1553, 1793, 1809, 2138, 2469, 2622, 3134, 3313, 3509, 3713, 3993, 4992, 5677, 5780, 5931, 6163, 6911, 7549, 7586, 9282, 9321, 9471, 11476, 11802, 11910, 12712, 13488, 16537, 16956, 16984, 17069, 18404, 20589, 20680, 22331, 22824, 22886, 23486, 25585, 28672, 28771, 29360, 29378, 29657, 29932.

Rengeteg szám nyert 3 P értékű nyereményt, de azt helyszűke miatt nem közölhetjük. Ha valaki mégis kíváncsi, írja meg számát, szívesen megválaszoljuk, hogy nyert-e?

AZ ÖRÖKÉLET ZÁLOGA.

A legméltóságosabb Oltáriszentségről tanítja ezt Anyaszentegyházunk Krisztus szavaira emlékezve: «Aki e Kenyeret eszi, örökké fog élni!» Hogy nem a földi életre vonatkoznak e szavak, nyilvánvaló! A tapasztalás tiltakozik ellene, ha vannak is kivételek (limai Szent Róza és a most is minden más táplálék nélkül, egyedül a szentáldozásból élő Neumann Teréz), mégsem a földi élettartam meghosszabbítására vonatkoznak az Úr szavai, hanem az örökéletre és abban is az élet folyamatára, az élet esszenciájára: Aki e Kenyeret eszi az egész örökkévalóságon át Istenével való egyesülésben az élet legboldogabb formájában marad; «in aeterum et ultra» — amit elképzelni is nehéz: mindvégig és azon túl, soha el nem múlóan.

Az Eucharisztiának ezt a hatását a földön kell megalapoznunk, — «aki e Kenyérből eszik» — ezt csak a földön tehetjük: csak itt áldozhatunk! A szentáldozásról lisieuxi Szent Teréz úgy ír egyik versében, hogy szembeállítja vele egy kerubnak a boldogságát és a versben a kerub maga ismeri el, hogy nálánál is boldogabb *az igazán áldozó ember.*

Igazán áldozni! Igen, ez biztosítja számunkra az örökélet soha el nem múló boldogságát.

Akkor áldozunk igazán, ha a szentáldozás teljes öntudattal, minden lelki akadály nélkül és a Krisztussal való egyesülésnek olyan vágyával történik, hogy egész szívünk-lelkünk kitárul az Úr előtt, teljesen átadjuk magunkat Neki, egészen trónra emeljük Őt s ezért Ő azzal jutalmaz meg, amit Szent Pál így fejez ki: «Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem!» Amikor igazán áldozunk, úgy fogadjuk Krisztust, hogy kedve legyen nálunk maradni, jelenlétének isteni emlékével (a megszentelő kegyelem gyarapodása és segítőmalasztok) bélyegzi, díszíti, képesíti a lelket arra, hogy az örök életben az Istennel való egyesülés tökéletes — tehát szünetnélküli és el nem múló — boldogság legyen számára.

Az «igazán» áldozásnál tehát az Istennel való egybeolvadásra (communio!) kell a legnagyobb gonddal ügyelnünk. A lélek s az Isten

olyannyira egyesüljenek, hogy egyik a másikat tölti be: a szentáldozás előtt a lélek vágya, bizalma, szeretete, akarása, óhajtása Istenre irányítóak — az eucharisztikus Jézusban; viszont Ő «gyönyörűséggel siet a lélek vágyai elé». Szívét feléje tárja, akaratát kegyelmével körülpáncélozza s azután beléje költözik, hogy életét az Övével gazdagítsa. Eggyé lesz vele! S ezen egyesülés bámulatos átalakítást végez a lélekben: Talán azzal a hasonlattal élhetnénk, hogy amint aránylanak a kezdő tanonc képességei a mesteréhez, úgy aránylanak a nem áldozó és a gyakran áldozó ember képességei (az Istennel való egyesülés szempontjából) egymáshoz. A tanonc csak kis részletmunkát végezhet el, részleteredményt produkálhat, a mester egészet. A nem áldozó vagy nem «igazán» áldozó csak részben lesz képes Istenével egyesülni, az örökboldogságból nem fog tudni annyit kívánni, kapni, megérteni és következéskép annyira boldog lenni, mint az igazán áldozó.

Az örökélet szépséges világát felénk tükröző Mindenszentek ünnepével nyíló novemberben minél többször foglalkoztassanak e gondolatok és mélylelkűbben tudunk majd áldozni, szívesebben fogunk egy gyónásunk után több napon át is — míg tiszta a lelkünk, — sőt talán (ez az igazi!) mindennap is a szentáldozáshoz menni, hogy minél alkalmasabbá tegyenek bennünket ezek a gyakorlatok arra az egyesülésre, amely egyszer, — de örökre történik és olyan marad mindig, amilyen volt az örökkévalóságunk kezdetén. Az «örök szeretet Záloga» így lesz számunkra az örökélet záloga. *Mátrai Gyula dr.*

NOVEMBER

Ilyenkor ősszel minden szomorú,
bánatos borulás, kihúnyó nap,
rőt avar, krizantém koszorú . . .
Ilyenkor látom, hogy futnak az évek,
tegnap még ragyogó tüzes ifjú nyár,
ma hervadó ősz, halódó élet,
temetőkert, sok besüppedt régi hant,
elsiratott álmok, megfakult remények
mind elébem jönnek, halálról beszélnek.
Ilyenkor imára kulcsolódik kezem,
ég felé tekintek. Jóságos Istenem
fehér Kenyered biztos szent zálogunk,
hogy nincs halál, nincsen elmúlás. Feltámadunk!

Király Ödönné.

Kosztka Szent Szaniszló † 1568.

November 13.

1670-ben, mikor a lengyel sereg az ukrajna-bukovinai határon farkasszemet nézett a szultán hadseregével, az égen nyugatról kelet felé száguldó kocsi tűnt föl, rajta a Boldogságos Szűz és lábainál egy ifjú, az akkor még csak boldog Kosztka Szaniszló. Azóta az Egyház a szentek közé iktatta, az oltárra emelte, hogy necsak a lengyel ifjúság, hanem az egész világ ifjúsága rátekintsen, mint példaképére és pártfogójára.

Szaniszló a lengyel Kosztka főnemesi család sarja. Születésekor 1550-et írtak. Jámbor édesanyjától mély vallásos nevelést kapott. A vidámságot szerette s például ügyesen táncolt, de a léhaságtól írtózott. Bátyja meséli, hogy mikor valamelyik szabadszájú vendégük trágár tréfát mondott, rosszul lett és ki kellett vinni a szobából. Tizennégy éves korában Pál bátyjával és udvarmesterük kíséretében a bécsi jezsuiták konviktusába került bentlakó növendéknek. Az itt töltött pár évet így lehetne röviden jellemezni: «Növekedék bölcseségben és kedvességben Isten és emberek előtt!» Mert jámborságával, szorgalmával, pontosságával, jellemességével és kedves modorával tanárai és társai szeretetét egyaránt megnyerte. Naponkint többnyire két szentmisét hallgatott, elmondotta a Szűzanya tiszteletére a rózsafüzért és hamarosan felfedezte a szentséglátogatásoknak rejtett — és sokak előtt mindörökké ismeretlen — kincsét. Társai őt választották meg Szent Borbáláról nevezett ifjúsági egyesületük elnökévé. Sajnos, a konviktusi aranyéletnek hamar vége szakadt, mert Miksa császár, hogy a protestánsoknak kedvezzen, elvette a jezsuitáktól az internátust és csak az iskolát hagyta meg nekik. Pál öccse minden kérése ellenére egy protestáns embernél vett kettejük számára lakást. Az idősebb Kosztka fiún hamarosan meglátszott a szabadabb élet hatása. Szaniszló hű maradt a jezsuitáknál hallott elvekhez és hogy el ne lankadjon, állhatatosan végezte szokásos imáit. Pált módfelett bosszantotta öccse jámborsága, mert saját életmódjának elítélését látta benne. Szekálta, durva szavakkal illette, verte. Szaniszló pedig minden vasárnap és ünnepen Krisztus testével erősítette lelkében az Isten és a bátyja iránt való szeretetet.

Bécsi diák korában súlyosan megbetegedett. Pált megkérte, hogy hívjon ágyához papot. Mikor a protestáns házigazdának tudomására jutott, hogy az Oltáriszentséget akarják házába hozni, kereken kijelentette, hogy ezt nem engedi meg. Mivel Pál sem látta a beteg állapotát aggasztónak, nem hívtak papot. A szegény kis diák, aki azt hitte, hogy meg fog halni, szorult helyzetében egyesületük égi pártfogójához,

Szent Borbálához folyamodott segítségért. És íme, az eget meghatotta a szent gyermek forró vágyakozása. Szent Borbála eljött két angyal kíséretében, elhozta a Legszentebbet és megáldoztatta a beteget.

Szaniszló felgyógyult, de a szenvedés tisztítótüze mély változásokat idézett elő lelkében. Világosan látta, hogy élete az Isten kezében van, és hogy az égiek gyöngéd szeretettel dédelgetik, mint jövendő társukat. A világ csábító örömeit és a kísértéseket ezután már ezzel az ujjongó meggyőződéssel utasította vissza: «Nagyobbra születtem!» Alighogy fölépült, fölkereste a bécsi jezsuiták főnökét, hogy vegye föl a rendbe. A főnök Szaniszló büszke atyja haragjától félve, nem merte teljesíteni a kérést. Arra nem volt remény, hogy a szülői beleegyezést megszerezhesse. Mit tegyen? Az igazi istenkeresőket (így nevezi valaki a szenteket) jellemző szívós kitartással, álruhában nekivágott a világnak, hogy kövesse az Istennek világosan fölismert, szerzetbe hívó szavát. Augsburgba tartott, hogy a jezsuita tartományfőnökkel, Kaníziusz Szent Péterrel, beszéljen. Nem ugyan itt találta meg, hanem Dillingenben. Kaníziusz, hogy lássa, komoly hivatásról van-e szó, néhány hétig magánál tartotta. Takarítania kellett a szobákat, fölszolgálnia az ebédlőben, edényeket mosnia a konyhán. Szaniszló a próbát fényesen kiállotta, de a provinciális mégsem vette föl, éspedig ugyanazzal a megokolással, mint a bécsi főnök, hanem elküldte a rend általános főnökéhez, Borgia Szent Ferenchez, Rómába azzal a gondolattal, hogy oda már nem ér el az atya haragja.

Az örökvárosban végre megtalálta, amit keresett. Mikor az atyja értesült, hogy fia «szegény szerzetes» lett, keserű levélben tett neki szigorú szemrehányásokat. Szaniszló megemlékezve az Úr szaváról: «Aki atyját vagy anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó énhozzám», szelíden, tisztelettel, de határozottan azt válaszolta, hogy az isteni hívásnak nem tudott ellenállani.

Mikor 1567 október 28-án beöltözött, nem sejtette, hogy egy egész éve sincs hátra a földi életből, de úgy élt, mintha biztosan tudta volna. Teljes erővel indult el, hogy a tökéletesség legnagyobb magaslatait megmássza. Társai azt mondták később róla, hogy jámborsága mindenkit magával sodort. Gyakran mondogatta: «Milyen nagy a mi boldogságunk! Az Istené vagyunk és Isten a mienk. Úgy élünk, mint a szentek az égben; amint őnáluk, úgy minálunk is az Isten bírása pótol mindent.» Mikor a kápolnába lépett és a tabernákulum felé közeledett, angyali arca kigyúlt a boldogságtól. Szentáldozás után annyira elöntötte a belső forróság, hogy télen is hideg borogatást rakott a mellére. Csodálatos bőségben kapta a kegyelmet és azt nem hagyta parlagon. Mindössze 18 éves volt, mikor tanulmányai közben elszólította az Úr, de ráillenek

az Irás szavai: «Rövid időn vége lévén, sok időt töltött be; mert kedves volt Istennek a lelke, azért sietett őt kivinni a gonoszok közül» (Bölcs. 4, 13—14). A világ azt mondja: «Kár érte». Az Egyház pedig Krisztus szavaival vigasztalja magát: «Ilyeneké a mennyek országa». — Szent Lőrinc napján (augusztus 10) még fönt járt és dolgozott. Az oltárra egy levelet tett, melyben arra kérte az ifjú vértanut, hogy eszközölje ki a Szűzanyánál, hogy Nagyboldogasszony napját már az égben ünnepelhesse. Este megbetegedett és öt nap múlva, 1558 augusztus 15-én, sietve eltávozott az égbe, hogy az angyalokkal és szentekkel együtt résztvehessen a Szűzanya ünneplésében, akit zsenge gyermekkorától fogva gyöngéden szeretett.

Az Egyház így imádkozik szentünk ünnepén: «Isten, ki bölcseséged egyéb csodái között még a gyenge korban is megadtad az érett szentség kegyelmét, add, kérünk, hogy Szent Szaniszló példájára szorgalmas munkával használjuk föl az időt és siessünk belépni az örök nyugalomba».

* * *

Katolikus magyar Anyák! A szebb, boldogabb, vallásosabb magyar jövő a ti kezetekben van. Neveljetek térdeiteken Szent Szaniszlókat, hogy bizonyságot tehessünk az Isten előtt, hogy érdemes fönntartania ezt a nemzetet. Mivel neveljetek? Az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézussal és a Szűzanyával. Ismertessétek meg fiaitokkal Szent Szaniszló életét, hogy őket is magával sodorja a tiszta, szent életre az ő vonzó jámborsága.

Pápai János dr.

Igazgatói értekezlet is volt a központban a választmányi ülés után ½6 órakor. Egy-két kivétellel az összes plébániákról eljöttek az oe. igazgatók, akik előtt országos igazgatónk a szentévi tennivalókat ismertette: Az oltáregyesületek életének felfrissítése, — esetleg tisztújítással —, az eucharisztikus légkört kihasználó propaganda, a tagoknak foglalkoztatása, lakásszerzés, a kongresszusi misézéshez való előkészületekbeni aktív részvétel, az eucharisztikus triduumok és hetek alapos előkészítése azok a feladatok, amelyek most az Oltáregyesületre várnak.

Hangsúlyozta, hogy az Oltáregyesület *a szegény templomokról kell, hogy gondoskodjék, tehát a tagsági alamizsnák, persely és más adományok nem fordíthatók a saját templomunk céljaira; másképp miből adjon a Központ a szegény templomoknak?* A saját templomáról is gondoskodhat (szellőztetés, tisztántartás, ruhák rendben- és karbantartása, oltárdíszítés stb.) az Oltáregyesület helyi csoportja, de ha valamit akar csinálni, annak anyagára a templompénztárból kaphat költséget, vagy ha ott nincs elég, külön gyüjthet, kultúr-, teaest jövedelméből találhat fedezetet.

Igen örülnénk, ha még november—decemberben — mielőtt az oltáregyesületi fiókok ezévi adományaikat beküldik — tekintettel a Központ szentévi nagyobb segítőakciójára megfelelő jövedelmező ünnepélyek: mozi-, vagy teaesték révén az eddiginél nagyobbra tudnák emelni pénzbeli támogatásukat.

Krizantém

DRÁGA, jó Lélek! Azt írod, hogy csevegjek neked valamit csendes magányom gondolatairól, örömeiről, ahogy azok a mindennapi élet adottságában fakadnak számomra. Szívesen engedek óhajodnak. Jöjj hát velem az őszi napsütésbe és tegyünk egy kis sétát kertünk sárguló lombsátora alatt. Az igaz, hogy a legtöbb út már csak a nyár emlékei közt visz el s a mulandó élet apró romjai közt járunk. Csak egy hely van még, ahol minden csupa zöld, minden csupa ígéret, ahol semmi nyoma a hervadásnak, ahol még bontakozik az élet, ez a krizantémágy.

Úgy-e, az őszi levélhullásban kétszeresen jólesik egy-egy friss bimbó, egy-egy üde, nyíló virágkehely. Ezt az örömet adja nekünk a krizantém. Mintha dacolna a hervadással s mintha azt susogná nekünk az elmúlás idején is, hogy az Isten gondolata és ígérete számunkra az élet, még pedig a nyíló, boldog örök élet. De szép szó ez: örökélet. Ez minden álmunk telje. Boldog örökélet, ez minden vágyunk koronája. Még a gondolata is lázba ejt. Azért kedves mindaz, ami rá emlékeztet. Kedves a krizantém s örömmel csüngünk rajta, mert nagyon nekünk való minden szava. Simogatom is minden levelét, minden duzzadó bimbóját, mert nagyon a lelkemből beszél és a lelkemhez szól minden porcikája. Aztán kertünk egyik krizantémágya éppen a kápolnánk szentélyének ablaka előtt van, alig pár méternyire az oltártól. Így még a mosolya is a tabernákulumra mutat, ahol az örökélet áldott Ura lakik, ahol az örökélet Kenyere és forrása van számomra. Hát hogyne volna kedves virágom ez a krizantém, ez az Élet Urának jóhírt sugárzó hangszórója, a szomorú emberi szívek édes vigasza.

El-elnézegetem ezeket a nyiladozó, buksi kis virágfejeket. Mily üde zöld a karcsú derekuk! Mily acélos a gerincük. Mily kedvesen hajladoznak a szellő érintésére, mintha mindegyik szeretettel köszöntene s hálát rebegne, hogy figyelemre méltatjuk őket, mi emberek, lelkes teremtmények. De mintha kérésük is volna, hogy hálájukat, örömüket, mosolyukat lelkünkön át továbbítsuk a jóságos Teremtő és gondviselő Atyánk felé. Úgy érzem, hogy ezek a kis virágok nagyon hálásak, hogy itt nyílhatnak az oltár árnyékában. Látom rajtuk, mily fegyelmezettek. Nagyon összeszedettek. Mély csendben elmélkednek. Érzik, hogy állandó szentségimádáson vannak. Szinte várják mozdulatlanságukban a szelet, hogy arcraborulhassanak isteni Uruk és Királyuk előtt. Hát még ha jön a nővér az ollóval, mily készségesen adják magukat, hogy vágyuk teljesüljön és a szentségi Jézus közvetlen közelében tehessenek bizonyságot hűségükről, áldozatos szeretetükről

iránta. Drága virágaim, ha szívetek volna, meghasadna az örömtől, hogy a szentségház koszorúi lehettek!

Eszembe jut, hogy a nagy apostol is emleget koszorút, a jó lelkeket és kéri őket, hogy el ne hervadjanak, tudjanak állni a hűségben, állni, megmaradni, sőt nőni a szeretetben az Úr Jézus örömére. Mily szép hivatás, őrt állani egy egész életen át a szeretetben, a kegyelemben, ahogy ez a kis virág őrt áll a kápolna mellett őrt áll az élet üdeségében, őrt áll abban a boldog tudatban, hogy itt a helyem, hogy a legjobb részt kaptam, hogy Annak a portája előtt teljesítek díszőrséget, aki megsimogatta a kis mezei virágot gyönyörködő szemének sugarával és áldó kezének meleg érintésével és megdícsérte szépségüket, hogy felülmúlják Salamon király minden pompáját és ékességét.

Szeretem a krizantémot azért is, mert sok-sok kitartás van benne. Élete a türelmes várakozás, a lassú-lassú fejlődés és gondos készülés. S mindebben egy magasabb, szent Akaratnak hódol. Igazán hivatást teljesít. Hány virág megelőzte! Látta nyílni és ékesen pompázni a takaros kis hóvirágot, ibolyát, kankalint, gyöngyvirágot, rózsát, szegfűt, rezedát s a szép napsugaras nyárnak többi díszeit. S ő nem nyugtalankodott, várt és engedelmeskedett. Látta, mily körülrajongott kincsek a korán nyíló virágok. Keresik a méhek, csinos pillangók, lelkendeznek érte a gyerekek és felnőttek egyaránt. Keblükre tűzik, házukba viszik, otthonuk ékessége. Őt meg az egyszerű zöld köntösben alig méltatják egy tekintetre. S ez tart hosszú hónapokon át. De nem érzékenykedik, nem féltékeny, nem önző, csak vár, készül és remél, jól tudja, hogy hivatást teljesít és jóságos Urának szeme folyton rajta pihen. S ez neki elég. Kinek az Isten elég, az nem szegény soha, annak nem hiányzik semmi. Ki Istennek él, az nem szomjazza az emberek figyelmét. Ki ünnepi köntösét varrja, annak minden idő rövid a szeretet nagysága miatt. Krizantém, drága virág, taníts minket türelemre, áldozatos készületre. Minden ember szeretne szent lenni, de mindjárt, máról holnapra. A hosszú készület nehéz, sok kísértéssel jár, de az erény nem érik egyhamar. Ki mindvégig állhatatos marad, csak az üdvözül.

Aztán még egy gondolat. A krizantém nagyon fogékony, engedelmes virág. Nevelhető, nemesíthető. Hajlik a kertész szavára, akaratára. Telve van bontakozó, feszülő, nemesedő erővel, készséggel. Szomjas a nagyságra, éhezi a szépséget, a bensejéből kitörő pompát. Mindezt ismét azért, mert Urának tetszeni akar. Ez a készséges lelkület termi aztán azokat a gyönyörű példányokat, melyek egyenesen csodálatot keltenek bennünk. A forma szépsége, a virág nagysága, a színek változata, mind-mind egy egész sorozata a csodálatnak. Minő elragadó

tanuságtétel a jó Isten teremtő gondolatának kimeríthetlen gazdagsága mellett. Krizantém, te úgy megszégyenítesz minket, érzéketlen, darabos embereket! Te a sötét, lomha földből és a napsugárból minő gyönyörűséges formát öltesz magadra, nekünk a gazdag kegyelmi napsugár és az Élet kenyere áll rendelkezésünkre és mégis koldusi rongyokba járunk és alaktalan csökevények maradunk.

Krizantém a november virága. Ebből fonjuk dicsőült szentjeink koronáját és temetőink sírkeresztjeinek koszorúját. A krizantém mindkettőnek való. Odaillik kedves szentjeink képe elé, hisz ez a virág nagyon is az erénynek jelképe, mint azt előbb említettük. De odaillik temetőink sírhalmára is, mert a jámborul megholtak koszorút érdemelnek, hiszen győzelmesen megvívták az élet harcát.

S ha megkérdem e kis virágot, hova vonzza a szíve inkább: a temetőbe, a szentek lábaihoz, vagy az oltár elé? S a felelet: Mindenütt az örökélet áldott Királyát szolgálom, aki a szenvedő lelkek vigasza s a dicsőültek koronája.

Drága Lélek, sétánk véget ért. Bemegyünk a kápolnába. A Mester itt van és hív Téged is. *Német István.*

HA MAGADRA MARADTÁL...

Ha magadra maradtál — társtalanul,
Nincs, aki megfogja remegő kezed, —
Nézz a csillagok felé, ott tündöklik
Az erő és hit, — mely téged majd vezet.

Alázd meg magad — Isten szent nevében,
Tedd fejedre a lemondás fátyolát,
Szívedben égjen a szeretet tüze,
Nem fog fájni — a kegyetlen, zord magány.

Mert Te az Úrnak választottja lettél,
Ő simogatja léptedet merre jársz,
Napsugaras mezők, virágos utak
Megvilágítják — a sötét éjszakát.

Lelked fehérsége legyen mint a hó,
S az Úr akarata, — szent legyen neked.
Ha magadra maradtál társtalanul,
Imádkozzál, — Isten megfogja kezed.

Frideczkyné Schmoll Erzsébet.

LÉLKI-TÁRSOLYTOMBÓL

242.

Vigyázz, mert a boldogtalanság sokszor «boldogság»-gal kezdődik!

243.

Vigyázz, mert a Szeretethez lopakodva hozzászegődik a szerelem is!

244.

Hétköznapi igyekezetnél és mosolynál senkinek se juttass többet, hogy új színek, új díszletű évek következzenek vezeklésedre.

245.

A szaporodó gyanúk ellenére is növeld magadban a bizalmas Szeretetet mások iránt!

246.

Tapasztald ki az őszinteség gyógyító és a fertőződés meggátlását elősegítő erejét. Jó, ha valaki mindent tud rólunk, mert ez a «valaki» eszünkbe tolakszik a kísértés órájában, hogy megmenekülésünket szolgálja. Egy valakihez őszintének kell lennünk; köznapon épúgy, mint ünnepnapon. Jó ez a szabály, ha valaki már eldöntötte, hogy *hová* akar tartozni.

247.

Ne szűnj meg tanítgatni útitársadat az őszinteség és a tiszta lelkiismeret fenséges békéjére.

248.

Ha hangoztatod, ha tiszteled és ha ajánlod a tisztességet, de más iskolájába küldöd a megjavulót, — megfojtottad a Szeretetet.

249.

Ha valakivel őszinte vagy, lehet, hogy annak ez csak egy jó érzés. Ne csüggedj, mert neked ez egy jó *érték*.

250.

Ha szerelmes vagy se felejtsd, hogy útitársadnak te csak *egy* «állomás» vagy és *Krisztus* a: Végállomása.

251.

Igy vigasztald útitársadat: ha én már nem leszek, ne feledd, veled maradt: *Jézus Krisztus!*

252.

Türelmed legyen megmagyarázhatatlan, Szereteted pedig mindörökké fokozódó.

253.

A Notre-Dame, sőt a Szent Péter-templom minden szépségének értéke eltörpül, ha egy lelket megmentesz!... A Notre-Dame is, a Szent Péter-templom is idővel megsemmisül, de a megmentett Lélek *örök*.

254.

Ne feledd, hogy Isten ok nélkül nem hoz össze embereket és kötelességek nélkül sem fogadja el az embereket, hanem kit így, kit úgy, kit ezért, kit azért kényszerít egyűvé, hogy: üdvözüljenek.

255.

Vigyázzunk, mert az életsorsok Ura a legtöbb lehetőséget a nők kezébe adta. Ámen.

OLCSVAY GÉZA.

A lelkiáldozás

Azután **szemléli a már meghalt és a még élő szenteket,** hogy életüket utánozza. «*Ime, elkészítettem ebédemet; tulkaim és hizlalt állataim le vannak ölve és minden kész; jöjjetek a menyekzőre.*» (Mt. 22_4.) A tulkok itt a prófétákat és az apostolokat jelentik, akik a hit erősségével, mint szarvukkal ellenálltak a világ fejedelmeinek s tőlük megkínozva példájukat hagyták reánk. A hizlalt, a jól táplált állatok a kövér szárnyasok, melyek a szenteket jelzik, kik kövérek a bensőséges szeretettől s az elmékedés szárnyain a magasságokban röpködnek, de mintegy megölettek azáltal, hogy vagy a bűnbánat vagy a test halála révén elérték nyugalmukat. Táplálkoznunk kell velük, azaz életüket utánzás végett szorgalmasan figyelnünk és szemlélnünk kell. «*Mindent, ami tiszta, egyetek, de semmi elhullottból ne táplálkozzatok.*» (Deut. 14_{21-21}.) Mindent, ami tiszta, úgy a szavak, mint az erkölcsök világában, nyugodtan egyétek, v. i. szívből utánozzátok; mindabból azonban, ami elhullott, v. i. bűnnel fertőzött, ne táplálkozzatok, együttérzéssel vagy hasonlókép cselekedvén. «*Egyébiránt, atyámfiai, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami szent, ami szeretetreméltó, ami jó hírt szerez, ami az erényhez és dícséretes fegyelemhez tartozik, azokról gondolkodjatok. Amiket tanultatok és vettetek, hallottatok és láttatok tőlem, azokat cselekedjétek, és a békesség Istene lesz veletek.*» (Filip. 4_{8-9}.)

A tökéletesek csoportja harmadszor azáltal veszi magához lelkileg Krisztus testét, hogy megtestesülésének szentségei és jótetőnyei fölött **áhítattal elmélkedik.** «A Szentségnek benső hatóereje, és nem a látható Szentség (a maga külsőségében) működik abban, aki bensőleg és nem külsőleg veszi magához, aki szívében, és nem ajkaival áldozik; s ez az, amit az apostol oly őrködő gondolattal csak a jókról mond: «Mindnyájan u. a. lelki eledelt ették» (Szent Ágoston).

III. A lelkiáldozásból nem maradhat ki a **belső édesség gyönyörűsége,** amit Krisztus vételének kell a lélekben kiváltani. «*Hallgatván hallgassatok engem, és egyetek jót és gyönyörködjék lelketek a kövérségben*» (Iz. 55_2), azaz a lelki kegyelem édességében. «*Bemenvén házamba, megnyugszom Isten bölcsességével*, azaz Krisztussal, aki maga a gyönyörrel teljes tudás, *mert nincs keserűség az ő társaságában, sem unalom a vele való lakásban, hanem vigasság és öröm*» (Bölcs. 8_{16}), s barátsága a legédesebb gyönyörűség. «Mily nagy, Uram, a te édességed sokasága!» (Zsolt. 30_{20}.) «Izleljétek és tapasztaljátok meg: mily édes az Úr.» (Zs. 33_9.) «Méz és tej van nyelved alatt» (Én. én. 4_{11}), v. i. lelki édesség a szív elmélkedésében. Ez a lelki édesség valahogy előíze

a mennyei örömnek s egyben **ellenszere** a világon levő három rossznak, mégpedig:

a) a gyönyörködtető dolgok élvezéséből fakadó **álédességnek.** «*A lopott vizek édesebbek, és a titkon adott kenyér kedvesebb :*» (Péld. 9_{17}), de csalfa ez az édesség, mert veszte a léleknek. «*Édességei férgek.*» (Jób. 24_{20}.) «*Miként a halakat horoggal fogják, úgy ejti meg az embereket a gonosz idő*» (Préd. 9_{12}) *:* a csalétek látszata gyönyörködtet, a rejtett horoghegy azonban belső sebeket szakít. «*Jólétben töltik napjaikat és egy szempillantásban mennek le a poklokra.*» (Jób. 21_{13}.) A világnak e hamis édességét teszi izetlenné a lelkiáldás okozta édesség. «*A megelégedett lélek lábbal tapossa a lépesmézet.*» (Péld. 27_7.) Nagy Szt. Gergely szerint: «aki egyszer megízlelte a lelket, annak már nem ízlik többé semmiféle test». «*Ami nekem* (látszólag) *nyereség volt, Krisztusért azt kár gyanánt tekintettem . . . és érette szemétnek tekintek mindent.*» (Filip. 3_8.) Szent Ágostonról mondják, hogy nem tetszett neki semmi, amit csak csinált e világon. *Előri János.* (Folytatása következik.)

Október 11-én választmányi ülés volt a központban. Az elnöklő országos igazgató rámutatott a nap gyönyörű ünnepére: Szűz Mária anyasága — úgymond — Máriát eleven tabernákulummá teszi. Mert ki volt választva az Istenanyaságra, kapott annyi kegyelmet. Ehhez hasonlít az Isten megtestesült Igéjének közöttünk maradása az Eucharisztiában. Az Eucharisztiáért épülnek a gyönyörű templomok, melyeknél már a fölszentelés szertartása is jelzi, milyen nagy a hivatásuk. Hát akkor az Eucharisztia élő temploma milyen legyen? Mária ad erre példát! Ha nem lehetünk is egészen olyanok, mint ő, de legyünk legalább annyira, amennyire lehet.

A választmány ezután az eucharisztikus világkongresszus misézési lehetőségeivel (kb. 5000 pap vesz részt!) foglalkozott s elhatározta, hogy a misézések lehetővé tételéért minden áldozatot meghoz. Itt az oltárkövek deponálásának vállalását, a budapesti templomokban a vállkendők, kehely- és kéztörlőknek öt-ötezerre való kiegészítését és a templomoknak főleg fehér miseruhákkal való kisegítését értjük. Bár a kongresszus alatt a fekete és lila szín kivételével minden színt lehet használni, az Eucharisztia votivmiséjében.

A kongresszusi monstrancia tervrajzát ezen a választmányi ülésen mutatta be Megyer Meyer tanár. A terv szerint tulajdonképen két monstrancia készül. Egy gótstílű nagyobb és egy keresztalaprajzú kisebb, mely a nagyobba lunulaként beilleszthető. A választmány azzal a módosítással fogadta el a tervet, hogy a nagyobb ne 2 m 50 cm, hanem 1 m 20 cm nagyságú legyen és ennek megfelelően dolgoztassék ki a kisebb monstrancia, melyet körmeneten kézben is lehessen hordozni.

A monstranciatervet felülbírálás végett megküldöttük a kongresszust előkészítő bizottság művészi szakosztályának, mely móri *Glattfelder Gyula dr.* püspök elnöklete alatt működik.

IMASZÁNDÉKUNK

BIZALOM ISTEN IRGALMÁBAN.

Amint igaz a közmondás, hogy több legyet lehet fogni egy csepp mézzel, mint egy hordó ecettel, — úgy igaz az a tétel, hogy az Isten irgalmas jóságának szemlélete több lelket ment meg a kárhozattól, mint az Ő hatalmától való félelem.

Mérhetetlenül könnyelmű a mai kor embere! Mindent felületesen vesz. Semmisem hatol nála mélyre. Nem fél semmitől! Sajnos, az Istentől sem! Vallásos emberek is könnyedén átsiklanak az isteni Fölség iránt tartozó mélységes hódolat kötelességén. Inkább hat rájuk, ha figyelmüket az isteni irgalom csodáira (megtestesülés, megváltás, az Úr irgalmának nagy csodatettei a lelkekben, Jézus Szívének kinyilatkoztatásai stb.) irányítjuk. A tékozló fiú története több igaz bánatkönnyet termel és megtérést eredményez, mint a pokolról való elmélkedés. S mintha maga az Úr Jézus is ezt szánta volna a mostani beteg világ orvosságának, ezt hangsúlyozza egyik új szentjében, Benigna Consolátában, amikor így szól hozzá: *Benignám, légy az én irántam való határtalan bizalom hírnöke. Az én szívem irgalma kimeríthetlen mélységű, képes üdvözíteni még a legmegátalkodottabb bűnöst is. Légy hírnököm, ébreszd fel az emberek bizalmát irgalmam iránt!* És Benigna beszélt, írt míg élt erről a bizalomról. Imádkozott is érte sokat.

Ezt kell tenniök az Oltáregyesület tagjainak is. Imádkozzunk az isteni irgalmasságba vetett bizalomért, ha oly kedves ez az Úr Jézusnak, hogy a legnagyobb bűnös üdvét is megígéri érte. Az eucharisztikus szentév maga is — amikor a legfölségesebb Oltáriszentségre hívja fel embertársainak figyelmét — ennek a lelket kereső irgalomnak nagy csodáját tárja az ember elé: «Nézd, nem volt elég Neki, hogy meghalt üdvödért a kereszten, hanem még ezt a Csodát (az Oltáriszentséget) is kitalálta irántunk való szeretete, ezt a nagy Titkot is létrehozta isteni mindenhatósága; nézd, mi mindent elvisel azért, hogy közöttünk maradhasson, hogy velünk egyesülhessen, hogy lelkünk «élete» legyen. Ne légy Vele szemben érzéketlen! Bízzál Benne! Ő téged is tud és akar üdvözíteni! Neked is lehet általa szentnek lenni! Ne félj, hanem bízzál és akarj!»

Igen, ha ilyen hírnökök akarunk lenni, előtte buzgó imádsággal kell kérnünk az Úr kegyes színe előtt a segítő malasztokat, amelyek szavainkban fényt, erőt, édességet, apostolkodásunkban sikert jelentenek.

Kedves Oltáregyletiek, imádkozzunk nagyon azért, hogy nemcsak a mi országunk, de az egész világ bizalma a legméltóságosabb Oltáriszentség felé forduljon s mint Ő akarta: az Eucharisztia a mai világ orvossága és üdvösségének forrása lehessen.

TELJES BÚCSÚK:

November 1., 2., 4., 5., 13-án, az imádási óra napján, a havi összejövetel napján és egy tetszésszerinti napon. Külön még egy teljes búcsú azon a napon, amikor a tagok imáikat és szentáldozásukat az elhúnyt oltáregyletiekért felajánlják. *Központi.*

Horthyligeten szeptember 12-én baldachinszentelést és avatást (szentséges körmenettel) rendezett az Oltáregyesület. A baldachin az oltáregyesületi tagok lelkes munkájának gyümölcse.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Az október 18-i terjesztőnői ülésen — melyen ezúttal az elnöknő grófnőn kívül gróf Révay Simonné és báró Vécsey Eszter választmányi tagok is megjelentek — az ügyvezető igazgató az eucharisztikus lelkület mélyítésének fontosságáról beszélt. Minden felületes — mi ne legyünk azok. Nézzünk széjjel a világban: borzasztó bűnök, az istentelenség végső erőfeszítései, az Eucharisztiát érő szentségtörések mind arra ösztönöznek, hogy egészen, minden tehetségünkkel ott legyünk a legfölségesebb Oltáriszentség előtt és a szeretetnek legnagyobb fokán álljon lelkünk, amikor imádási óránkat vagy engesztelő szentáldozásunkat végezzük. Nem lesz ereje terjesztői működésünknek, ha nem érzik meg szavainkban, működésünkön, hogy az, amit mondunk, vagy teszünk mélyről, jött és a mi életünknek eleme.

Máry Dezsőné főterjesztőnő indítványára, a novemberi terjesztői ülésre a Szentatya kazulájára (1500 P-be kerül) gyüjtőíveket készít a Központ terjesztőnői számára. (Ugyanis szabályaink szerint a Központ sem fordíthatja másra az alamizsnákat és adományokat, mint a szegény templomok segítésére, a pápai miseruhára külön kell gyüjtenie. (Itt említjük meg, hogy a beígért selyem nem érkezett meg, tovább nem várhattunk, hanem finom armure selyem vásárlásával indítottuk meg a munkát.)

A terjesztőnői ülésen ismertette ügyvezető igazgató az angyalföldi, herminamezői beszámolókat. Megemlékezett a herminamezei oltáregyesületnek az új Kassai-téri templomban és a Pongrácz-úti Nemzeti könyörgő templom oltáregyesületének ugyancsak november 7-én rendezendő kiállításáról, melyre szívesen látnak vendégeket.

A herminamezői oltáregyesület Kucsera Mihályné elnöklete alatt egészen szabályosan külön gyüjtésből, rengeteg fehérneműt készített és egy szép aranyozott ezüst kelyhet vásárolt.

Uj elnöknőt választott a *terézvárosi* oltáregyesület *Strausz Istvánné*, az *angyalföldi* pedig *Csimma Kálmánné* személyében. Isten áldása legyen működésükön.

A nyáron megkezdődött az Örökimádás-templom restaurálása. A festés el fog tartani legalább még két hónapig, mert a szentélyben (e sorok írásakor) már másfél hónapja dolgoznak s még biztosan eltart két hétig. Most látjuk csak, mit ér nekünk az Örökimádás-templom! Az oltáregyesületi kápolna — noha nem kicsiny — még hétköznap is szűknek bizonyul. De az oltáregyleti ház udvarain is dolgoznak; olyan sok vakolathulladék és forgalom van a folyosón, hogy arra sem mehetnek a hívek, azért a templom be nem állványozott részében tartjuk a szentmiséket. Litániára is a Szent József-oltárra hozzuk le cibóriumban a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Vasárnaponkint pedig hordozható oltárt állítunk a szentély szélére, az állványok alatti középre, hogy mindenünnen látható legyen a híveknek. Mivel a szószékünk is be van állványozva, kis faszószékünket vettük elő (a kápolnai régit) és arról van a szentbeszéd vasárnaponkint. — A homlokzat és torony javításához csak szeptember végén kezdhettünk hozzá, mert nem kaptunk állványokat. (Olyan építkezési láz van Budapesten, amilyen még soha!) A templom restaurálásával kapcsolatban szerettük volna alábetonoztatni a főoltárt, amelynek egyik oldala (borzasztó súlyos kőmassza az egész) süllyed, de azt már nem futja a pénzünk.

A HIT ÖRÖKMÉCSESE MELLETT.

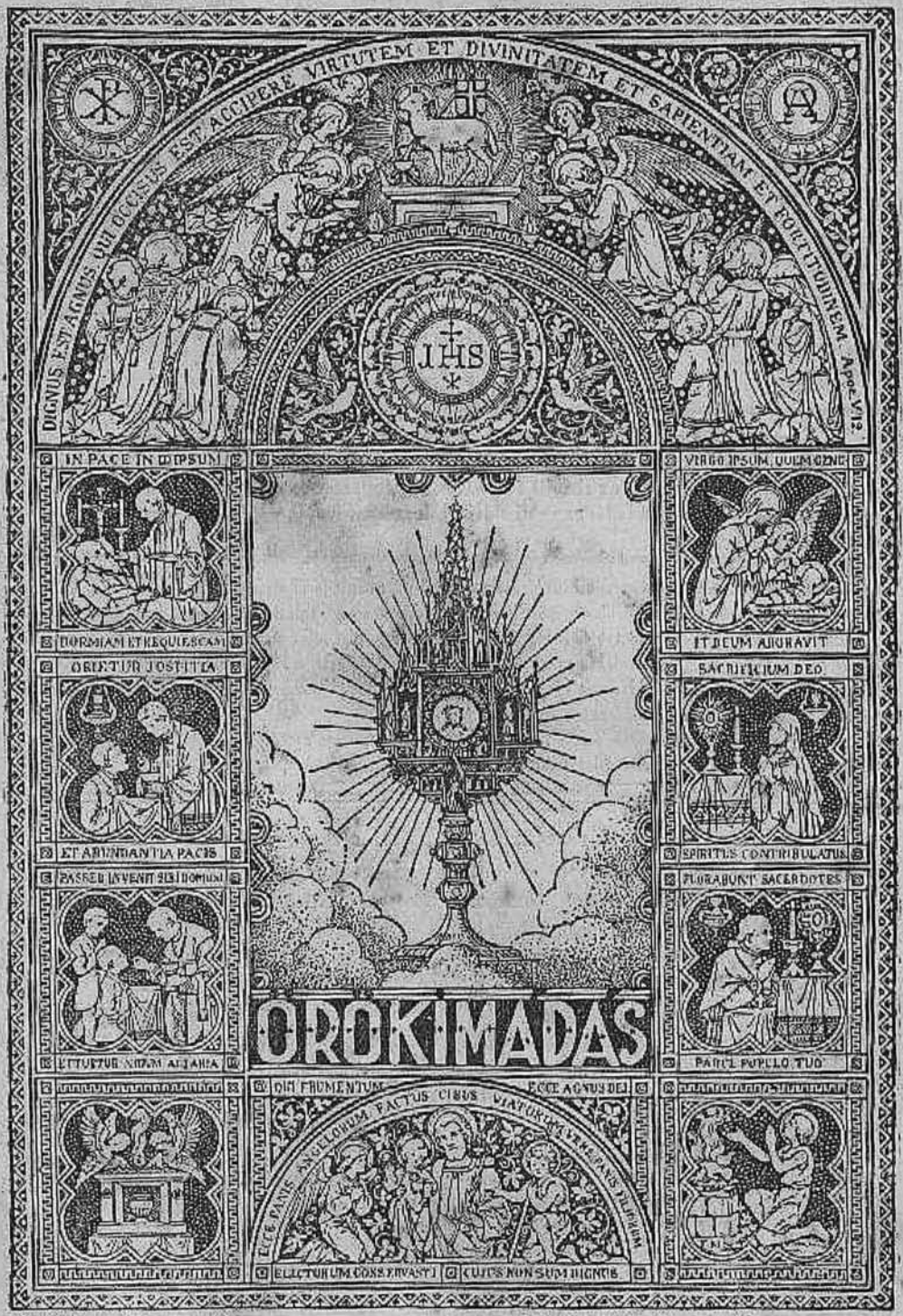
Irta: *KIRÁLY ÖDÖNNÉ.* (Folytatás.)

AMIKOR a rádió naponta beszámolt a magyarok világsikereiről, amikor hirül adta, hogy termelés, ipar, népművészet terén hogyan tör a nemzetek közt mindig előbbre büszkén, boldogan tervelték a szebb jövőt; amikor olvasták, hogy a magyar népet nemcsak felfedezték, de megszerették, hogy világhatalmasságok között barátokra, pártfogókra akadt és legfőképpen hogy a katolikus világmindenség édes Atyja szeretete különös jelével tünteti ki a sok megpróbáltatást kiált országot, akkor Mária volt az első, aki leboruló alázattal fürdette lelkét az Isten jóságának bársonyos simogatásában s magyarázta fiainak, hogy mit jelent az Eucharisztiában élő Úr Jézus dicsőségét szolgálni, az Ő szent szívén át összeölelkezni a világ katolikusaival. Kimeríthetetlen téma, amelyből mindennapra jutott, de amelyet nemsokára kellemetlen hírek váltottak fel. Németországban a kereszténységet idejét mult korszaknak jelentették ki s a nemzeti szocializmust, mint új vallást emlegetik — olvasták megdöbbenve. «Németországban burkolt katolikusüldözés folyik», «Németországban meg akarják szüntetni a vallásoktatást». «Vallás helyett fajiság!» — és hasonló érthetetlen hírek kavarták fel harmonikus lelkivilágukat. Mária szívében felsírt egy valamikor kedves név: Pali! Paul! Először riadtan akart szabadulni a rárohanó emlékektől, a valóra nem válhatott álmok kísértéseitől, próbálta elhallgattatni aggodalmait, aztán lassankint ráeszmélt a fenyegető veszélyre, érezte, hogy Paul hite, amely már édesanyja halálakor megrendült, nem fogja kiállni a megpróbáltatást, úgy érezte, hogy neki valamiképpen kötelessége segítségére sietni. Azért hát beszélni kezdett Paulról olyan szerető szánalommal, aminővel az ember gyermekkora legkedvesebb, de eltörött játékszerét emlegeti és amelyet felnőtt korában is őrízget azzal a balga reménységgel, hogy még meg lehet javítani, össze lehet forrasztani. Jól esett beszélni róla, meg aztán az a haszna is volt belőle, hogy az aggodalmas szeretet egy remek ötletet sugalmazott neki. A szentév mindnyájunktól kér, elvár valamit — mondotta. Mi, távol a fővárostól csak imáinkkal fejezhetjük ki együttérzésünket, de kedveskedjünk az Úr Jézusnak azzal is, hogy ez évben minden jócselekedeteinket, jószándékainkat felajánljuk a német katolikus testvérek, közöttük elsősorban Paul hithűségéért. Kezdjünk érte egy nagy kilencedet, Isten meghallgatja az önzetlen szív könyörgését. (Folytatása következik.)

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.

XXXVII. évfolyam * 1937 * DECEMBER HÓ

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői út 77. sz.

XXXVII. évfolyam ★ 1937 ★ December hó

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér. *Előfizetési ára egy évre 2 pengő.* Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Mátrai Gyula dr.:** Jöjj el, ó Uram Jézus!» — **Christal:** A szita. — **Csaba Mária:** Itt lebegsz előttem. — **Eőri János:** A lelkiáldozás. — **Nagelreiter Alajos dr.:** Az oltár V. — **Központi:** Imaszándékunk: Az Úr legnagyobb ajándéka. — **Olcsvay Géza:** Lelki tarsolyomból. — **Király Ödönné:** A hit örökmécsese mellett.

Lapunk ezen számába befizető lapot mellékelünk az Örökimádás új évfolyamának szíves előfizetésére. Mélyen tisztelt munkatársainknak és előfizetőinknek ezúton is hálás köszönetet mondunk az elmúlt évi szíves pártfogásért és a jövő évre is kérjük, tekintettel az eucharisztikus szentévre — új előfizetők szerzésével is — további kegyes támogatásukat.

Lucas József: A tabernákulum fényében című munkáját *Gróf Ambrózy Gyuláné* fordításában adta ki a Kápolnásnyéki Templomépítő Bizottság (Fejér vm.). A találó cím szerint tényleg a tabernákulum fényébe állítja az életet és a legpraktikusabb irányítást adja életünknek az Úr jelenlétéhez mért tökéletesítésére. Megrendelők nemcsak maguknak használnak a könyvvel, de a templomépítést is elősegítik, mert a könyv kiadását Haltenberger Samu m. kir. kormányfőtanácsos financírozta és az eladás után befolyó összeg egészen a templomépítésre megy.

Ára fűzve 2.50 P, kötve 3.80 P. Tíz példány megrendelése esetén 20% kedvezmény. (Csekkszámla 17016. Templomépítő Bizottság Kápolnásnyék).

Az Örökimádás templom restaurálására adományoztak:

Novák Ignácné 1 P, *Mitnyik Istvánné* 50 fill., *Svábhegyi Sz. László egyházközség* 10 P, *özv. Ferenci Józsefné* 1 P, *N. N.* beteg gyermekek felgyógyulásáért 15 P, *N. N.* 2 P, *özv. Bokor Sándorné* 50 fill., *Krencsik Róza* 4 P, Egy Sz. Annás kongr. 10 P, *Hanák Matild*, Abasár 3 P, *Vida Julianna* 5 P, *N. N.* 2 P, *N. N.* 20 P, *N. N.* egy szenvedő enyhítésére 1 P, *N. N.* 1000 P, *N. N.* 100 P, *Geiger Margit* 10 P, *Marjai Károlyné* 10 P, *S. Z.-né* 50 P, *Halász Marianna* 4 P, *Urbán Pálné* 3 P, *Rosy Izabella*, Győr 10 P, *Scheuring Ferencné* «Családomért» 100 P, *Filotea* 20 P, *özv. Isenkó Adolfné* 10 P.

Új oltáregyesületek alakultak:

Szegedhez tartozó *Klebelsberg*-telepen 28 taggal. Közös istentisztelet minden hó I. vasárnapján.

Októberben *Buj Plébánián* (Szabolcs m.) 22 taggal.

Alsógallán február 7-én 96 taggal.

Bágyogon 72 taggal és ennek filiálisán *Rábaszovátin* 96 taggal.

A Szentséges Atya részére készülő miseruhára adományoztak:

A Svábhegyi Sz. László egyházközség 0 P, *Görgényi Arthurné* 25 P, *Miltenberg Karola* 25 P, *Fehér Antalné* 10 P, *Rosy Izabella*, Győr 10 P, *Herminamező* 10 P 30 fill.

„JÖJJ EL, Ó URAM JÉZUS!"

A szentáldozás előtti percek boldogító, szívet-lelket táró könyörgése ez. Mintegy rövidke ádvent a szentáldozásra való előkészület, melynek az előnye a régi nagy Krisztus-várással szemben: hogy hamarosan kielégül a benne égő vágy, mert a legtökéletesebb valósággá válik az Úr eljövetele hozzánk. Olyan jó mégis a nagy ádventot lelkileg átélni! Olyan boldogító az Úr eljövetelét kis Jézuskás bájba öltöztetnünk és lelkünket a kicsi Jézusnak nyitva hajlékul, benne a szeretet és gyengédség lelki babusgatásaival kiérdemelnünk a Jézuska mosolyát, mely mennyországot ízleltet velünk! Nagy és magasztos gyakorlat ez!

De most eucharisztikus szentévben vagyunk! Krisztus-várásunk, utánasóvárgásunknak méreteiben meg kell nőnie, általánossá kell lennie, az Úr iránti szeretet rövidhullámainak embertársaink lelkébe is el kell jutniok és ott is ezen szavakkal kell megszólalniok: «*Jöjj el, ó Uram Jézus!*» *Imádkozzunk ezért!* Az imádság — ha lélekkel végezzük — igazán minden földit felülmuló erő: tud tisztítani, mint a szél, tud rombolni (bűnös bálványokat), mint a vihar, tud sziklákat (megátalkodottság) robbantani, mint az elemi erők és tud háborgó hullámokat csendesíteni, mint a tengerre ömlő olaj. Nincs olyan akadály, amelyet le ne győzne: megállítja a szenvedélyek árját és engedelmeskedni tanítja, útból elmozdítja még a hibák hegyeit is! Szentegyházunk történetében számtalanszor művelt csodákat az ima s a most előttünk játszódó történelmi események irányításában (Franco győzelmei és a szovjet kebelében a biztos bukást ígérő, egymástölő szellem) is világosan látszik, hogy nem közömbös, sőt nagyon is nagy súllyal esik a mérlegre a természetfeletti erők befolyása. Amikor az egész egyház hosszan és kitartóan imádkozik valamiért, mindig siker szokta koronázni az imádságát. — Ha az egész magyar egyház imádkozik (és imádkozik: a kongresszus sikeréért való ima!) ennek az imának is meg kell hoznia a gyümölcsét. Úgy bízhatunk teljesülésében, mint a szentáldozás előtti vá-

gyainknál tudjuk, hogy jön Ő, tudjuk, hogy eljön az Úr Jézus. Ez a biztonság csak annál buzgóbbakká tehet bennünket, az oltáregyesület tagjait. Mi a szentségi Úr Jézushoz igazán közel vagyunk lelkileg. Különös kegyelme folytán, mintegy szűkebb udvartartásához tartozunk. Ha mi megnövesztjük utána való vágyainkat és imáinkban felfokozzuk azoknak intenzitását, eljutunk vele a lelkek mélyére és onnan kapjuk meg a kívánt visszhangot: «*Jöjj el, ó Uram Jézus!*»

Az imádság mellett apostolkodnunk is kell! A gyermekek a maguk kedves módján előttünk járnak jó példájukkal: szentáldozásos és szentséglátogatásos szeretetláncokat kötnek, erénygyakorlatokkal megszentelt búzaszemeket gyüjtenek a kongresszusi szentostyák anyagául s mindezt hangosan, gyermeki nyiltsággal teszik, még a sziklaszíveket is megrázza a belőlük áradó lelkesedés ereje. Az oltáregyesület tagjainak is tenniök kell. Ez a tevés igen sokféle lehet. Most karácsony előtt leginkább a környezetükben a kis Jézus befogadásának általánossá tétele (mindenki áldozzék meg karácsonyra a családunkban, azután ismerőseink körében, ismeretlenek között szociális és karitatív munkánk közben való ezirányú apostolkodás), a legalkalmasabb szentévi tett, amely elől nem szabad kitérnünk. Mily szép volna, ha az oltáregysület tagjai ezt mozgalommá tudnák szélesíteni a plébániában! Most van rá a legalkalmasabb idő; mert a karácsonyi hangulat mellé még az eucharisztikus szentév hatalmas mozgató ereje is járul. Ezt nem szabad elmulasztanunk! Szóval, példával a megvalósulás útjainak egyengetésével (ruha, cipő stb. karácsonyi akciójával kapcsolatosan) mindent meg kell tennünk, ami eredményt hozhat.

Egész adventunkat hassa át ez a nagy tartalommal teli és a lélek erejének gerendázatán hordott «*Jöjj el, ó Uram Jézus!*»

Mátrai Gyula dr.

Eucharisztikus Világkongresszus.

Az Eucharisztikus Világkongresszusra Budapestre jön 20 bíbornok, 200 püspök és 4780 áldozópap. Tehát összesen 5000 pap vendégünk lesz.

Az Eucharisztikus Világkongresszus idejére minden idejövő nemzetnek egy templomot jelölnek ki Budapesten, ahol szentmisét hallgathatnak, gyónhatnak és áldozhatnak.

Május 26-án délelőtt 200.000 magyar gyermek és ifjú, 27-én délelőtt a Budapesten tartózkodó magyar katonaság, 28-án az éjféli misén és szentségimádáskor 100.000 magyar férfi, 29-én délelőtt a pápai követ szentmiséjén pedig 300.000 magyar fogja a lelkébe fogadni a szentáldozásban az Úr Jézust.

Ezen nagyszámú áldozók megáldoztatására már elkészült 400 darab új kehely, amelyet egy-egy egyházközség készített és az ünnepség után emlékként fogja megőrizni.

A SZITA

Lelkemben éj viharzott, szívem zokogva hívta Jehovát!
És rám nézett az Úr s kitárt két kezembe letett egy SZITÁT.

Szédülten dobtam, dobtam a Szitába éltem bús keresztjét
S keresztem dús kévéje semmivé, porrá esett szét.

Aztán a boldogságot; reményem újraéledt —
Szitám bús hálóján, csak hamu feketéllett.

Be minden kívánságot! De jaj, ez is hiába;
Vízzé lett, szertefolyt föld szürke porába.

És amint felitta kecskék, tulkok vérét,
Úgy itta fel a föld áldozatim bérét.

Bezuhant bűneim minden könnyes terhe,
Mint torony, összedőlt, a villám leverte.

Minden alkotásom — magasztalták égig —
Betettem; a SZITÁN vihar szántott végig.

És ekkor megláttam a SZITA mit jelent:
Az Örökéletet! S bedobtam a Jelent.

A Jelen elrepült, rohant a pillanat,
A SZITA hálján valami fennakadt.
Csillogott, ragyogott; ó, de szép, mi lehet?
S szólt az Úr a Mennyből: az ÖRÖK SZERETET.

Christal.

ITT LEBEGSZ ELŐTTEM...

Itt lebegsz előttem,
Te égi Szűzvirág!
Lelkem feléd nyílik,
mint fénybe a virág.

Gyönyöröd, szépséged
bűnös lelkem issza,
Tőled lesz bűntelen,
szeplőtelen, tiszta.

Napfényben tündököl
hófehér alakod.
Szivárvány hét színe
bájlón rólad ragyog.

Szívedből árad szét
az élet melege,
Isten és a bűnös
ember szeretete.

Rajtad minden ékes,
Királyi és égi.
Hatalmad, jóságod
eszem föl nem éri.

Te hajolsz le hozzám
Ölelő karoddal...
Szívemben fakadoz
bánat és öröm-dal.

Csaba Mária.

A lelkiáldozás

b) **ellenszere** továbbá a viszontagságok kényszerű tüzéséből származó **nagy keserűségnek.** «*Nagy és tágas öblű e tenger,*» (Zsolt. 103_{25}), v. i. e világon nagy és sok a keserűség. «*Ime, én e népet ürömmel etetem és epevízzel itatom őket.*» (Jer. 9_{15}.) «*Az asszonytól született ember rövid ideig él, de sok nyomorúsággal van tele.*» (Jób. 14_{1}.) Ezt a nagy keserűséget ellensúlyozza a lelkiáldozás gyönyörűsége. «*A tenger áradását úgy isszák, mint a tejet*» (Deut. 33_{19}), v. i. a jók eltelve lelki édességgel legyőzik a világ keserűségét. Elizeus *sót dobott a keserű vízbe s az legott élvezhetővé vált*» (4. kir. 2) *:* így szünteti meg Krisztus is lelki ízességével a keserűséget. Ezért voltak szent Istvánnak édesek a patak kövei, ezért látszottak sok vértanu számára kellemes rózsák gyanánt az izzó parazsak és égő ruhák, ezért örvendeztek a szentek még a legnagyobb megpróbáltatások közepette is.

c) végül **derűssé teszi az arcot,** mely a jócselekedettel szomorúra vált. Az Úr Jézus azt mondotta egyszer egy gazdag ifjúnak: «*Menj, add el amid van, az árát oszd el a szegények között — és kincsed lesz a mennyben — és kövess engem.*» Az ifjú e szavakra szomorúan távozott. (Mát. 19_{21-22}.) Dávid szolgái így beszéltek Nábálhoz: amit kezed talál, azt add szolgáidnak, közöttük Dávidnak. Nábál így felelt: micsoda, megfosszam magamat kenyereimtől, vizemtől és barmaim húsától s olyan férfiaknak adjam, akikről azt sem tudom, hova valók? (1 Kir. 25.) « *Sok nap mulva ajándékot vitt Káin az Úrnak a föld gyümölcseiből ; az Úr azonban nem tekintett tetszéssel sem őrá, sem ajándékaira.*» (Gen. 4_{3-5}.) Ennek pedig az volt az oka, hogy rosszul ajánlotta föl azokat: szomorú szívvel és szomorú arccal. A lelkiáldozás előzi az ilyenféle szomorúságot, vagy már csírájában fojtja meg azt. «*Tíz nap mulva a három ifjú arca szebbnek és teljesebbnek látszott, mint azon gyermekeké, akik királyi étellel éltek.*» (Dán 1_{15}.) Azok, akiket az éjből alászállott kenyér táplál, szebb és vidámabb arccal mennek jót cselekedni. «*Az örvendező szív megvidámítja az arcot.*» (Péld. 15_{13}.) «*Isten a jókedvű adakozót szereti.*» (2. Kor. 9_{7}.)

IV. A lelkiáldozás eredményei:

a bűnök bocsánata. «*Add meg mindennapi kenyerünket* (Luk. 11_{3}), v. i. lelki eledelünket. Szent Ambrus szerint: «Akik lelkileg veszik magukhoz Krisztus testének és vérének erejét, állítható róluk, hogy valóban veszik és eszik azt, mert naponta veszik magát Krisztus testének eredményét: a bűnök bocsánatát;»

menekülés az örök haláltól. «*Ez a mennyből leszállott kenyér, hogy aki abból eszik, meg ne haljon*» (Já. 6_{50}), t. i. örökre. Szent Ágoston

szerint: «Atyáink u. a. lelki eledelt ették, mint mi; testi eledelük azonban más volt, t. i. a manna, mely Krisztust jelképezte és a hivőkben u. a.-t eredményezte.» A hitetlenek szintén ették ugyan a mannát, mégis örökre meghaltak, nem úgy mint Mózes és más jók. Miért? Mert a láthatatlan ételt lelkileg értették, lelkileg éhezték, lelkileg élvezték, hogy lelkileg meggyógyuljanak, azaz megmeneküljenek az örök haláltól.

Krisztus testében való igazi részesedés az örök életre. «*Egy kenyér, egy test vagyunk sokan, mindnyájan, kik ez egy kenyérben részesülünk.*» (1. Kor. 10_{17}.) Szent Ágoston ehhez ezt a megjegyzést fűzi: «Senki előtt nem kétséges, hogy bárki akkor lesz Krisztus testének és vérének részesévé, mikor Krisztus tagjává lesz; és ki nem esik a kenyér közösségéből, még ha, Krisztus testének egyességében lévén, úgy távozna is e világból, hogy ama kenyérből még nem evett, mert nem eshetik el ama Szentségnek jótéteményétől az, aki Abban és Azzal van, akit a Szentség jelez.» Vele van pedig Azzal, akit e Szentség jelez, már akkor, mikor Krisztus tagjává lesz, mikor hitével és szeretetével lelkileg magához veszi, mert így valóban Krisztus testévé válik, hogy vele együtt örökre éljen.

Aqu. Szent Tamás után

(Vége.) *Előri János.*

Az Örökimádás templom restaurálása lassan befejeződik és számkivetettségünk véget ér. Megjavíttattuk a templom homlokzatát, egy emelet magasságban. Sok hibás követ cseréltettünk ki és hozattunk rendbe. — A hajóból nov. 17-én kivitték az állványokat. Már csak a kórus van beállványozva és munkában. Nov. 22—25-ig megtörténik a falak duccózása 2 m magasságban, utána nagytakarítás és végleg bevonulunk a templomba, melyben még azután is csendben dolgoznak körülbelül karácsonyig. — Megaranyoztattuk a fali gyertyatartókarokat, az oltár melletti csillárokat, az egész szentségházat, kívül-belül. Carrarit-lapokkal rakattuk ki a kórusokat a régi elkopott fűrészporos masszával készült padlózat helyébe. Mire a templom készen lesz, kitisztíttatjuk az orgonát is, amely még egyszer sem volt alaposan — szétszedéssel — megtisztítva. Az Örökimádás templom szebbnek ígérkezik a restaurálás után, mint volt 1908-ban a fölszentelésekor. Most újra szentelni nem kell az egyházi előírások szerint, de a munka befejezését — a jótevőkért mondott — Te Deumos nagymisével fogjuk megünnepelni. A napját újságok és rádió révén fogjuk közölni.

«A lelki élet magaslatain.» Jörgensennek a dán konvertita írónak páratlan mélységű «In excelsis» művéből fordított le *Dr. Székely László* teológiai tanár, az előnyösen ismert költő három életrajzát, melyet a pápai franciskánus nyomdavállalat adott ki három kötetben. Ára — a háromé összesen — 2.50 P. B. Kamilla élete az első kötet, mely a fordító tollából találó ismertetést is közöl Jörgensenről. Cortonai Szent Margitról szól a második. Folignói Szent Angeláról a harmadik kötet. A franciskánus misztika gyönyörűséges virágai ők, akikről ezek a könyvek annyi kedves képet adnak nekünk, hogy igazán az aszketikus irodalom nagy nyereségeként könyvelhetjük el megjelenésüket.

Az oltár V.

A FŐOLTÁR a templom legelőkelőbb és legszembetűnőbb helyén áll, lehetőleg a napkeleti oldalon, mert napkelet felől támadt számunkra üdvösségünk: Urunk Jézus Krisztus. Az egyház- és világtörténelem kézzelfoghatóan bizonyítja, hogy Betlehemből és a szent városból, Jeruzsálemből indult világhódító útjára Krisztus vallása és oltára. A fő- és mellékoltárok építése a különböző építészeti stílusok szerint alakult. Gótikus templomokban gót, román templomokban román stílű oltárokat építettek.

A nyolcadik századtól kezdve ereklyetartókat, ereklyeszekrényeket is helyeztek az oltárra. Ezt a gyakorlatot IV. Leo-pápa helybenhagyta. E szekrények nem magán az oltárasztalon, hanem e mögött és fölött egy állványon voltak elhelyezve. Az állvány mintegy az oltár hátsó falát képezte, ugyanabból az anyagból készült s úgy volt diszítve, mint az oltár alsó része, vagyis az antipendium. Az ereklyeszekrények különböző alakúak, majd koporsóhoz, majd kis háromhajós gótikus dómhoz hasonlítanak. A legnagyobb és legékesebb ereklyeszekrények közé tartozik a három szent király szekrénye a kölni dómban. A ciboriumok is megmaradtak, majd pedig baldachinokká, menyezetekké változtak át.

A 14. században az oltár ereklyeszekrényes részét már nem külön állványra, hanem magára az oltárasztalra helyezték, amellyel kiegészítő részt alkottak. Az oltár súlyos felső része miatt az oltárasztal már nem négy oszlopon nyugodott, hanem erős, tömött tömeget alkotott, amelyen a sír egy kivájt kis mélyedésből állott, amelyet kőlapocskával (sigillum) zártak el, miután az oltárereklyét benne elhelyezték. Ezt a helyet azért nevezték sepulcrumnak, mert a régi vértanusírt, a confessiót helyettesíti. Az oltár felső részét festmények, később faszobrok diszítették és három mezőre: egy fő- és két mellékmezőre (szárnyra) volt osztva. Ez volt a szárnyas oltár, amelyet össze lehetett csukni és összecsukva is művészien szép teljes egészet képezett. Gótikus kinyitható és összecsukható szárnyas oltárok láthatók Sopronban is a szent Mihály és az orsolyita teplomban.

Mivel az Oltáriszentséget jól elzárva, biztonságba akarták helyezni, azért a 14. század végén a tabernaculumban (szentségházacskában) kezdték őrízni. Ezek az oltártól elkülönítve a szentély északi oldalán voltak felállítva és rendszerint faszekrények voltak. A gót stílus e remekei többnyire nem a falhoz építve, hanem szabadon álltak. Rövid virágzás után, körülbelül 100 év mulva ismét visszatértek a régi szokáshoz, mely szerint az Oltáriszentséget az oltáron kell őrízni.

Giberti veronai püspök a 16. század első felében elrendelte, hogy az elzárt tabernaculumokat, mint az oltár kiegészítő részeit kell építeni. Idővel az oltárépítésre a renaissance is érvényesítette befolyását úgy, hogy a karcsú szárnyas oltárok helyébe nagyterjedelmű antikformájú oltárokat épített. A sokszínűen festett faszobrok helyébe pedig gipszből vagy márványból készült szobrok kerültek. Hogy az Egyház mily mélységes tiszteletben tartja a katolikus oltárt, bizonyítja az oltárszentelés magasztos és hosszantartó szertartásaival is. A hívek mély tisztelete az oltár iránt sokhelyütt külsőleg abban is nyilvánul, hogy midőn nincs ott istentisztelet, szent áhítattal felmennek az oltárra és megcsókolják.

Soha ne feledjük, hogyha nehéz egyéni ügyeink, családunk, szegény hazánk szomorú sorsa majdnem teljesen lesújt, akkor az oltárról, az Úr hegyéről közeledik felénk a vigasztaló remény, az erő és életbátorság. Ne is hagyjuk el soha az oltárt, mert akkor elvesztünk. Jól tudja a pokol és a bolsevista gyülekezet, hogy a fellegvár, amelyből Isten uralmát a földön fenntartja, az oltár, az újszövetség oltára és a rajta végbemenő szentmise. Krisztus ellenségeinek legfőbb törekvése, hogy legyilkolják a papokat, felgyujtsák a templomokat, lerombolják az oltárokat, megszüntessék, megakadályozzák a szentmiseáldozatot. E sátáni törekvéssel szemben a hivőknek jobban kell szervezkedniök és összetartaniok. Tanítással, szeretettel, imádsággal kell őket visszasegítenünk az oltárhoz és Oltáriszentséghez. Bűneiket, förtelmes gonoszságukat, vadállatokat is megszégyenítő kegyetlenségüket szent felháborodással utáljuk és elítéljük, azonban őket, e félrevezetett és iszonyúan becsapott embereket sajnáljuk, imádkozunk értük, hogy iszonyatos gonoszságuk veszedelmes útjáról az igazság, a jóság, tisztesség és becsületesség útjára Isten kegyelmével visszatérjenek. A katolikus akció keretében ezen a téren is igen eredményes és áldásás munkát fejthetnek ki elsősorban és különösen az oltáregyleti tagok. A katolikusok soraiban is, sajnos, van tudatlan és gyenge akaratú ember, akit könnyen tévútra vezethetnek az istentelen, gonoszlelkű emberek. Sok munka, buzgó imádság és igazi felebaráti szeretet segíthet e veszedelmes hiányokon a leghathatósabban. Ha az emberiséget megmentő és boldogító hitigazságok mélyebben hatolnak magát a *néptömegek öntudatába* és *szívébe*, akkor várhatjuk és remélhetjük a jobb, a szebb jövőt.

Nagelreiter Alajos dr.

A böhönyei oltáregyesület igazgatója azt jelentette, hogy rossz utú, szűk kápolnájuk helyébe országos gyüjtésből templomot akarnak épiteni s ehhez tehetős oltáregyesületiek segítségét kéri. Csekkszámlájuk 23.179. Cím: Róm Kat. Egyházközség templomépítési alapja, *Böhönye*.

IMASZÁNDÉKUNK

AZ ÚR LEGNAGYOBB AJÁNDÉKA.

Szent Ágoston mondja a legméltóságosabb Oltáriszentségről: «*Bár az Isten mindenható, ennél nagyobb csodát nem művelhetett; bár végtelenül bölcs, ennél nagyobbat ki nem gondolhatott; bár végtelenül gazdag, ennél nagyszerűbb ajándékot nem adhatott*».

Az ismert evangéliumi szavaknak «Úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött Fiát adá» érte, mintegy folytatása lehetne, amit Szent Ágoston írt le. Mert, hogy az Úr eljövetele és feláldozása után még az Eucharisztiát is kapjuk, ennek a Messiást-küldő végtelen szeretetnek köszönhetjük. Az isteni bölcseséget a szeretet indítja arra, hogy olyan valamit gondoljon ki, amelynél semmi sem lehet nagyobb; a szeretet indítja arra az Urat, hogy végtelen gazdagságából annyit adjon, amennyit csak lehet: önmagát egészen az Eucharisztiában; az isteni szeretet volt az, mely a mindenhatóságot olyan cselekvésre ösztönözte, mely minden eddigi működésénél mérhetetlenül nagyobb: az Eucharisztia a titkok Titka, a csodálatos «titkosmély» Szentség! Az isteni szeretet, mely az Úr Szívében még különösen bele is gyökerezett az «emberbe», a legnagyobb ajándékot adta az embernek az Eucharisztiában.

S az Úr legnagyobb ajándékának még nem ébredt tudatára az egész emberiség. Nemcsak a missziótlan pogányság nem ismeri, hanem az egy igaz Istent hivő «felekezetek» előtt is ismeretlen vagy gyűlöletes tagadás tárgya az Eucharisztia. Eucharisztikus világkongresszusunk ellen is ilyen berkekből fújtak dühös szelek. De ez még hagyján! Bent a mi szentegyházunkban is, hányan vannak, akiknek szánakozva idézhetnők az Úr Jákob kútjánál mondott szavait: «Ó ha ismernéd az Isten ajándékát!» Bizony az Eucharisztia ismerete — valljuk be — nagyon elmosódott, elhalva nyugodott sok hittestvérünk lelkében. Biccentős térdhajtások, a kitett Oltáriszentség figyelembe nem vétele, a liturgiában való részvétlenség bántó megnyilatkozásai ennek a tudatlanságnak.

Az eucharisztikus kultusznak még van ádventje, még ki nem bontakozott tökéletes jövője. S ennek eljöveteléért kell imádkoznunk a mostani Úrjövetben. Olyan gyönyörű kép a lelkünk előtt a kelyhes-szentostyás Kis Jézus! A Karácsony és az Eucharisztia gondolatának összekapcsolása! Az Úr első eljövetele utáni égig érő vágyak és imádságok szépséges koszorújával, miért ne övezhetnők az Euharisztiát! Miért ne vonatkoztathatnók különösen most az eucharisztikus kongresszus idején az Úr legnagyobb ajándékára, az Eucharisztiára. Imádási óráinkon kérjünk olyan segítő kegyelmeket, amelyeknek fénye megvilágítja, észrevételeti az Isten legnagyobb ajándékát, az Eucharisztiát. Könyörögjünk a hit győzedelméért, az emberi gőg felett! Mert ezen fordul meg minden! Az alázatos hittel leborulók előtt kitárul az Eucharisztia titka s boldoggá teszi őket Isten legnagyobb ajándéka. Jöjj szépséges eucharisztikus világ! Tedd boldogabbá a szegény emberi szívet!

TELJES BÚCSÚT NYERHETNEK

az Oltáregyesület tagjai: dec. 2-án, 3-án (kettőt! !) 25-én, 27-én egy tetszésszerinti napon, imádási órájuk napján, és azon a napon, amelyen szentáldozásukat az oltáregyesület ez évben elhúnyt tagjaiért felajánlják. *Központi.*

Krónika

Eucharisztikus "napok" mindenfelé! *Szeged, Veszprém, Kaposvár, Győr, Nagykanizsa, Komárom, Tata, Esztergom, Budafok, Péliföldszentkereszt, Pilisvörösvár, Gyula* voltak kimagaslóbb eucharisztikus ünnepségek színterei!

Budapesten pedig állandóan folynak az eucharisztikus triduumok. Örvendetes látni a mindenütt jelentkező buzgóságot s azt a hatást, melyet a lelkekre a legfölségesebb Oltáriszentség gyakorol. Központunkból az ügyvezető igazgató hét helyen vett részt mint egy-egy gyülésnek szónoka és mindenünnen a legjobb benyomásokkal tért vissza. Az Úr eucharisztikus országa gyarapodóban van! Hála Istennek!

KONGRESSZUSI HIREK

Az Eucharisztikus Kongresszus előkészítő bizottsága úgy határozott, hogy az Örökimádás temploma legyen a legkényesebb igényű kongresszistáknak, a franciáknak a temploma. Itt fogják tartani szentmiséjüket és ünnepségeiket s ugyanitt végzik gyónásukat és szentáldozásukat is.

Arra a nagy szentáldozásra, mely a legátusi szentmisén lesz, két nagy faládában fognak 300.000 ostyát konszekrálni a jáki kápolnában s ezekből töltik meg az áldoztatókelyhet és viszik frigyszekrényszerű rekeszes alkalmatosságban ünnepélyesen az áldoztatás helyén levő négy kápolnácskába.

Az Oltáregyletnek jutott a megtisztelő szerep, hogy ezeket a ládákat (melyek gyönyörű művűek lesznek) az előírásos korporáléval kibélelje olyan módon, hogy egy morzsája se vesszen el az Eucharisztiának.

300 pap fog áldoztatni és 600 minisztráns fogja kísérni (egyik gyertyát, másik patinát visz az áldoztató mellett).

A kongresszusnak már körülbelül meg is van a programmja, a januári számunkban közölni fogjuk.

Organizációnkat az egész világ dicséri! Viselje mindenki a kongresszusi jelvényt!

Verseghi Nagy Elekné szül. *Zichy Mária Lujza* grófnőt a választmány elnöknőnk előterjesztésére — egyhangú lelkesedéssel tagjai sorába választotta. Isten áldása legyen a nagy katolikus vezérférfiú érdemes feleségének eucharisztikus tevékenységén!

Az Oltáregyesületnek adományoztak:

Gróf Esterházy Móricné 4 drb. használt miseruha, *Esterházy Mary grófnő* 1 fehér, 1 fekete, 2 piros, 1 zöld és 1 viola miseruha, *Haynal Irma* 4 m hosszú kb. ½ m széles rececsipke, *N. N.* Bp. 2 ezüst gyertyatartó, 1 ezüst szelence, *Alsóvizivárosi fiók O. E.* horgolt csipke karingre, *Esterházy Mary grófnő* 6 drb. miseruhája teljes felszereléssel armure és ripszselyem anyagból van.

LELKI-TÁRSOLYTOMBÓL

256.

Ne legyen a nő sem egy szál deszka a vizen, melyet a hullámok kény-kedve ide-oda dobálhat!

257.

A szenvedés nem «éjtszaka», hanem «virradat!»

258.

Ne magadat, hanem csak bűneid «meséjét» rejtsd el a szentgyónás alatt.

259.

A felületes gyóntató lagymataggá teszi az ingatag hivőt.

260.

Utánozzuk az Istent! Az Embernek se ártson a megbocsátás!

261.

Iparkodj a türelem isteni eredetét felismerni, azután kapaszkodj bele s ne engedd elvenni; vidd magaddal a Túlvilágra. Ott még az itteninél is nagyobb szükséged lesz rá.

262.

Kérd *Krisztus* segítségét, hogy se az árok, se a bogáncs, se a sár, se az országúti por ne ártson, mikor Isten egyik tékozló gyermeke után loholsz!

263.

A választottnak valóban lemondóbbnak s megadóbbnak kell lennie, hisz aki vele szemben és ellene áll, nálánál tökéletlenebb. Igényekkel és ingerlésekkel semmire sem megyünk.

264.

Mikor egy tékozló Lelkét akarod megmenteni, vigyázz, nehogy elfogult hozzádtartozóidé kárhozatba keveredjenek.

265.

Csak aki a bűnre csábít az hazudja, hogy «határa» van a megbocsátásnak és a visszatérésnek. Az bizonyos, hogy a jutalom nagysága attól függ, hogy ki, mikor állt *Krisztus* mellé. Nagyon nagy a jutalma a 20 évesnek, kisebb a 40 évesnek, elenyésző, de *még mindig elegendő* a 60 éves megtérőnek.

266.

Bárkinek joga van a bűnbocsánatra, de *érte* mindenkinek vállalnia kell az engesztelő vezeklést.

267.

A megbocsátásban is kövesd *Istent* s csak amiben Ő tagadja meg a megbocsátást, abban hasonulj Vele cselekedetben. De légy résen, mert alig-alig akad, akit irgalom nélkül bocsát el, a Hozzá menekülők közül.

268.

Ha csak emberi okod van neheztelni útitársadra, ne tedd. Az égi okokra figyelj!

269.

Vigyázz és éberen szorgoskodj más szeretete körül, mert sokan vannak a szomjasak s a gazdátlan vagy a bőkezű szeretetre mindenki igényt tart.

271.

Légy tekintettel arra, hogy a szándékot néha *érdes* ok segíti.

272.

A megbocsátás néha szelíd, olykor viharos izgalommal jár. Állj meg bátran előtte; figyelj jól, nehogy félreértsd!

273.

A lelki megbocsátás idelenn még nem minden, hiszen általa megnagyobbodik a lelki felelősség. Ne feledd, hogy a megbocsátott Lélek inogó testben él tovább — *idelenn!*

274.

Ne kívánd Lelked orvosától, hogy tüstént magadra hagyjon. Az bizonyos, hogy ma mit bírsz el, te érzed; viszont ő tudja, hogy ma mi kell néked és mi tesz jót néked.

275.

Ha ismét megköveted azt, akit szeretsz, lehet, hogy ez a csökönyösség csorbát üt emberi méltóságodon, mégis tedd, mert ez a «méltóság» fonák és csalóka.

276.

Ne resteld, hogy az Úrhoz bocsánatért, útitársadhoz elfogadásért törekszel. Csak hálás lehetsz az Úrnak is, útitársadnak is, hogy szelíden mérlegelnek és komolyan befogadnak.

277.

Ne inogj, mikor minden eléd kerülő embert a gyűlölködő és gyűlöletes oldaláról mutatja feléd az emberek Megváltója. Ilyenkor ez a parancs: *Még jobban szeresd felebarátodat!* . . .

278.

Vigyázz! A legparányibb gyűlölet is elég «hely» benned a sátánnak — a szívós fészekrakásra!

279.

Ne jajongj, ha az Úr alkalmassá teszi keményszívűségedet arra, hogy mások kikezdjék hiú kérgét.

280.

Légy rajta, hogy mások megbocsátása rajtad is javítson.

281.

Ha igába hajt a felsőbb és bölcsebb Hatalom, ne tétovázz; kövesd!

282.

Vigyázz, nehogy a sátán kísértése *megnyugtasson!*

283.

Állhatsz már az «ajtó» előtt, mégis megpróbál az Úr, hogy érezhesd ingatagságodat.

284.

Ha jön a kísértés és zajt ver, verj őszintén nagyobb «zajt» s megijed a véred. A tied is, a másé is!

285.

A gyenge embert nem az esze menti meg, hanem a menekülése!

286.

Aki sokat jár gyónni, ne aggódjon. Nem vétkesebb a gondtalan tékozlónál, mert ő már vívódva vétkezik vagy vétkezve vívódik.

287.

Ha már elébe mégy a vételnek, senki mást ne vigy magaddal. A vétkes egyedüllétre még van mentség!

288.

Az üldözők üzelmeit az üldözöttek keményszívűsége miatt nem akadályozza véglegesen az Úr!

289.

A gondolatbeli kísértésre is reagálj úgy, mint a halott a rászállt légyre. A kóbor légy is csak akkor makacskodik, ha észreveszi, hogy észrevették! Ámen.

OLCSVAY GÉZA.

A HIT ÖRÖKMÉCSESE MELLETT.

Irta: *KIRÁLY ÖDÖNNÉ.* (Folytatás.)

EZ AZ ÚJ lelkiprobléma foglalta le a telet s nem tudta háttérbe szorítani a tavasz sem a maga kenyérproblémáival. És mintha buzgóságukra válasz jött volna. A viruló szép május levelet hozott Paultól, ezúttal Budapestről. Kedves Mária — írta — itt vagyok gyárunk képviseletében a budapesti nemzetközi vásáron. Hivatalos elfoglaltságom nem olyan nagy, hogy egy napot ne szakíthatnék és meg ne látogathatnálak benneteket. Még a hét folyamán felkereslek és remélem néhány kedves órát tölthetek családi körödben.»

Még e héten — ismételte Mária — hiszen mindössze néhány napunk van belőle. Hát csak jöjjön a német sógor — nevetett Huszka — szíves örömmel fogadjuk és csaknem bizonyosra veszem, hogy te valami csodás «terülj asztalkám» varázsigével tejbe, vajba is megfürösztöd. A vendéglátásnak ez a biztató kilátása jókedvre derítette a gyerekeket, lázasan készülődtek a nevezetes eseményre, vigyáztak az ünneplőruhájukra, még a cipőjüket is meg-megtörölgették napközben. A várakozás feszült izgalma között éltek, alig várták, hogy már túlessenek a látogatáson s mikor végre csakugyan felbukkant a gépkocsi, megkönnyebbült sóhaj szakadt fel szívükből. Az autótülkölésre Huszka István a vendéglátó házigazda szívességével sietett Paul elé. Mária örök asszonyi szokás szerint egy utolsó pillantást vetett a tükörbe, fényes barna haját lesimította, kezét egy pillanatra dobogó szívére, erre a bolondos, mindig vágyakat, reményeket hordó kis jószágra szorította, aztán a gyerekek koszorújában ő is vendége elé ment. A gépkocsiból zömök pápaszemes férfi kászálódott elő, Mária csaknem félfejjel volt magasabb mellette. Nem, sohasem ismert volna rá Paulra, gondolta. Elfogultsága pillanatok alatt tovatűnt, vidáman, mosolyogva köszöntötte: Isten hozott Paul, örülök, hogy egyszer már hazalátogattál, hogy mégis eszedbe jutott régi otthonod. Az első találkozás szokott kimértségén hamarosan túlestek, megindultak az általános kérdések egymás életkörülményei felől. Paul sokat és hadarva beszélt csupa duzzadó önérzettel, komikus napoleoni gőggel. Csakúgy szórta magából a nagynémet eszmék dícséretét, ömlött belőle a csodálat és hódolat Németország felé és mert úgy látta, hallgatósága nem lelkesedik, valóságos szónoklatot tartott. Mária elnézést kért, hogy dolgai után kell mennie, Huszka István udvariasan hallgatta őt tovább.

Hogy pedig mi hogy élünk, azt majd ebéd után meglátod! — ez volt válasza Paul szóáradatára.

Mária kitett magáért. Az asztal csakugyan «terülj asztalka» volt,

Paul meg is jegyezte: «mi németek sokkal egyszerűbben, takarékosabban, tehát egészségesebben élünk» — miközben hatalmas adagokat gyűrt a gallérja mögé nem csekély örömére a ház asszonyának. Ebéd után Paul ajánlkozott, hogy gépkocsiján járják körül a földeket, Pista ellenkezett, ő jobban ismeri itt az utakat, jobb lesz az egyszerű parasztszekér. Felkészültek hát. Paul alaktalan porköpenyébe burkolózott, sötét szemüveget viselt, Pista feketére sült bőre, izmos alakja, mint egy bronzszobor vált el szürke hátterétől. A búza már kalászba szökött, de feje még vágyakozva kereste a nap érlelő sugarát, a táblák szélén buzavirág kéklett, a veteményes haragos zölden nyúlt el előttük, a kukoricás még csak kapaszkodott feljebb, az ólakban lármásan riadtak a jószágok és addig Paul az üzletemberek szokása szerint egyre számolt magában, felbecsülte a kis birtokot. Ő nem hasonlíthatja össze a saját jövedelmével ezt a kis értéket, állapította meg — elégedetten, de annyit azért elismert, hogy ez a munka, mely országokat, népeket táplál és tart fenn, szebb, értékesebb az övénél. Mária azalatt estebédre terített a nagy diófa oltalmában. Ott várta négy gyermekével a hazatérőket. Fehér galléros fekete ruhája apácás keretet adott szelíd arcának, viruló szépségében állt fiai között, szinte festő ecsetjére kívánkozott. És ahogyan Paul rátekintett, egyszerre fájó szívvel ébredt vesztesége tudatára. Ez a vadrózsával befuttatott kis ház lehetett volna az ő otthona — futott át rajta szomorúan a gondolat — ezek az életerős vidám gyerekek az ő fiai és ez a napsütötte virágos magyar világ az ő világa. Önbizalma lelohadt, már nem szavalt, nem kérkedett, sőt mikor Huszkáék a délelőtti beszédre válaszképpen a magyar nép hithűségéről, hazaszeretetéről beszéltek, amikor megérttették vele, hogy a nagynémet eszméknek, de semmiféle idegen eszmének itt nincs és soha nem lehet talaja, hogy a magyar ember történelmét, multját soha meg nem fogja tagadni, meg sem próbált vitatkozni, megadta magát. A magyar nyár varázsa megfogta őt is, a megtagadott hazát teljes szépségében látta viszont s megérezte, hogy egyedül ő a vesztes. Melankólikus érzések között búcsúzkodott. Már útrakészen állott, tekintete mégegyszer megsimogatta az Alföld szelíden ringó képét és akkor Mária mellé lépett, jelentőségteljesen mondta: Látod Paul aratás előtt állunk. Ő rögtön megértette a célzást. Igen, a magyarok sok szenvedéssel felszántott földje előtt áll — ismerte el. És te is, a te magvetésed is érik — mutatott a gyermekre. Ugy-e boldog vagy?

Mária elpirult, megcsókolta fia fejét a haja között, csak aztán felelte: igen, én nagyon boldog vagyok. Női gyöngesége tiltakozott, hogy megkérdezze: és te? te is boldog vagy?

Csak azt szeretném tudni — kérdezte újból Paul — hogy belőled

bátortalan kis árvalányból hogyan lehetett ilyen erősakaratú, életrevaló asszony? Mária kinyitotta szobája ajtaját, rámutatott a mindig égő mécsesre, a falon függő Madonna-képre és alatta a feszületre: mert itt nőttem fel és itt élek mellettük — felelte meghatottan.

* * *

Az autó messze pöfögött, de Mária és Pista még mindig nézték a nyomában felszálló porfelhőt. Mária látnoki tekintete az isteni Gondviselés bölcseségébe merült el, aki elválasztotta őt Paultól a hitetlentől és megajándékozta Pistával a kishitűvel, de akit olyan könnyű és olyan jó meggyőzni. Valami nagy, szent kiegyenlítődést érzett, megnyugvás, béke, boldogság szállt a szívére. Igy álltak még egy darabig szótlan örömmel, majd egy közös érzéstől eltelve hosszan, hálásan megcsókolták egymást.

(Vége.)

A neszmélyi zárdára adományoztak:

özv. Weidinger Nándorné 115 P, *Ft. Falusi Károly* 3 P, *Karácsonyi Márta* 3 P, *N. N.* 3 P, *Kiss Józsefné* 10 P, *özv. Kulcsár Józsefné* Szentpéterúr 3 P, *Német Gáborné* Szentpéterúr 3 P, *Fritsch Paula* Felsőrajk 5 P, *özv. Kovács Árpádné* Debrecen 5 P, *Perényi Józsefné* 5 P.

Ezek mind viszonzásul egy könyvadományban részesültek.

Mikovits József és neje a bpesti kolostor nevében megváltották a 7. cellát és Kis Szt. Teréz tiszteletére. Isten fizesse meg jótevőink nagylelkűségét az Ő saját módján és stílusában!

A kongresszusi kelyhekre adományoztak:

Sz. Angela Kör Sopron 81 P, *Soproni Úrileányok Mária Kongregációja* 80 P, *Fehér Antalné* 80 P, *N. Mária* 3 kehelyre 240 P, *Seress Gyuláné* oltáregyleti elnöknő Békéscsaba 80 P, *Budaörsi Mária Társulat és kicsinyek szövetsége* 1—1 ciboriumkelyhet 192 P-ért. Egy kehelyre *N. N.* 80 P, *gróf Lamberg Henrikné* 80 P, *özv. Sulyok Gézáné* 80 P, *B. Margit Leánykongregáció* 80 P.

A kongresszusi monstranciára adományoztak:

N. N. Esztergom egy gyűrű és melltű, *N. N.* Amerikából 2 P, *Irgalmas Nővérek* által Csákvárról ezüst ékszerek. *Szentpéterúri* (Zala m.) Plébánia által *N. N.* fülbevaló drágakővel, több aranygyűrű, gyűrű gyémántkővel, *N. N.* 1 pár arany fülbevaló, *N. N.* 3 gyűrű drágakővel, *N. N.* ezüst szelence, 1 arany gyűrű, *N. N.* aranygyűrű, *Nagy Ferencné* hálából a Szent Szűznek 10 P, *özv. Mank Lajosné* 10 koronás arany, *Pölter Józsefné* meghalt férje jegygyűrűjét adományozta.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.